

GIBONNI ♀ ŠPELA HORVAT ♀ ALEŠ ROZMAN ♀ DR. IVAN JAZBEC

PLAYBOY

PLAYBOY

JUNIJ 2017

5,99 €

► INTERVJU

DR. IVAN JAZBEC

IZZIVALEC
BORUTA
PAHORJA

»NE BOM KOMENTIRAL
DEJANJ SEDANJEGA
PRESEDNIKA ...«

♀ BREZMEJNA ŠPELA HORVAT

PORSCHE
PANAMERA
4 E-HYBRID

RAZGALJENA
FUERTEVENTURA

♀
BOŠKINAC
SPAGA Z LJUBEZNIJO

► 20V

ALEŠ ROZMAN

MASTERS
OF DIRT

► INTERVJU

GIBONNI

»V GLASBI MORA
BITI TUDI MALO
TOTALITARIZMA«

ŠOLA
BORILNIH
VEŠČIN
BORUTA
KINCLA

SELFIJI,
VAŠI MOŽGANI
& UMETNOST

www.playboy.si

9 771580 629004 >

SAMSUNG

Galaxy S8 | S8+

Odkrijte novi Samsung Galaxy S8.

Že na prvi pogled vas bo osupnil z edinstvenim **brezkončnim zaslonom**. Svoje navdušenje pa ponesite tudi čez mejo z izbiro pravega **mobilnega paketa EU Vključeni**, s katerim lahko koristite vključeno količino **prenosa podatkov** ter **neomejeno komunicirate tako doma kot v državah EU**.

IZBERITE
MOBILNI PAKET
EU VKLJUČENI

Za več informacij o ponudbi obiščite www.telekom.si, Telekomov center, pooblaščen prodajno mesto ali pokličite 041 700 700 ali 080 8000. Telekom Slovenije, d.d., Ljubljana

TelekomSlovenije

Glavni in odgovorni urednik: **Borut Omerzel**
 Izvršna urednica: **Tina Torelli**
 Art direktor: **Gojko Zrimšek**
 Likovna in tehnična urednica:
Renata Grabner Čapelnik
 Urednik fotografije: **Saša Kapetanovič**
 Digitalna obdelava fotografij: **Aleš Makovec**,
Simon Kjostarov

Skeniranje: **AM LJUBLJANA, d. o. o.**

Sodelavci: Mišo Alkalaj, Nika Arsovski, Esad Babačić, Branko Božić, Andrej Bučar, Staša Cafuta Trček, Noah Charney, Tina Cirk, Neja Drozg, Jasmina Dvoršek, Igor Fabjan, Sebastian Horvat, Darjo Hrib, Matevž Hribar, Jakica Jesih, Primož Jurman, Brane Kastelic, Gaber Keržnik, Urška Košir, Hermina Kovačić, Špela Kožar, Goran Krstić, Bojan Levič, Danaja Lorenčič, Jaka Lucu, Dušan Lukič, Dijana Matković, Max Modic, Gregor Pavšič, Stjepan Pervan, Sebastijan Plevnjak, Petra Rozman, Vasja Semolič, David Stropnik, Tina Torelli, Zvone Šeruga, Erik Šifrer, Nataša Zajc, Gregor Zalokar, Marjan Žiberna

Fotografi: Andraž Blaznik, Aleš Bravničar, Bor Dobrin, Matej Grošelj, Saša Kapetanovič, Helena Kermelj, Urška Košir, Ivana Krešič, Marko Dellbello Očepek, Aleš Pavletič, Uroš Podlogar, Primož Predalič, Črt Slavec, Boštjan Vidraj

Izdaja: ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, www.adriamedia.si

Predsednik uprave: **Tomaž Drozg**

Uredniška direktorica: **Mela Kač**
 Direktorica prodaje in marketinga: **Špela Gutnik**
 Svetovalka uprave za oglasno trženje: **Gordana Kos**

Oglasno trženje:

ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, tel.: 3000 731, faks: 3000 715, trženje revije: **Uroš Jakopič**, 01/3000 770; uros.jakopic@adriamedia.si
 trženje spletnih strani: **Nina Pranjic**, 01/300 06 35; nina.pranjic@adriamedia.si

Naročniška služba:

Informacije o naročninah: 01/3000 789, 01/3000 762
 Telefonsko naročanje: 04/511 64 44
 Spletno naročanje: <http://www.adriamedia.si/narocnine>
 narocnine@adriamedia.si

Naročanje starejših izvodov: 01 3000 789;

Pri naročanju starejših izvodov revij poštnina ni vključena v ceno.

Uredništvo:

Playboy, Bleiweisova c. 30, 5. nadstropje, 1000 Ljubljana, tel.: 01 3000 700, faks: 01 3000 713, e-pošta: playboy@adriamedia.si

Tisk: **Radin print, d. o. o., Sveta nedelja, Hrvaška**

Distribucija: **Delo prodaja, d. d.**

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

Hugh M. Hefner – Editor-in-Chief

U. S. PLAYBOY

Ben Kohn – Chief Executive Officer
David Israel – Chief Operating Officer
Cooper Hefner – Chief Creative Officer
Hugh Garvey – Head of Content
Mac Lewis – Art Director

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING

Reena Patel – Chief Commercial Officer
Mary Nastos – Int'l Publishing Operations Director
Gabriela Cifuentes – Digital Asset Manager

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

© 2017 AM LJUBLJANA, d. o. o.

© 2017 PLAYBOY, as to material published January-February 2017, March-April 2017 U.S. Editions of PLAYBOY.

Na podlagi drugega odstavka 41. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 117/06) in prvega odstavka 52. člena Pravilnika o izvajanju zakona na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06 in 52/07), sodi revija med izdelke, za katere se obračuna in plačuje davek na dodano vrednost po stopnji 9,5 %.

Naklada: 5.800 izvodov

ISSN: 1580-6294

Fotografija na naslovnici: **Kostadin Krustev**

ADRIAMEDIA
LJUBLJANA

FOTO DEAN DUBOKOVIČ

Ljubljanska porcija pravičnosti

Na Pagu sem aprila v Novalji degustiral ne samo izborne jedi restavracije hotela Boškinac, saj me je sladkosneda med sprehodom po mestu prav tam, kjer je še ne tako davno stala pristna tržnica, v novodobni kičasti stavbi premamila kremna rezina. V globokem žalovanju za odstranjenjo tržnico, ki je kraju dajala pristen dalmatinski šarm in turistom možnost neposrednega stika z domačini in njihovimi pridelki, sem užil sveže narejeno kremšnito, ki je bila ne samo odličnega okusa, ampak je bila tudi velika. Za zelo spodobno ceno je bilo za kakšne štiri ljubljanske. Po mojem okusu, že v rani mladosti izšolanem v okušanju izbornih tako princes krofov kot kremnih rezin, tisto novaljsko v Ljubljani prekaša le tista pri Mihalek, ki jo žal snem preredko, saj mi le vsake kvarte uspe ujeti dan, ko jih v Šiški naredijo. Dobro, okusi so različni in o njih se menda ne razpravlja, ampak velikost

ljubljskih kremnih rezin je pa absolutno objektivno pod vsako kritiko. Sladoleda, ki je v Ljubljani na izjemno visoki ravni pri številnih ponudnikih, pa na drugi strani dobiš toliko, da si več kot dveh okusov praviloma ne privoščim. Pa ne pozivam k temu, da slaščičarji začnete skopariti še pri tej življenjski radosti, temveč da kremni rezini daste ustrezno velikost. Kolikor imam v spominu, so še na Bledu precej večje. Ljubljanci, pa menda ja niste postali škrti? A propos: Banalna velikost ljubljanske kremne rezine je le indikator sedanjega časa, ko bi nekateri dajali od sebe le bore malo, najraje nič, vzeli in imeli pa bi vse. Kaj jim manjka? Milosti, pravičnosti in sočutja.

Jošt Vrešč

Borut Omerzel & dr. Milan Jazbec

Jakica Jesih

Gašper Podbregar

Tina Torelli & Aleš Rozman

Marko Dellbello Očepek & Tara Ribič

- 006 TOP TVITI
- 008 SVÉTIK
- 008 SANJSKO DEKLE: ŠPELA HORVAT
- 016 MAGNET: NARAVNA KOZMETIKA
Z LOŠINJA
- 018 MAGNET: VOLVO S60 POLESTAR
- 020 MAGNET: VRNITEV HARLEYJA-
DAVIDSONA NA SLOVENSKO
- 028 MAGNET: GLASBA
- 030 MAGNET: FILM
- 028 IVI PIZZOTT: DIVJA MAČKA
- 036 INTERVJU: DR. IVAN JAZBEC
- 054 KANARSKI OTOKI:
FUERTEVENTURA

076

036

DR. IVAN JAZBEC

Eden od najbolj izkušenih in mednarodno priznanih slovenskih diplomatov se je odločil spustiti v letošnjo predsedniško tekmo in izzvati Boruta Pahorja. Enega svojih prvih intervjujev je dal Playboyu ob javni razglasitvi svoje namere, da predsedniškemu položaju vrne to, kar mu pričiče.

Gibonni

Hrvaški pevec se je Playboyu povsem odprl in nam zaupal svoje najgloblje poglede na glasbo in družbo ter skupno ustvarjanje s še eno legendo ne samo hrvaške glasbe, Oliverjem Dragojevičem. Ko boste intervju prebrali, si ga boste želeli spoznati še v živo.

Boškinac

Štirizvezdni butični hotel s prvovrstno restavracijo, ki sodi v JRE, je intimno umaknjen v senco borovcev tik nad Staro Novaljo in je najboljše, kar lahko obiščete na Pagu. Tudi zaradi izborne hrane in vin iz lastne vinske kleti.

102

062 PORSCHE PANAMERA

066 SELFIJI: VAŠI MOŽGANI IN
UMETNOST072 ŠOLA BORILNIH VEŠČIN
BORUTA KINCLA076 BOJANA MARINOVA:
STRASTNA BOLGARKA090 ALEŠ ROZMAN: GLADIATOR IN
GOSPODAR096 BOŠKINAC:
S PAGA Z LJUBEZNIJO

102 INTERVJU: GIBONNI

108 ARIJANA MARIĆ:
ŽUMBERŠKI SLAPOVI

116 BEEMVEJEVA MODA

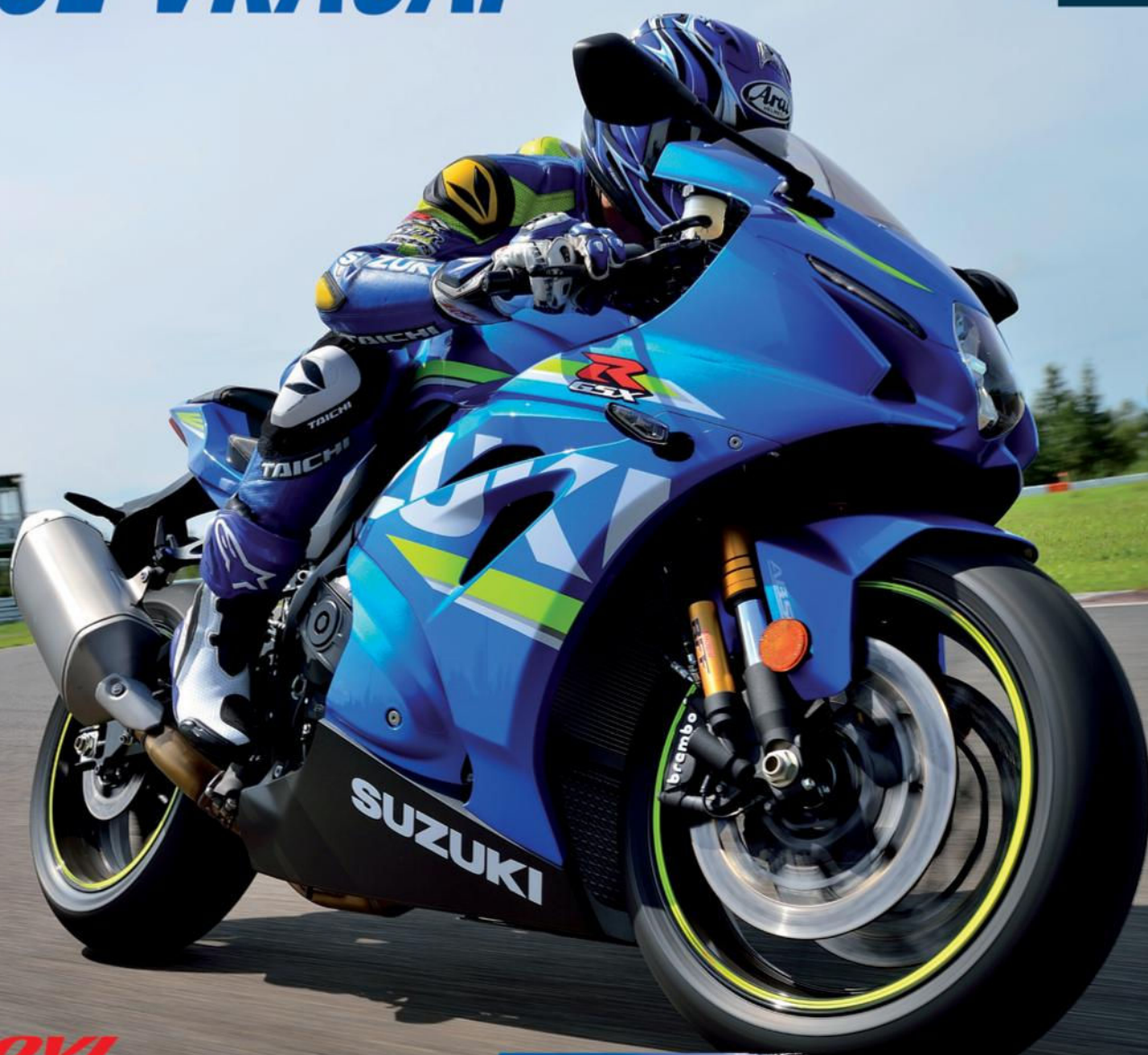
120 PLAYBACK

096

KRAĹJ SE VRAČA!

NOVI
GSX-R 1000
ABS

14.590 €

NOVI
GSX-R 1000 R
ABS

17.590 €

TC Motoshop d.o.o.
Leskoškova cesta 12
1000 Ljubljana
www.tc-motoshop.si

Panigaz Kranj d.o.o.
Jezerska cesta 121
4000 Kranj
www.motoland.si

Motor jet d.o.o.
Ptujška cesta 176
2000 Maribor
www.motorjet.com

FRI-MOBIL d.o.o.
Dečkova cesta 43
3000 Celje
www.fri-mobil.si

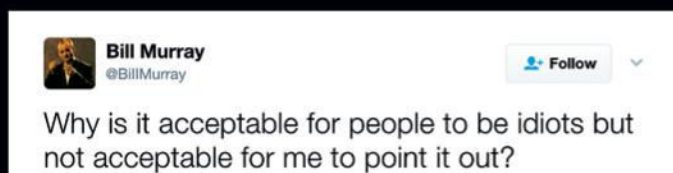
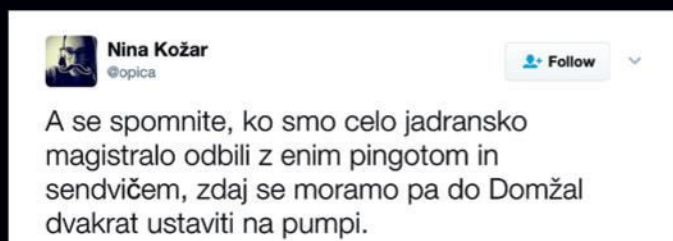
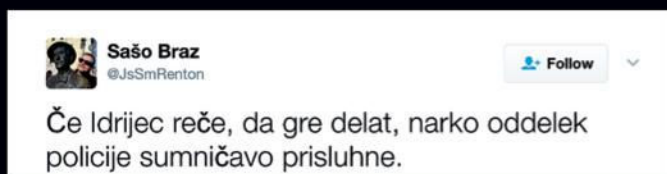

#Playboyev izbor

V Playboyu sledimo najboljšim tvitom po absolutno subjektivem uredniškem izboru. Da pa bi subjektivnost še povečali, vabimo vas, bralci in bralke, da nam namignete, kateri sveže pečeni twit si po vašem mnenju zasluži objavo v tej rubriki.

To nam sporočite na e-naslov: playboy@adriamedia.si. Ima pa, seveda, tudi slovenski Playboy svoj tverski naslov – smelo nam sledite na: twitter.com/playboysi.

Predstavljamo vam
kolekcijo 2017
vračajo se barve

vespa.com

PVG SALON KOPER

DOLINSKA CESTA 1/I,
05/625 01 52; salon.kp@pvg.si

PVG SALON LJUBLJANA

KAJUHOVA 32D, 1000 LJUBLJANA
01/439 69 02; salon.btc@pvg.si

www.pvg.si

■ Za mano je divja noč in zdaj imam slabo vest. V lokalu v mestu sem spoznala dva modela, od katerih me je eden, ko smo bili že precej v rožcah, vprašal, ali imam rada skupinske športe. Najprej nisem razumela, nato pa se mi je posvetilo, da me pravzaprav sprašuje, ali bi seksala z obema. In sem. Bilo je božansko! Bo-žan-sko!!! Zdaj me je strah, da bosta novico raztrobila naokrog in da bom veljala za lahko. Zakaj se počutim tako slabo, če nisem nikogar prevarala?

Katja

Katja, Svetnik upa, da ste uporabili kondom, in ne moralizira. Ali se bosta modela širokoustila? Hja, poznavajoč moško vrsto, za to obstaja silno velika verjetnost. Glede lahkosti pa ... če bosta afera razbobnala naokrog, kar najbrž bosta, se lahko zgodi, da bo pri vas poizkusil še kdo ... in še kdo ... Tako to je. Boste pač morali živeti z neznosno lahkostjo bivanja.

■ Prosim za nasvet. V najin zakon se je vmešal tip, ki nadleguje mojo ženo. Po naravi sem miroljuben, vendar me je zadnje čase že večkrat prišlo, da bi mu razbil gobec. Tip misli, da si lahko vse privoščim, ker je njegov voznik park vreden nekaj milijonov, ker ima strašen biznis in sto talentov. Vsaj po mnenju moje žene. Ko njej telefon zacinglja, se ji obraz raztegne kot kakšni zaljubljeni najstniki. Janez gor, Janez dol, Janez mi je rekel to, Janez je naredil ono, Janez je tako fajn ... Je to normalno? Z ženo sodelujeta poslovno, a zadnje čase sumim, da je med njima nekaj več. Vidim, da se je od mene oddaljila, vse ji gre na živce in nič več ne naredim prav. Dobil sem tekmeča, ki mu nisem kos. Ta je Chuck Norris, Richard Branson in George Clooney v enem. Pravi superman! Žena mi je prisegla, da z njim nima ničesar in da sta samo prijatelja. Poleg tega, da ji ne verjamem, sem prepričan, da jo on osvaja samo zato, da bi premagal mene. Kako naj rešim to idiotsko situacijo, iz katere pot vodi samo še v ločitev? Imava hišo, kredit, psa, velik vrt in deset let zgodovine.

Marjan

Že dolgo se ni zgodilo, da bi se mnenja na uredništvu tako kresala, kot se je to zgodilo ob branju vašega pisma. Eden se je postavil na vašo stran in se ponudil, da vam Janeza pomaga spremeniti v kašico. Drugi je zavzel bolj

miroljuben pristop in je prepričan, da se morate dvigniti nad to nemoralno obnašanje in poskušate pozabiti na Janezov voznik park. Kar je za normalnega moškega seveda izjemno težko, ni pa nemogoče. Ženska predstavnica uredništva je mirno zaključila, da ste pač izgubili, če se je vaša draga v tipa zatrapala: proti sveti trojici Norris, Branson in Clooney da se je nemogoče boriti in da to ne bi šlo niti, če bi šlo za vsakega posebej. V Ezopovem basenskem slogu pa moramo dodati, da vemo za primer, ko je ženičko bogatun zapeljeval in je ona naivno skočila čez plot, šla z njim na morje, doma pus-

[V najin zakon se je vmešal tip, ki nadleguje mojo ženo. Po naravi sem miroljuben, vendar me je zadnje čase že večkrat prišlo, da bi mu razbil gobec.]

tila moža in otroka ... Sladostrastno sta se ob morski sapici krasno dajala dol, tip je dobil, kar je hotel, potem pa se je kojci po vrnitvi domov njegov odnos do nje ohladil na antarktično raven in je že iskal naslednjo žrtev na dveh mičnih nogah s špranjo na sredini. Gospa se je potem hotela kar lepo meni nič, tebi nič vrniti domov k svojemu skrbnemu in ljubečemu možku, a so jo tam lepo pripravljeni pričakali vsi papirji za ločitev. Moški del uredništva ob nauku te basni samo odločno prikima. Imamo pa vprašanje, Marjan. Kolikokrat ste se v zadnjega pol leta ljubili s svojo ženo? Trikrat na mesec po pet minut je pač premalo ... Naš nasvet je, da bodite v postelji neprimerno boljše od neslavnega slovenskega povprečja in tudi od domnevnega tekmeča – ne rijte po tujih vrčičkih, da bi jo naredili ljubosumno, ne udrihajte po njem in ne načrtujte

njegovega umora. Potrudite pa se, da bo strast med vama zrasla, in jo vzdržujte. Držimo pesti, da vam(a) uspe. Če pa jo bolj mika voznik park, jebiga. Vsaj otroka nimata, tako da pojdite brez nje smelo naprej.

■ Pišem vam, ker me zanima vaš pogled na točno določeno zadevo. Sama poskušam razumeti, pa mi ne uspe, torej ... Moja prijateljica, recimo ji Darinka, je precej močna. Močna mogoče niti ni prava beseda. Darinka ima sicer lep obraz, je duhovita in vedno nasmejana, vendar po svetu prenaša precej sala. Njena rit je tako velika, da gre komaj čez vrata! In vendar so tipi nanjo popolno-

ma nori. Zadnjič sva spoznali enega, ki se je ves večer pogovarjal z mano, da me je na koncu lahko vprašal za njeno številko. Pa to ni edini primer. Kaj je tu narobe? Ko se pogledam v ogledalo, vidim seksi bejbo z mamekenskimi postavami. Zakaj se tipi torej lepijo na Darinko? Kaj niso tipi nori na ženske, ki jih objavljate na duplerici?

Lea

Darinka ima lep obraz, je duhovita in vedno nasmejana. Ima šarm. Zato, Lea, nasmeš na obraz in bodite to, kar ste. In našel se bo tip, ki je kot nalašč za vas. Za to pa je potrebna tudi potrpežljivost.

■ Dragi Svetnik, samo eno vprašanje imam: bi šel z mano na zmenek?

Saša

Bi, če že vprašaš.

FOTO PROFMEDA

Nova Multistrada 950

Vsestranskost je dobila novo ime.

Povsem nova Multistrada 950 je narejena za tiste, ki si želijo udoben vsestranski motocikel s primernimi zmogljivostmi. Je najmanjši model v družini Multistrada. Zdaj je vsestranska uporabnost tega uspešnega italijanskega koncepta lažje dostopna. Ducati Design Center je naredil kompakten motocikel, vreden slavnega imena. Izžareva pristni Ducati stil, ki ga lahko dopolnite z originalno dodatno opremo. S svojim poskočnim Testastretta 11° agregatom, ki zmora 83.1 kW (113 KM), in 19" prednjim kolesom zagotavlja zabavno in udobno vožnjo na vsaki vrsti cest. Karakteren Ducatijev agregat ponuja obilico moči, ki je dostopna vsakomur, ne glede na vozniško znanje. Razveseljuje tudi z nizkimi stroški vzdrževanja, saj ima najdaljši servisni interval v svojem segmentu – na vsakih 15,000 km ali enkrat letno.

Oprema: agregat 937 cm³ Testastretta 11° | štiri načini vožnje Riding Modes | izbira moči in karakterja agregata | varnostni sistem Ducati Safety Pack (protiblokirni zavorni sistem Bosch ABS + sistem za nadzor zdrsa zadnjega kolesa Ducati Traction Control) | sistem Ducati Multimedia DMS | Euro 4, CO₂ izpusti 124 g/km, poraba goriva 5,3 l/100 km

Maloprodajna cena z vsemi dajatvami: 13.990 EUR, s Touring paketom – 14.690 EUR.

ŠPELA HORVAT

FOTO ALEŠ BRAVNIČAR TEKST DARJO HRIB

■ Lepotica, ki ne pozna meja. Ne pozna ne meja svojih želja ne teh, ki nas sicer držijo v objemu doma. Je športnica in manekenka, je blogerka in fotografinja, študira marketing in je sama svoj gospodar. Je tisto, kar jo veseli.

A pravi, da se je pri njej vedno vse začelo in končalo s športom. Kljub temu se ne pusti definirati.

»Trenutno se še odkrivam,« pravi in dodaja, da je bila njena največja življenjska prelomnica predvsem odločitev, da bo življenje zajemala z veliko žlico in vedno stremela k temu, da je vsak dan drugačen.

PB: Na katere dosežke si najbolj ponosna?

ŠH: Na vse tiste, ki so mi pričarali nasmeh na obraz in vzbudili nepopisno veselje. Gre za mikse takšnih in drugačnih osebnih dosežkov, ki se jih z roso v očeh še danes spominjam. Dosežki so športni, modni, kreativni na področju pisanja, fotografije, potovanj in vseh nešteti dogodivščin, ki danes predstavljajo mene in moje edinstveno življenje na tem svetu.

PB: Katere življenjske izkušnje ti je bila tudi največja lekcija?

ŠH: Prvi daljši pobeg v tujino in vse dogodivščine, ki se ti pri rosnih 19. letih zgodijo tam nekje, ko ti mami več ne pere in kuha. Za vse si sam, znati moraš poskrbeti zase, obvladati svoje misli,

fokus in sprejeti vse novosti sebi v korist. Življenjskih lekcij ni konec, so na vsakem koraku, le verjeti je treba, da se vse zgodi z namenom in da za vsakim dežjem posije sonce.

PB: Za kateri del svojega telesa prejmeš največ pohval?

ŠH: Pohvale so zmeraj športne narave, saj je dolgoletno prijateljevanje s športom na meni pustilo športne sledi in s tem športno oblikovano telo. Pohvale so tako naslovljene na telo kot celoto, zato niti ne pomnim pohval, ki bi zajemale kakšne specifične dele telesa.

PB: Kaj te pri moškem najbolj prepriča?

ŠH: Najbolj me prepriča tisto pristno kavalirstvo, ki je danes pri večini moških že globoko pod zemljo. Pravzaprav vse stvari, ki me najbolj prepričajo, kot osebo bogatijo mojega fanta Matevža. Sam se ni nikoli prepustil vplivom 21. stoletja, ampak ostaja trdoživ, pristen in edinstven človek. Tako v sebi kot navzven.

PB: Kakšni so tvoji kratko- in dolgoročni načrti?

ŠH: Komaj čakam, da bom lahko iz trenutnega dinamičnega ritma življenja prekopila na dolgoročne cilje, kjer se v prvi vrsti vidim kot mami, ki se bo prepustila zgolj družinskemu življenju in karieri.

ASISTENT FOTOGRAFA: Andraž Blaznik, LIČENJE: Karin Škufca za Erudio Beauty, STILIRANJE: Inja Savski
Športni dresi, čevlji in nogavice Nike, Hlačke in top H&M (Divided), perilo Victoria's Secret, hlačke nogavice Wolford.
Za gostoljubje se zahvaljujemo Mami Sink in Reebok CrossFit Ljubljana, Smartnska 106 (@reebokcrossfitljubljana), kjer smo fotografije posneli.

#STANDUPMARATONEC

Najbolj
zabaven
ultramaraton se
konča 20. maja
v Ljubljani.

■ Andrej Težak Tešky bo v 10 dneh pretekel 500 kilometrov in s kolegi komiki nasmejal 30 slovenskih mest. Najbolj zabaven ultramaraton je startal 11. maja v Mariboru.

Pionir domače stand-up scene **Andrej Težak Tešky** in **Ceh za smeh**, specialist za alternativno komedijo, med 11. in 20. majem izvajata športno-zabaven projekt **#StandUpMaratonec**.

Namen projekta je na nov način predstaviti stand-up komedijo z dobrodelno noto, saj je celoten izkupiček tega ultraizziva namenjen projektu Botrstvo. Le-ta izboljšuje kakovost življenja otrok in mladostnikov, ki so zaradi materialne, socialne, zdravstvene ali družinske stiske ogroženi, prikrajšani ali socialno izločeni.

#StandUpMaratonec se je začel 11. maja v mariborskem klubu Satchmo, končal pa se bo **20. maja zvečer** v ljubljanskem klubu smeha **10ka** oziroma **na vrtu pri Gajotu**. Vmes bo pretekel in nasmejal Štajersko (Celje, Slovenske Konjice, Slovenska Bistrica ...), Zasavje (Trbovlje, Hrastnik, Zagorje, Litija), Dolenjsko (Novo mesto, Kočevje, Ribnica, Trebnje, Grosuplje), Notranjsko (Cerknica, Logatec, Vrhnika, Borovnica) in Gorenjsko (Kranj, Škofja Loka, Medvode, Kamnik, Domžale).

Ljubitelji teka se lahko Teškyju pri projektu #StandUpMaratonec na poti pridružite kot zajčki, na nastopih komikov pa s prispevki v klubok in donacijami za Botrstvo. (G. Z.)

wp: www.tesky.si

fb: https://www.facebook.com/teshky?hc_ref=SEARCH

tw: <https://twitter.com/teshky> // #StandUpMaratonec

28 let K4 x UMEK: ZETA RETICULA

Osemindvajseti rojstni dan ikoničnega kluba K4, ki sovpada z dnevom mladosti in tudi 16-letnico slovenskega Playboya, bo 25. maja ponudil ogrevanje na ploščadi (vinil sejem, piknik, odprti gramofoni, druženje in pogovor z Umekom ter drugimi ustvarjalci scene) ter glasbeno poslastico, ki jo bodo v podzemlju Kersnikove stkali Umek (prva izvedba Zeta Reticule po ADE in block partyju na Trubarjevi, ki ga je morala razgnati policija), Gregor Zemljič, Primož Pečovnik, Aldo, Octex in Dojaja. (G. Z.)

POSEBNA NEGA

www.nuxe.si/AntiAge/Nuxellence.aspx

■ Moška koža potrebuje drugačno, posebno nego, prilagojeno vsakodnevnim navadam moških. Pač sodobnih, ki več presedimo pred kompom in za volanom kot pa kje v gozdu ali v postelji z izvoljeno devico. In ker je takšnih 'sodobnih korenjakov' vedno več, potrebujejo posebno nego. Laboratorij **NUXE** je zato ustvaril popolno, celovito, naravno in učinkovito linijo za nego moških, ki je namenjena vsem tipom kože, tudi najbolj občutljivi. **Nuxellence® by NUXE men anti-age fluid** (36 evrov za 50 ml) kožo napolni z mladostjo in energijo, vrača koži obraza energijo, gladi gube, učvrščuje in revitalizira. Izvlečki pasijonke, anchuse in maka obnavljajo mitohondrijsko DNK, medtem ko rastlinska hialuronska kislina intenzivno vlaži in gladi vidne gube. Aktivni energijski sladkor polni kožo z energijo, izvlečki hrasta, gabra in semen aravkarje pa kožo mehčajo in jo ščitijo pred staranjem. Koža je iz dneva v dan videti mlajša, napolnjena je z energijo, ten je poenoten, koža je bolj čvrsta, gube pa zglajene. Kar mažite se, da boste v mainstreamu. (P B.)

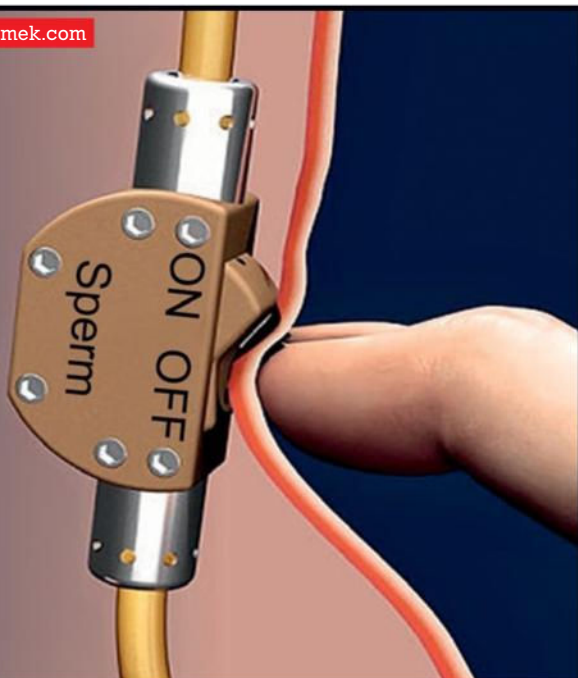

www.pg.de

KOLO za ceno dobrega avtomobila

■ Za PG so pri Bugattiju oblikovali kolo **PG x BUGATTI**, ki se odlično poda k vašemu prav tako svežemu bugattiju chironu. Ne, to ni šala, ker če nimate chirona, si tudi tega kolesa gotovo ne boste kupili. Verjetno. Ima namreč čisto nič sramežljivo ceno 36.700 evrov. Kolesce tehta manj kot pet kilogramov, saj je skoraj v celoti izdelano iz ogljikovih vlaken in je menda najlažja mestna specialka na svetu. Izdelajo po meri naročnika in vizualno ga lahko popolnoma prilagodijo videzu vašega chirona. Sestavljajo ga v Nemčiji, izdelali pa jih bodo le 667, zato svojega kar čim prej naročite. In ga potem, ko boste skočili na ljubljansko tržnico po radič in zelje, tudi dobro zaklenite. (D. H.)

www.bimek.com

Abotna rešitev

Pred nekaj več kot letom dni je nemška ekipa Bimek predstavila revolucionaren kontracepcijski pripomoček – za moške. V germanskem hladnem slogu so to čudno napravico poimenovali **BIMEK SLV**. No, zdaj je pripravljena na testiranje. Kar 25 prostovoljcev bo svoje tiče položilo pod nož, da jim bodo vstavili ta 7 x 11 x 18 milimetrov velik in dva grama težak vstavek (hočejo biti ljubki in pravijo, da je iste velikosti kot gumijasti medvedek). Ko pritisnete na tipko, se vstavek vključi in vsa izstreljena sperma se spremeni v vodo. Sterilnost na pritisek tipke. Enostavno, revolucionarno, nenavadno, morda genialno? Po našem mnenju abotna pogruntavščina, saj si da moški na tiča vendar montirati stikalo. Če bodo testi uspeli, bodo kirurške posege za vstavljanje prvih kontracepcijskih stikal začeli izvajati leta 2018. (D. H.)

S pridihom ANTIKE

■ Da naravna kozmetika ni le ženska domena, dokazujejo dišeči kozmetični proizvodi **MIRTA**, ki jih je morski vetrič z Lošinja prinesel tudi na slovenska tla. Navdahnjeni s sporočilom antike vsebujejo dragocene rastlinske olja, prvenstveno oljčno olje, mlete oljne koščice, vonjave mošusa, mirte, jantarja, cvet pomaračevca in irisa. Ekskluzivna linija naravne kozmetike za moške **APOXYOMENOS**, ki je dobila ime po mladem antičnem atletu, po sestavi in oblikovanju embalaže spominja na antiko, v kateri so že poznali prve kozmetične proizvode za prikrivanje pomanjkljivosti in poudarjanje lepote. Zato lošinjska sodobna naravna moška kozmetika poudarja moškost in pomen dobe, iz katere izhaja. Uporabljena je elegantna, decentna črna barva v kombinaciji z Apoksiomenovim bronom. V tej kombinaciji so izdelane tudi etikete, škatlice za dišave in darilna embalaža.

APOKSIOMEN

Mlad športnik v trenutku, ko s svojega telesa čisti olje, prah in znoj po tekovanju. Živel je med 2. in 1. stoletjem pred našim štetjem, danes pa je v obliki antičnega bronastega kipa, visokega 192 centimetrov, edini do zdaj najdeni veliki bron na vzhodni obali Jadranskega morja. Iz morja so ga potegnili med otokoma Vele Orjule in Lošinjem. Predvideva se, da je v morje padel na začetku našega štetja, v valove pa naj bi ga vrgli zaradi nevarnosti viharja na morju in ali kot žrtvovanje bogovom za varno pot skozi Osorski kanal.

Moška linija APOXYOMENOS

Pena za britje iz kremastega kakavovega masla in hidratantnih rastlinskih olj, obogatena z gelom aloe vere. Dodan ji je vonj jojobinega olja in eteričnega olja borovnice.

Losjon za nego kože po britju je izdelan iz hidrolata lovorja, kadulje in čajevca, eteričnega olja mirte, sandalovine, cedre in borovnice. Ne vsebuje alkohola.

Balzam za po britju je namenjen najobčutljivejši koži, obogaten je s hranljivim karijevim maslom, gelom aloe vere, oljčnim oljem, oljem jojobe, hidrolatom lovorja in eteričnim oljem lovorja in brškinja. Deo krema je močna kombinacija naravnega in učinkovitega kokosovega in karijevega masla, sode bikarbone in eteričnega olja pačulija, nevtralizira vonjave in omogoča naravno dihanje kože. Ne vsebuje alkohola, aluminijevega klorhidrata in parabenov.

Moška toaletna voda je narejena na osnovi mirte, borovnice, sandalovine, ingverja, galange in tobaka.

V GALERIJO ali telovadnico?

www.adrianodesign.it

■ Italijanska oblikovalska skupina Adriano Design ima že zelo zavidljiv ustvarjalni portfelj. Svojevrstno moderno, predvsem pa drugače so zasnovali številne vsakdanje objekte, od miz za pingpong do bazenov, zdaj pa je prišlo na vrsto še sobno kolo **FUORIPISTA**. To nedvomno ni kolo, ki bi ga videli na fitnessu, prej v kakšni galeriji kot del umetniške inštalacije. Ustvarjeno je bilo ob 20. obletnici dogodka Salone Satelite, na katerem se predstavljajo mladi oblikovalci z vsega sveta. Fuoripista je izdelan iz lesa, stekla in zloženega kroma, ima pa tudi nosilec za tablico, s katero se kolo poveže, da beleži podatke o vašem treningu. (D. H.)

Od normala k nenormalu?

■ Umetnostna zgodovina je seksi. Tudi zgodovina varjenja piva je umetnost okusov in je seksi. Od konca 19. stoletja do sedanjih craft pivovarskih revolucij smo padli v dobo uravnilovk – socializmov – enega s srpom in kladivom, drugega s svastiko in tretjega ... Bavarski zakon o čistosti piva Reinheitsgbot iz 16. stoletja je pridobil moč šele proti koncu 19. stoletja z znanstveno in industrijsko revolucijo, s trgovskim združenjem evropskih mest in združenjem same Nemčije, kar je ustoličilo prevlado svetlega lagerja Helles in Weizna. Znova pojav popolne uravnilovke. Zlasti pri lagerju so prav prišle porajajoče se tehnologije in hladilne naprave, ki so kmalu zagotovile velikim industrijskim pivovarnam z drago tehnologijo produkcijo ogromnih količin »Hellesa«. Vsa druga piva, katerih esenca, vsebina, je bila precej bogatejša, so bila izpodrinjena. To ni erotika, to je reprodukcija! Še sredi 19. stoletja v Nemčiji »Helles« in »Pilsner« nista pomenila nič, ker sta komaj uzrla svet. Etnologi navajajo takrat vsaj 70 različnih imen nemških lokalnih piv, nekaterih prav posebnih okusov, ki jih znova lokalno obujajo ali pa jih recepturno posnemajo in nadgrajujejo craft pivovarski mojstri.

Ali potrebujemo premostitvene – »bridge« – lahкотne »ale« zvarke, da prepričamo »unioniste«, da ni vse samo lager? Recimo da. Tektonikov »Normal«.

Vam ponudimo kakšno »zapopen't« nenavadnost? Na primer stouta (črno pivo z obilo praženih sladov) v majhni buteljki s kavo in ananasom? Zveni grozno, nenormalno, neokusno! Opazoval sem vsaj ducat ljudi, od tujih do domačih, od laikov do domačih pivovarjev, kako so se lotili pokušanja. Vsem je nos sporočal lepoto vonjav. Poznavalci so pogumno napravili požirek. Nagrada! Jasno, za takšen zvarak je potrebno mojstrstvo. Ustnice laikov pa so nemirno, nezaupljivo na kratko srebnile zvarek z vrha kozarca. Kakor prvi poljub, kakor izguba neke nedolžnosti, a na zelo všečen način. Povabimo koga na domači seksi craft lager, na Šlibarjev »belgijski amber lager« ali pa »Slovenski golding« pivovarne Mali grad. Za predigro v dvojje odprite Bevogovega »barrique barley wine« Hagger. Priznani nizozemski pivovarski mojster je dejal, da bi ga le-ta s svojim omamnim vonjem prebudil sredi noči. Ali potrebujemo premostitvene »aleje«? Recimo ne. Esenca piva in craft pivovarjenja sta proč od uravnilovk!

Maj Virant, Pivoteka Za popen't/www.zapopen.t

Minister za zdravje opozarja: »Prekomerno pitje alkohola škoduje zdravju!«

Prispevek je osebno mnenje avtorja in ne izraža nujno stališča uredništva.

www.volvocars.com/si

ŠVEDSKI VROČEKRIVNEŽ

BMW ima M, Mercedes ima AMG, Audi ima Quattro ... Volvo pa ima Polestar. Skoraj dve leti je od takrat, ko so se pri Volvu odločili in se pridružili tistim avtomobilskim proizvajalcem, ki imajo svoje hišne tunerje tudi v lasti.

■ To seveda pomeni, da je že kar lepo število Volvovih modelov dobilo različice polestar, pa tudi to, da lahko tudi bolj 'civilni' volvi dobijo dodatke, ki jih vsaj na pogled naredijo bolj športne.

Prva prava sodobna polestarja sta bila V60 in S60 polestar, in s slednjim smo se zapodili po slovenskih cestah. Medtem ko so naše ceste iz leta v leto slabše, je pri hitrih volvih ravno obratno. S60 je seveda veliko boljši avto od volva 850 T5-R, prvega res hitrega šveda, ki sem ga pred kakimi 20 leti vozil po naših (takrat veliko boljših) cestah. Če bi avto s tako trdim podvozje pogнал na sedanje ceste, bi imel moj zobozdravnik precej dela.

Sredi devetdesetih let prejšnjega stoletja so pri Volvu predali večino svojih tovarniških dirkaških projektov Polestarjevemu moštvu. Skozi njihove dirkaške predelave je šla večina modelov te znamke, nazadnje sedanja generacija S60.

In civilni S60 polestar ni samo navzven podoben dirkaškemu. Motor je v obeh primerih dvolitrski turbo štirivaljnik, ki v serijem S60 zmora zdravih 362 'konjev' in prijetno športen zvok, od brbotanja in pokljanja v nizkih vrtljajih do renčečega sikanja v višjih.

Samodejni menjalnik poskrbi za nekaj udobja v sicer športnem švedu – da je res športnik, dokazuje 4,7-sekundni pospešek do 100 kilometrov, tudi kot posledica za 44 kilogramov manjše mase in dodanega štirikolesnega pogona.

Seveda je tudi podvozje precej čvrstejše kot pri drugih S60, nova so večja platišča, zavore in gume. In zato je S60 polestar zelo, zelo hiter, pa ne le na ravni cesti. A S60 polestar seveda ni dirkalnik, je pa zelo hitra in dovolj uživaška športna limuzina z nekaj dirkaškega občutka in pedigreja. Tu so Švedi zadeli v polno.

powerequipment.honda.com

Honda vam pokosi travo

Topli dnevi prinašajo številne prijetnosti in vsaj eno neprijetnost – košnjo trave. Honda je za to nevšečnost naredila **robotsko kosilnico MIIMO**, ki kosi namesto vas. Z žico označite območje košnje, nato pa miimo s senzorji zaznava jablane, speče cucke, na soncu ležečo ženo in morebitne druge ovire, tudi taščo, ki se včasih znajdejo na vrtu. Kosilnico lahko sprogramirate po sezonskem urniku in ji določite številne načine košenja, pač glede na vrsto trave. Kosi od 30 do 60 minut, nato se mora napolniti. Da vam jo bodo sunili,? Pri Hondi so mislili tudi na to in vanjo vgradili varnostne rešitve proti zmikavtom. S ceno 2350 evrom ni najbolj poceni vrtni pripomoček, a nam se zdi tako zelo nujen. (D. H.)

LUMBERJACK in ULTRA EUROPE

cirkusklub.si

■ Na ogrevanje za peto izdajo največjega elektronskega spektakla v regiji bo iz Pariza v **Cirkus 19. maja** priletel **duo Lumberjack**, varovanca založb Warner, Reload, Protocol (Nicky Romero) in Dirty Dutch (Chuckie), naročniki njunih remiksov pa so tudi Axwell, Bob Sinclar ter Guettova sodelavca Joachim Garraud in Chris Willis. Mladi bosta predstavila zvok velikih francoskih plesnih aren in osrednjih odrov francoskih poletnih festivalov. (G. Z.)

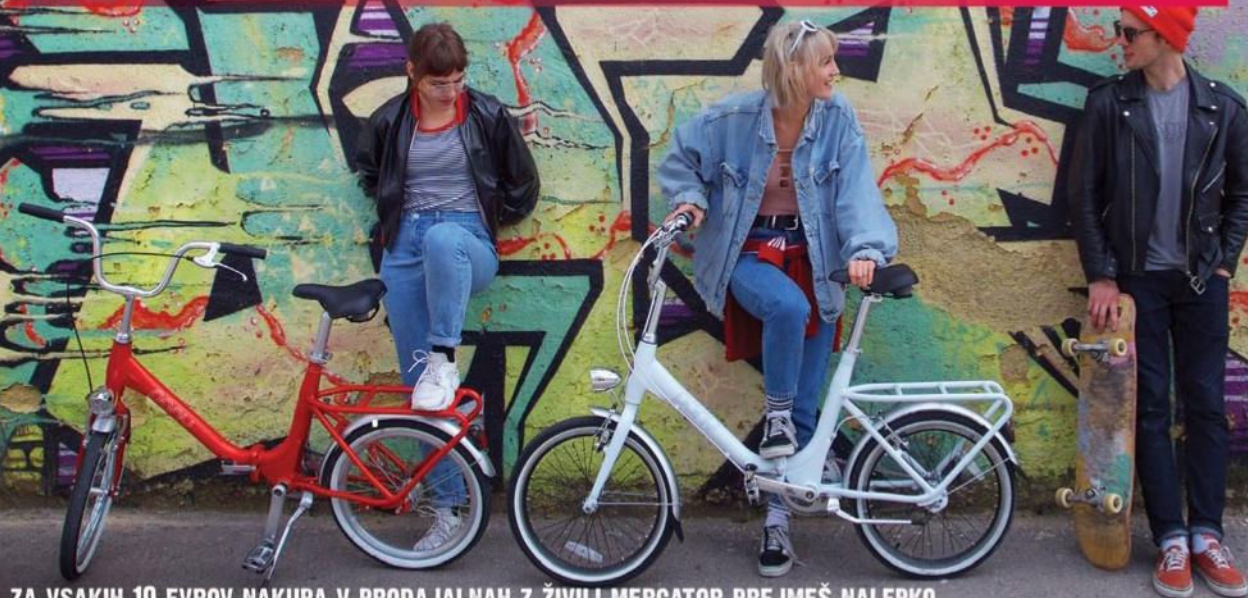

PONY, LEGENDA ZATE!

ZBIRAJ NALEPKE IN TVOJ BO DO 100 EUR CENEJE.

Mercator
moj najboljši soseda

ZA VSAKIH 10 EVROV NAKUPA V PRODAJALNAH Z ŽIVILI MERCATOR PREJMEŠ NALEPKO.

Kolesa so na voljo v hipermarketih Mercator. Nalepke lahko zbiraš od 4. maja do 4. julija, kupone z zbranimi nalepkami pa unovčiš do 31. julija 2017 oziroma do odprodaje zaloga. Število koles je omejeno, zato se lahko zgodi, da kolesa poidejo pred zaključkom aktivnosti. Kolesa so na voljo v hipermarketih Mercator. Aktivnost ne velja v franšiznih prodajalnah Mercator. **Več informacij na:**

www.mercator.si

080 2 080

brezplačna info
telefonska številka

www.harley-davidson-ljubljana.si

HARLEY-DAVIDSON spet na Slovenskem

■ Po dolgih letih čakanja smo končno dobili salon in servis v Sloveniji, kot si ga ta kulturna znamka tudi zasluži. Podjetje **US Moto** je v industrijski coni na **Ljubljanskem Rudniku** postavilo razkošen salon motociklov in dodatne opreme za motocikle in voznike. Poleg tega je v zadnjem delu poslopija še velik sodoben servis, v načrtih pa imajo tudi delavnico za predelavo motociklov **Harley-Davidson**. Na začetku aprila so salon uradno odprli in na samem dogodku se je zbralo več kot sto motociklistov, ki so pred salonom pokazali svoje zloščene jeklene lepote. Zanimivo, niti dva si med vsemi nista bila enaka, kar priča o tem, da je lastništvo motocikla znamke Harley-Davidson le začetek, z uporabo si ga vsakdo prilagodi po svojem okusu. Na vsa vaša vprašanja vam bodo v salonu z veseljem odgovorili po telefonu na številki 01/4295700, njihovo ponudbo pa si lahko ogledate tudi na njihovi spletni strani.

Od zdaj tudi kot samostojna revija!

* Intervju: JUDITA ZIDAR

- * Športi
- * Nasveti
- * Motivacija
- * Zdravje
- * Prehrana
- * Odnosi
- * Psihologija

* Intervju: MIRJAM POTERBIN, mama Luke Dončiča

aktivni.si

MAGNET

www.playboy.si

Pullover,
Massimo Dutti,
49,95 €

Kratke hlače,
Alexander Wang,
310 €

Ovitek za prenosnik,
Charlie Blue,
Born, 80 €

Majica,
H&M,
12,99 €

PREPLETENO

Lahkoine pletenine niso zastarele, ob pogledu na barvne mehke in gladke modne kose boste takoj spremenili svoje mnenje. Ključnega pomena so podrobnosti.

STILIRANJE & TEKST PETRA ROZMAN

FOTO PRIMOŽ PREDALIČ, PROIZVAJALCI, SHUTTERSTOCK

Jopica,
Rag&Bone,
250 €

Polo majica,
Marni,
360 €

Hlače,
Jack&Jones,
59,95 €

Pas,
Loro Piana,
440 €

Natikači,
Brunello
Cucinelli,
315 €

Monitor

revija, ki je uporabna v
domačem in poslovnem okolju.

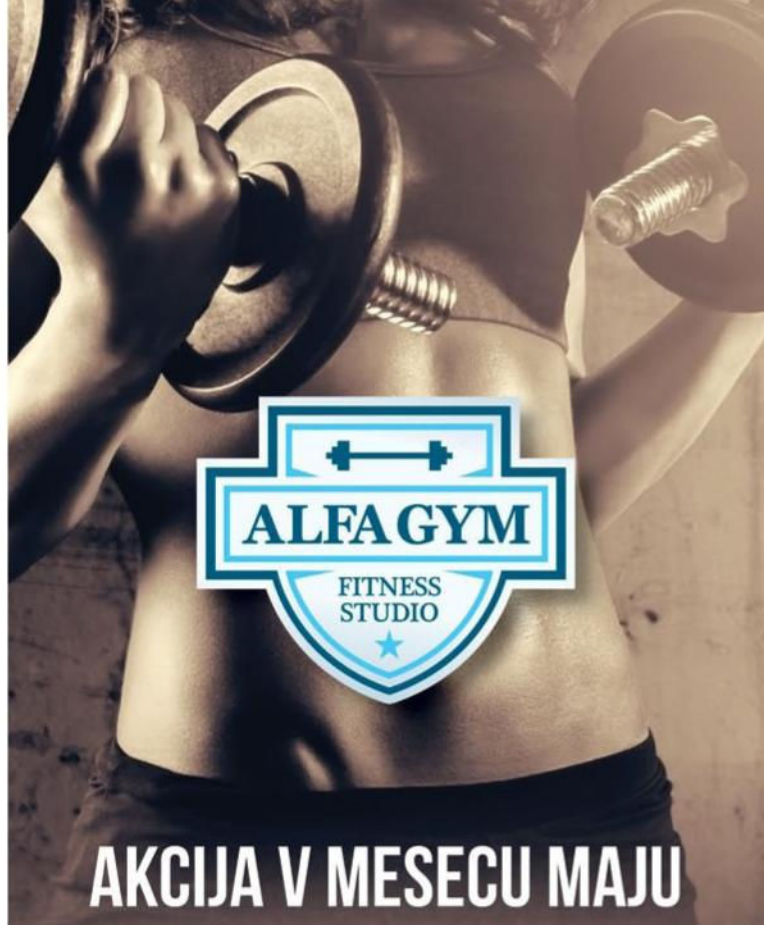
Revija, ki **ponuja visoko strokovno
IT vsebino in pregled nad
sodobno elektroniko.**

Poglobljeni testi, novice, komentarij,
cenovni trendi.

Vse na enem mestu.

ZAGOTOVITE SI naročnino na 12 številk
+ posebno enkratno izdajo:
<http://www.naroci-revijo.si/monitor/>

AKCIJA V MESECU MAJU

**PLAČAŠ 2
DOBIŠ 4**

**OB NAKUPU DVOMESEČNE
KARTE DOBIŠ ŠE 2 MESECA
VADBE BREZPLAČNO**

WWW.ALFA-GYM.SI

ALFA GYM / DUNAJSKA 49, LJUBLJANA
GSM: 068 194 937 / INFO@ALFA-GYM.SI

Družina Puklavec

Puklavec Family Wines

Priznana vinska klet P&F Jeruzalem, večini najbolj poznana po vinih Jeruzalem Ormož, se predstavlja pod novim krovnim imenom Puklavec Family Wines. Prelomnico so še dodatno oplemenitili z razvojem novih

vrhunskih vin. Opisujejo jih kot »elegantna, ustvarjena z brezkompromisno predanostjo do detajlov. So čudovito harmonična in ekspresivna kot sama pokrajina, ki daje dom našim vinogradom.«

Vinska zgodba družine Puklavec se je začela leta 1934, ko je Martin Puklavec zastavil vizijo: skupaj ustvarjati najboljša vina. Njegova filozofija je še vedno močno prisotna v njihovem delu in se odraža v temeljnih vrednotah **Puklavec Family Wines**: to so strast, trdo delo in predanost najvišji kakovosti. Danes očetovo vizijo izpolnjuje Vladimir Puklavec, skupaj s svojima hčerama Tatjano in Kristino ter v tesnem sodelovanju z okoliškimi vinogradniki. Vina se rojevajo v osrčju slikovitih Ljutomersko-Ormoških goric, v vinorodni regiji Podravje, kjer se za vinogradništvo zagotovljene popolne mikroklimatske razmere.

NOVA VRHUNSKA VINA V ZLATI LINIJI JERUZALEM ORMOŽ

Pri kreiranju nove vrhunske linije so imeli v mislih, da ustvarjajo vina za drobne užitke. Namenjena so praznovanju vsakega dneva

posebej, proslavljanju majhnih življenjskih zmag. **Nova linija treh vrhunskih vin** Jeruzalem Ormož prinaša izbor najboljšega iz njihovih slikovitih vinogradov. V njih se prepletata stoletna tradicija vinarstva in sodoben pristop njihovih enologov. Pri kreiranju teh izjemnih vin ni bilo nič prepuščeno naključju. Od izbora najboljših trsov in leg vinogradov do ročnega trgiranja grozdja in skrbnega negovanja vina v kleti. Zato lahko v vsakem požirku okusite žlahtnost terroirja in njihovo predanost umetnosti vinarstva. Rezultat so svojevrstna elegantna vina, na voljo v omejeni količini deset tisoč steklenic.

SEVEN NUMBERS – NOVA VRHUNSKA LINIJA VIN ZA RESTAVRACIJE

Ekskluzivna vina **Seven Numbers** predstavljajo edinstveno dediščino družine Puklavec. Geografska lokacija je tu ključnega pomena. Svoje najboljše vinograde so

označili s sedmimi števkami, tako kot tudi vina. S tem so dosegli sledljivost vsake steklenice, saj tako točno vedo, iz katere vrhunske lege prihaja grozdje. Razumevanje posamezne lokacije, njene mikroklimatike in geološke sestave tal zahteva predanost in znanje njihovih strokovnjakov. Od izbora najboljših trsov do konstantne selekcije v vinogradu in pri trgatvi pa do sodobnih postopkov, kot je hladna maceracija. Vina

Seven Numbers dokazujejo, da prav to prinese izjemne rezultate, kar se odraža tudi v slovesu njihovih vin med poznavalci. Vrhunska vina, ustvarjena za vrhunsko kulinariko. Poleg linije Seven Numbers je za gostinstvo namenjena tudi linija **Estate Selection**, v kateri se skrivajo sveža in sadna vina s prijetnim mineralnim karakterjem, ki odražajo vrhunsko kakovost in edinstven terroir.

Nekaj ključnih podatkov o kleti

- vinarstvo je del tradicije družine Puklavec vse od leta 1934
- skupno 1100 hektarjev rodni vinogradov, od 590 hektarjev v lastni pridelavi
- tretjina vinogradov je na terasah
- povprečna letna temperatura 10,7 °C
- več kot 2000 sončnih ur v letu
- naravi prijazna integrirana pridelava
- vse grozdje je ročno trgano
- povprečen pridelek na trto: 2 kg
- letna proizvodnja: 4 milijone litrov vina
- glavni enolog: Mitja Herga

Sivi pinot, suho vino

Bogato vino, ustvarjeno za razvajanje vseh čutov. Navduši s polnostjo in značilnim sortnim karakterjem, v katerem se večplastno prepletajo arome zrelih jabolk, hrušk in breskev v družbi prijetnih pikantnih poprovih not. Zorenje v hrastovih sodih poleg kompleksnega značaja doda mehke arome zrelega rumenega sadja, vanilje in praženih not. Je zrelo bogato vino, prijetnega dolgega pookusa, zato je popoln partner k hrani. Priporočajo ga k morskim jedem, belemu mesu, zelenjavi z žara in kremastim sirom.

POSTOPEK PRIDELAVE: ročno trgano, hladna maceracija, fermentacija v lesenih sodih, podaljšano zorenje na grobih drožeh.

Sauvignon, suho vino

Svežina in sadnost grozdja z najboljših leg za sauvignone, ujeta v steklenico vina. Aromatika s prepoznavnim sortnim karakterjem in prefinjeno teksturo preprča vsakega ljubitelja belih vin. V kozarcu se razvijejo čudovite arome kosmulje, citrusov, belega ribeza in sveže pokošene trave, s pridihom pasijonke in nežnih pikantnih not. V vsakem požirku se odraža bogastvo in mineralnost edinstvenega terroirja. Bogat in poln okus vina se lepo poda k rižotam, špagljem, lahkim zelenjavnim jedem in ribam pa tudi k rahlo pikantnim jedem.

POSTOPEK PRIDELAVE: selektivna trgateg, ročno trgano, hladna maceracija, podaljšano zorenje na finih drožeh.

Traminec & rumeni muškati, sladko vino

Okusite sladkosti življenja iz skrbno izbranega grozdja. Razkošna cvetica zrelega traminca in živahnost rumenega muškata ustvarita kompleksno in bogato vino s privlačno zlato rumeno barvo. V ustih je zrel in prijetno sladek, z izjemno intenzivnimi in zapeljivimi notami po vrtnici, ličiju, belem cvetju, suhem sadju, lupini citrusov, s kančkom medu. Razvaja s polnim okusom, oljnato teksturo in nežnimi pikantnimi notami ter dolgim in prijetno sočnim pookusom. Priporočajo ga k sirom, domačim paštetam in zmerno sladkim sladicam ali kot samostojno poslastico.

POSTOPEK PRIDELAVE: ročno trgano, prezrelo grozdje z zlahtno gnilobo, fermentacija rumenega muškata v stiku s kožico.

Seven Numbers šipon/furmint, suho vino

Šipon je polnega telesa, intenzivno aromatičen, z značilnim sortnim karakterjem in kompleksnim okusom, v katerem se prepletajo arome po belem cvetju, zeliščnih notah, citrusih in začimbah. Svežina, pikantnost in intenziven karakter so njegove odlike. Odlično se poda k belemu mesu, svinjini, testeninam, morskim sadežem in solatam s kozjim sirom.

Revolucionarni rokerji

Kdo: GREEN DAY (PREDSKUPINA RANCID) **Kdaj:** 6. JUNIJA
Kje: ARENA STOŽICE, LJUBLJANA

■ Ameriške legende so eni redkih alternativcev, ki jim je uspelo pankrok eksplozijo ponesti tudi na lestvice. Zdaj niso več tako podivjani kot v času odbitega *Basket Case*, so pa zato veliko bolj kritični do družbe, politike in potrošništva. Svojega večnega uporniškega duha bodo na

eksplozivnem koncertu v Stožicah popestrili s pankersko predskupino Rancid – za vse, ki verjamejo, da nam panka res manjka.

Dva velikana, en koncert

Kdo: GIBONNI & OLIVER **Kdaj:** 9. JUNIJA
Kje: ARENA STOŽICE, LJUBLJANA

■ Kako bo tole videti, vam namigne sam Gibonni v intervjuju v drugi polovici revije, a če povzamemo, bo nastop prav posebno koncertno doživetje. Gibonni in Oliver bo-

sta predstavila njun skupni album *Familija*, zapela vse svoje največje hite, dogodek pa bo interakcija med dvema velikima pevcema, prijateljsma in glasbenima kolegoma. Dva glasbena velikana v eni porciji.

Pankerski navdih

Kdo: DESCENDENTS **Kdaj:** 9. JUNIJA
Kje: CVETLIČARNA, LJUBLJANA

■ Stari pankrokerji, ki so se skupaj spravili leta 1977 in od takrat svoj zvok iz Kalifornije počasi potiskali prek državnih, kasneje pa tudi celinskih meja, so danes obravnavani kot izhodiščni vpliv za številne pop-pankerske bende, vključujoč Blink 182, NOFX, Green Day in The Offspring. Lani so izdali sedmi album *Hypercaffium Spazzinate*, ki bo osrednji del njihove glasbene predstavitve.

Kdo: DISCIPLIN A KITSCHME **Kdaj:** 18. MAJA
Kje: KINO ŠIŠKA, LJUBLJANA

Rokenrol brez discipline

■ Na začetku osemdesetih se je v jugoslovanski prestolnici oblikovala nenavadna zasedba **Disciplina Kičme**, ki je prinesla preusmeritev od jugoslovanskega novega rokarskega vala, formiranega pod vplivi panka, roka, motowna, jungla in vsega, kar je ustvaril Jimi Hendrix, v popolnoma samosvoj, edinstven zvok. Ni torej nenavadno, da

zato Dušana Kojića, ustanovitelja Kičme, pogosto označujejo za balkanskega Jimija Hendrixa. Inspiracij takrat mladi rokarski entiteti torej ni manjkalo in Kičme so gradualno postali elementarni segment balkanske glasbene antologije. In zato so jih tudi uradno zapisali med sto najboljših jugoslovanskih rokarskih zasedb vseh časov. Zasluženno, seveda. Danes ustvarjajo pod stilsko nekoliko spremenjenim imenom: **Disciplin A Kitschme**. Preimenovali so se po vrniti iz Londona, kjer so uspešno širili

svoja glasbena obzorja in glasbena poznanstva, ki jim služijo še danes. Leta 2005, vrnjeni v rodni Beograd, so takoj začeli delati nove projekte z novo postavo in novim zagonom. Po izredno uspešnem albumu *Kada kažeš muzika, na šta tačno misliš, reci mi?* leta 2007 je sledil udarni *Uff!*, zdaj pa smo še vedno vpeti v njihov aktualni album *Opet*. Izpovedni, a zajebantski, kritični in tudi zabavni, še vedno med pankom in psihedeličnim, da kujejo rokenrol, ki bo očitno trajal večno.

Izpovedni,
a zajebantski,
kritični in tudi
zabavni.

Ogrevanje z Igralom

■ Preden se bomo popolnoma prepustili odklapljanju z bendom Disciplin A Kitschme, bodo oder v Kinu Šiška zasedli niški mladeniči **Igralom**. Mešajo bluz in rokenrol, kot bi mešali različne kulture v energični preplet ritmov, vsečnih melodij in globokih basov. Kategorizirajo se kot hillbilly afro fank – če ne veste, kako bi si to predstavljali, jih morate doživeti v živo. Trije so sicer, ki pripadajo bendu Igralom, imajo pa že svoj prvi album, ki so ga javnosti predstavili leta 2015. Na svoji FB-strani pod interesi navajajo, da bi igrali na čim več koncertih in posneli album. Ker jim je to očitno že uspelo, so zdaj, ko stojijo ob boku velikanov, kot so Disciplin A Kitschme, na dobri poti, da udejanjijo vse, kar so si zadali.

ZAČINJENO *s strastjo...*

Restavracija diVino združuje le najboljše, kar ponuja skupina
Dulcis Gourmet.

Izjemno kulinariko chefa Matjaža Cotiča, ki navdih išče v tradiciji
Goriških Brd in izkorišča kakovost sestavin lastne proizvodnje. **Moderno
arhitekturo, prepleteno z rustikalnostjo**, ki navdušuje s svojo toplino in
nudi prostor za nepozabna druženja. **Trendovske pogostitve** za vse
vrste dogodkov, izpeljane na najvišji ravni.

... in še veliko več.

Obiščite nas, poskrbeli bomo, da bo vaše doživetje
začinjeno s strastjo.

diVino
RESTAURANT & BAR

diVino restaurant & bar
Ameriška 8, Br. City LJ, 031 768 062, info@divino.si, www.divino.si

Izgubljena alternativa

■ Konec devetdesetih, ko se je grandžerska scena začela razkrajati in je zvok, na katerega so poldrugo desetletje stavili vsi jezni in, hm, uporniški najstniki, začel drveti proti neizbežnemu koncu, so mladi in glasni rokerji iz Kalifornije ponudili rešitev. Oklicali so se za **LINKIN PARK** in iz rusevin grandža potegnili najboljše (ostre kitare, rokovsko melodičnost, emocionalna besedila), to sparili z elementi vzhajajočega nu-metala (intenzivni refrenski hakeljci, pospešen tempo, glasno žaganje) in dodali hip hop rime. Ta edinstveni koktajl je bil očitno točno to, kar je mladina v tistem času nujno potrebovala za ventiliranje svojih neštetihih frustracij. Zvok, ki so ga Linkin Park premierno dostavili leta 2000

na prvem albumu *Hybrid Theory*, se je tako dobro prijel, da je plošča še danes med najbolje prodajanimi v tem tisočletju – boljše cifre so po letu 2000 dosegli le Adele z opevanim albumom *21*, Eminem z legendarnima *The Marshall Mathers LP* in *The Enimem Show* ter Beatli z reinkarniranim albumom *1*. Za mlade rokerje, ki so prišli na sceno z ihtavim rok šusom, je bil to nepredstavljiv dosežek.

Linkin Park so se odlično prijeli tudi v Sloveniji. Sploh leta 2003 z drugim albumom *Meteora*,

ki je bil po prodaji kar nekaj časa celo na prvem mestu najbolje prodajanih plošč pri nas. Vse je torej kazalo, da bodo nekdanji odjemalci grandža po vsem svetu imeli mehak prehod v nekaj novega, ravno tako glasnega, ravno tako katarzičnega. Potem pa se je z Linkin Park nekaj zgodilo.

Pri uspešnih glasbenikih vedno obstaja dilema, ali naj z novimi projekti delajo to, kar preverjeno

prime, ali pa eksperimentirajo, da se poslušalci ne naveličajo. Linkin Park so na to dilemo naleteli po treh izredno uspešnih albumih (tretji je bil *Minutes To Midnight* leta 2007), ko so bili vroča rok roba in so jih vsi hoteli imeti na svoji strani. Producenti z vseh vetrov so bili prepričani, da lahko iz teh zlatih dečkov naredijo nekaj posebnega. Zato so jih tiščali na filmske soundtracke, jim remiksali obstoječe plošče, jih zavijali v duete s temi in onimi zvezdniki, dokler niso prišli še na idejo, da jim popolnoma spremeni zvok. Da grejo bolj v mainstream. Da grejo tja, kjer je denar. Z albumi *A Thousand Suns* (2010), *Living Things* (2012) in *The Hunting Party* (2014).

Zdaj, z novim albumom *One More Light*, pa je šlo celo tako daleč, da jim glasbo snujejo ljudje, ki skrbijo za Justina Bieberja, dekleško plastiko Fifth Harmony, Seleno Gomez in prenovljeno Britney Spears. Očitno je vonj denarja res preveč mamljiv.

Njihov novi album je zato nekaj posebnega. Bolj kot zgodba se poslušča kot kompilacija. Ne deluje kot enotna pripoved, kot potovanje z začetkom in koncem, ampak kot niz skladb, ki vsaka po svoje

razkriva, kaj so Linkin Park bili, predvsem pa, kaj so postali.

»Stilsko smo želeli, da se vsi zvoki in žanri prelivajo drug v drugega,« je povedal Shinoda, drugi vokal benda, ki verjetno ve, da so na cedilu pustili kopico dolgoletnih oboževalcev. »Prvi singel je *Heavy*, ker predstavlja osrednji zvok albuma,« je še dodal. Prav *Heavy* je tisti komad, zapet v sodelovanju s Kiiaro, ki so ga spletni slušatelji označili z 'ni mi všeč', predvsem zato, ker ne morejo verjeti, da so to Linkin Park. Situacijo nekoliko rešuje hiphopersko sodelovanje s Pusha T pri skladbi *Good Goodbye*, a mnogi upajo, da novi rokarski val ni izgubil svojih glasnih dečkov in da se bodo že naslednjim albumom v bend, ki ga tako zelo pogrešamo, vrnille ostre kitare, glasni vokali in hiter žagarski tempo. 📺

Nov album pri naša nov zvok. In izzive – predvsem za poslušalce.

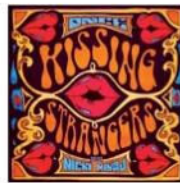
Že pred izidom albuma je vokalist zasedbe Linkin Park Chester Bennington, ki je pred tem odstopil kot pevec nekdanje grandžerske entitete Stone Temple Pilots, oznanil, da bo njihov novi album »izziv« za njihove oboževalce. Ni se motil.

DNCE FT. NICKI MINAJ Kissing Strangers

Če od koga, smo lahko prav od DNCE pričakovali, da se bodo združili z ravno tako zafrkantsko Nicki Minaj in naredili nekaj poletno zabavnega, sploh potem, ko je Nicki že sodelovala z Nickom od bratov Jonas za soundtrack filma *Petdeset odtenkov teme*. Nastala je poskočna pop skladba, odlična za zibanje čez poletne mesece, zapakirali pa so jo v zanimiv videospot, v katerem nastopajo – psi. Pa čeprav komad poziva, da poljubljamo tujce, dokler ne najdemo tiste prave osebe. Nicki v skladbo doda svoje hitro položene verzice, sicer pa je melodija tipičen plesni rok, kot ga DNCE snujejo že od svojih rosnih začetkov.

PITBULL FT. ROBIN THICKE, JOE PERRY, TRAVIS BAKER Bad Man

Pitbullovi komadi, četudi strašljivo generični, so vedno kot šus destilirane energije. V tem je morebiti moteče le to, da so popolnoma komercializirani in se zato vsaka skladba sliši kot reklamni oglas, a njegova zavest o snovanju hitrih, enodimenzionalnih, a učinkovitih hitov presega žanre. Zato Pitbull lahko sodeluje s komerkoli. Kot se pokaže v tej novi tipski pop-plesni zibanici, se mu brez težav ob bok postavi celo Joe Perry, kitarist precej bolj rokerske zasedbe Aerosmith, rezultat pa je nekakšna mineštra plesnih, rokerskih in pop ritmov, h katerim je dodan še Pitbullov obvezni ščepc latinske priidha.

Čustveno na politiko

■ Čeprav se britanski alternativci Gorillaz odklicujejo za virtualni bend, so njihove stvaritve še kako oprijemljive. Pojavljajo le kot dvodimenzionalni risani liki, za katerimi se skrivajo glasbeni talenti štirih uveljavljenih rokerjev pod vokalnimi vodstvom Damona Albarna (na zgornji fotki), ki se je svoj čas eksplozivno odbijal od sten v trdi rok formaciji Blur. Leta 1998 je Damon z Jamiem Hewlettom, britanskim striparjem in umetnikom, ustanovil Gorillaz, za kratki tako zelo nenavaden glasbeni konstrukt, ki si je za zvok izbral žanrski koktajl, preplet alternativnega roka, britanskega popa, reggae, duba, trip hopa, popa in elektronike. Zdaj je tu njihov peti album *Humanz*, ki je po svoje presenečenje.

Jamie Hewlett se je namreč potožil, da njegove striparske stvari niso več centralni del benda in zato novi projekti pod nazivom Gorillaz niso bili načrtovani. Nestrinjanja so očitno zakrpana, bend pa za album pravi, da sicer ni političen, ampak se posluša kot »čustven odziv na politiko«. Zagotovo ima veliko zanimivih sporočil, saj se je Damon med snemanjem albuma pošalil: »Si predstavljate, da Donald Trump zmaga na volitvah za predsednika ZDA?« Zdaj, ko se je to nepredstavljivo res zgodilo, album *Humanz* ponuja čustveno reakcijo na to ironijo.

Letos brez Rusije na Evroviziji

■ Glasba morda ne pozna meja, politični konflikti pa jih. Ruska tekmovalka za letošnjo Evrovizijo **Julia Samoilova** ne sme vstopiti v Ukrajino, kjer bo potekalo tekmovanje. Razlog? Njena turneja po Krimu leta 2015, ko je ta po koncu ukrajinske krize leto prej z referendumom prešel pod rusko oblast. Ukrajina je predlagala, naj Rusija izbere drugo tekmovalko ali nastop predvaja po satelitski povezavi, a Rusija ni sprejela kompromisa in se je s tekmovanja umaknila. Dogodka v Rusiji prav tako ne bodo predvajali na televiziji.

Domača ROKERSKA REFLEKSIJA

■ Primorski crossover rokerji **Low peak Charlie** nam s svojim drugim albumom sporočajo, da smo vstopili v nov čas. V drugačen čas. V čas, ki se mu moramo prilagoditi. Čas disket je pozabljen je namreč naslov projekta, ki nas duhovito, če ne celo nostalgичno opomni, da je nekaj, kar smo nekoč poznali, zdaj izgubljeno. Simbolična ubeseditvev naslova pa je le namig na to, kar album prinaša. Low peak Charlie so namreč v petih letih, kolikor je minilo od njihovega prvega albuma, v glasbo ponesli tudi svoja razmišljanja, dognanja in spomine. V tem času so dozoreli, zrasli in izpili zvoke, a ostali zvesti svoji ljubezni do mešanja duba z garažnimi rifi. Zato je tudi njihova glasba bolj izpovedna, kritična, družbeno refleksivna. Izpostavljajo mnogo tistega, kar nam je na tem podalpskem fevdu še kako poznano – obremenjenost s preteklostjo, pranje možganov s propagando, pritiske, ki oblikujejo naš vsakdan, ne pozabijo pa tudi na hrepenenje, upor in skupno moč za doseganje ciljev. Vse to je seveda zapeto v slovenščini. Ker deluje in prepriča. Prvi singel *Le Roj*, ki ga lahko poiščete tudi na YouTubeu, ima organski, melodičen zvok, ki takoj zleze pod kožo, zato verjamemo, da si bodo Low peak Charlie znali izboriti opazno mesto na slovenski rok sceni.

Na kaj vas spominja OSMI POTNIK?

Na zelo seksualno grozljivko.

■ Filmska groza ni komplicirana. Zahteva le, da filmski ustvarjalec zazna, kaj ljudi moti, in jim to dostavi. Bolj ko je tematika sporna, bolj nervozen je gledalec. In kaj nas od vseh tematik najbolj razdraži? Seks, kakopak. Ne seks sam po sebi, seveda, ker v tem, da Lojze v misijonarcu nažge sosedovo Micko, ni kaj dosti neprijetnega. Je pa nekoliko bolj neprijetno, če je Micka v resnici krvoločno bitje iz neodkritih koticov galaksije, ki med dejanjem Lojzetu skozi usta v prsni koš vstavi hitro rastoč tujek. Še vedno govorimo o seksu, le da smo sedaj postali nekoliko nervozni. In tu vstopi *Osmi potnik*.

Ko je scenarist Dan O'Bannon je leta 1979 osnoval čisto prvega *Osmega potnika*, danes kultno znanstvenofantastično grozljivko,

je bil njegov namen zelo enostaven – ustvariti film, ki ga bodo tudi fantje gledali s prekrizanimi nogami. Osredotočil se je prav na moško publiko in v film nametal dovolj nasilno falične in seksualne simbolike, da je film v trenutku postal nujno čtivo za vse ZF-frike. Le da mnogi vse te seksualne simbolike na prvi pogled niti niso prepoznali. Njen čar je namreč prav v tem, da nas je razdražila podzavestno.

Zdaj, ko s tem vedenjem pogledate sago *Osmi potnik* še enkrat, vam bodo stvari veliko bolj jasne. Najbolj izrazita seksualna simbolika je seveda v samem razmnoževanju pošasti v *Osmem potniku* – pošasti, katerih spodnji del telesa je videti sumljivo vaginalen. Neslutnemu revežu skočijo na obraz, se mu z repom tesno ovijejo okoli vratu in ga en dan posiljujejo v usta.

Potem kot utrujen postorgazmični moški odpadejo in v žrtvinem prsnem košu pustijo zarodek, ki kmalu zatem v teatru živalskega cviljenja in krvi penetrira v širni svet. Simbolika? Najprej oralna penetracija, kar tehnično vse moške dela nekoliko nervozne, ker so (pogostejše) na strani tistega, ki prodira, potem pa še rojstvo. Rojstvo, kot si ga največkrat predstavljajo moški – neznosno boleča in krvava tortura. Potem je tu še zeno-morf, pošast v *Osmem potniku*. Kiberpankovska struktura, ki prav tako odraža ogromno seksualne simbolike. Original si je zamislil švicarski umetnik H. R. Giger, znan predvsem po seksualno eksplicitnih stvaritvah, mešanih z estetiko mehanizacije. Tako je nastala pošast s falično obliko glave, ki žrtve ubija z malo manjšim, a precej bolj grozečim in zobatim falusom. Ta najprej počasi pokuka iz njihovih ust, potem pa se hitrostno izstrelji v žrtvino lobanjo. Dan O'Bannon in H. R. Giger sta tako bore malo prepuslila domišljiji.

In zakaj smo prav zdaj tako seksualno vznemirjeni zaradi *Osmega potnika*? Ker smo tik pred prihodom novega dela. **OSMI POTNIK: ZAVEZA (Alien:**

Covenant) ni težko pričakovan le zaradi vseh teh seksualnih vzgibov (verjemite, zdaj boste film gledali popolnoma drugače), ampak tudi zato, ker bo skoraj zagotovo popravil slab priokus, ki nam je ostal od prejšnjega dela. *Prometej (Prometheus)* je namreč za seboj pustil nepričljivega androida Davida (zdaj prihaja predelani Walter, ki ga še vedno odlično igra Michael Fassbender), kopico nelogičnih razpletov in resen primanjkljaj groze. Zdaj bo drugače. Zaveza se ne zadržuje in vse, kaže, da bo šok terapija, kot jo je leta 1979 dostavil original, zdaj doletela tudi moderno publiko. Z brutalnostjo, grozo in tudi kakšnim galaktičnim falusom. 🩸

Osmi potnik: Zaveza je drugi del nove trilogije o ubijalski pošasti, ki si jo je Ridley Scott zamislil potem, ko je šele pred leti gledal tretji del te sage (*Alien3*), desetletja po izidu leta 1992. Ker mu ni bil všeč, se je odločil spisati novo trilogijo.

OBALNA STRAŽA

R: Seth Gordon

I: Dwayne Johnson, Zac Efron, Alexandra Daddario

Vsi smo sicer vedeli, da tole prihaja, ampak nekako se je vseeno zdelo, da se bo na koncu morda vendarle izkazalo za slabo šalo. Ker po svoje se zdi skorajda nemogoče, da narediš celovečerni film okoli tresočih dojk seksi dekleta, ki v počasnem posnetku teče po plaži. A zdaj je tu. *Obalna straža*, filmska varianta znamenite TV-serije, o kateri svet ve le to, da je v njej nastopala kopica žensk z velikimi joški. In David Hasselhoff. K sreči filmska *Obalna straža* niti za trenutek ne podvomi o tem, da je lahko le karikatura serije, ker to ni film, ki bi lahko kakorkoli bil več kot le telesna erotika zapakirana v akcijski romp. Zato sta tu Dwayne Johnson za dekleta, ki imajo rade XXL-mišičnjake, in Zac Efron za dekleta, ki imajo rade žepne verzije mišičnjakov. Vse drugo pa je seveda rajc za moške. Tresoč se prsi ostajajo središče tega projekta, naokoli pa se pripeti še kakšna eksplozija, občasen povprečno duhovit dialog in seveda nujno divjanje z vodnim skuterjem.

Ocena: ♫ ♫

Izvirni naslov: **Baywatch**

ČUDEŽNA ŽENSKA

R: Patty Jenkins

I: Gal Godot, Chris Pine, Connie Nielsen

Ker filmi o superherojih še vedno namlatijo ogromno dobička, posname pa se jih v treh mesecih pred zelenim zaslonom, je to za Hollywood kokoš, ki bo še lep čas nosila zlata jajca. Zato so že tako obsežnemu naboru dodali začetek nove potencialne franšize. Čudežna ženska, kot so *Wonder Woman* prevedli za našo publiko, se je predstavila v zadnjem Batmanu, zdaj pa je dobila čisto svoj film, ki nas popelje na njen začetek. V čas, ko odkriva nadnaravne moči in svoje poslanstvo. Presenečenj ni, vsekakor pa je po svoje navdušujoče gledati film o avtonomni junakinji, sploh še, ker jo v skromnem oklepu predstavlja seksi Gal Godot. A čudežna ženska je ženska le po spolu, ker tovrstni filmi tako ali tako tečejo po linearni in že utečeni formi, spisani za moške superheroje. Zamenjala se je samo fasada, vse drugo smo videli že v *Spider-Manu*, *Supermanu*, *Batmanu*, *Iron-Manu* in kar je še teh stripovskih frajerjev.

Ocena: ♫ ♫ ♫

Izvirni naslov: **Wonder Woman**

KRALJ ARTHUR: LEGENDA O MEČU

R: Guy Ritchie

I: Charlie Hunnam, Jude Law, Katie McGrath

Rezultat je verjetno ena najboljših filmskih različic ničkolikokrat videne zgodbe. Tokrat to ni le teater fantazije.

Kot se po novem spodobi za vse fantazijske filme, najprej preverimo, koliko ima igralcev, ki smo jih gledali (ali pa jih še gledamo) v *Igri prestolov*. Nova filmska pripoved o kralju Arturju pri tem ni nič drugačna, sploh ko smo že v napovedniku uzrli Roosa Boltana in Petyrja Baelisha, a kljub temu to ni tipičen fantazijski film. Režijsko se ga je namreč lotil Guy Ritchie in pri tem ni niti za trenutek zanikal svojega dinamičnega sloga, bistroumnih dialogov in detajlnih posnetkov. Zato se ta legenda o kralju Arturju gleda kot *Stisni in jo pljuni* (*Snatch*) v srednjeveškem času, seveda z dodatkom pravičnih pošasti in magije. Rezultat je verjetno ena najboljših filmskih različic ničkolikokrat videne zgodbe. Tokrat to ni le teater fantazije, ampak preplet dodelanih osebnosti, od zlobnega strica, ki ga igra Jude Law v najbolj kul oklepu onstran domišljije, do na cestah odrasčajočega, zato pa toliko bolj pretkanega Arturja, ki ga zelo užitno izpelje Charlie Hunnam. Ob njiju pa potem še takšni in drugačni patroni kot divji gangsterčki v preteklih Ritchijevih filmih. Vsi vemo, da Artur potegne meč iz skale. To, kar v tem filmu naredi potem, pa je čisti unikat.

Ocena: ♫ ♫ ♫ ♫ Izvirni naslov: **King Arthur: Legend of the Sword**

FOTO MARKO DELLBELO OCEPEK

Velikonočni zajčji lov³

■ V nedeljo, 16. aprila, se je v ljubljanskem Cirkus zgodila Playbojeva tretja tradicionalna velikonočna zabava, ki jo je zaznamoval življenjski slog, ki že pol stoletja spaja hedonizem, estetiko lepega, joie de vivre, dolce vito, ameriški sen in uživanje v majhnih sladkih pregrehah, ki jih ponuja življenje. Izbrana glasba, mehurčki avtohtonega francoskega porekla, Playbojeve zajčice, atraktiven plesni program in živa fotoseansa Marka Dellbella Ocepka s Taro Ribič (na zgornji fotografiji), ki bo krasila strani naslednje številke vaše najljubše moške revije. Ob vseh obveznih sestavinah pravega Playbojevega velikonočnega zajčjega lova smo letošnjega začinili še s prav posebno glasbeno gostjo: z gospodično Loeca, ki je eno najbolj svežih imen ibiške VIP house scene, rezidentka Hed Kandi Pool Partyjev v Ocean Beach Clubu, redno ime na programih klubov Ibiza Rocks, Eden, Es Paradis, zabav Cream in Manumission ter tudi ekskluzivnih modnih, VIP in boat partyjev. Za reglerji se ji je pridružil Matthew Z, ki je Cirkus & Papaya rezident DJ.

Gospodična Loeca, eno najbolj svežih imen ibiške VIP house scene

Playbojeve zajčice so očarale vse navzoče.

6Pack Čukur s svojo Niko

Špela Sojer in Aleš Bravničar

Sara Slekovec v sendviču

Matthew Z, Cirkus & Papaya rezident DJ, z gospodično Loeca

Emperatriz, Tara Ribič in Marko Dellbelo Ocepek

IVI PIZZOTT

Dirja mračna

FOTO MARLOS BAKKER

Enaintridesetletna Brazilka Ivi se veseli življenja.
Predajmo se mu skupaj z njo ...

TEKST BORUT OMERZEL FOTO ALEKSANDRA SAŠA PRELESNIK

Dr. Milan Jazbec

Pogovor s slovenskim veleposlanikom v Makedoniji, ki je s svojo kandidaturo za predsednika republike izzval aktualnega predsednika in nedvomno popestril letošnjo volilno tekmo.

Doma je iz nižinske vasice Pohanca severno od Brežic, kjer je bil rojen leta 1956. Osnovno šolo je z odliko končal v Artičah leta 1971, z odliko maturiral na gimnaziji v Brežicah leta 1975 ter diplomiral z odliko iz novinarstva leta 1981 in z oceno prav dobro iz obramboslovja leta 1983 na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo Univerze v Ljubljani. V Beogradu je končal diplomatsko šolo na tedanjem zu-

demiji in treh turških univerzah v Ankari). Je član številnih združenj, na primer izvršnega odbora Slovenskega politološkega društva in Slovenskega društva za mednarodne odnose. Prav tako je član Slovenskega centra PEN. Je tudi odgovorni urednik mednarodne znanstvene revije *European Perspectives*. Za svoje delo je prejel več priznanj: leta 1995 častni kovanec mesta Celovec, leta 2005 visoko avstrijsko državno odli-

jugoslovanski konzul. Vmes se je pridružil slovenski diplomaciji in na osnovi navodila ostal v Celovcu. Od januarja 1992 do septembra 1995 je bil prvi slovenski konzul v Celovcu, nato je bil do septembra 1996 vodja konzularnega sektorja v slovenskem zunanjem ministrstvu. Sledila so štiri leta v Stockholmu, kjer je bil najprej odpravnik poslov eno leto in zatem tri leta namestnik veleposlanice, diplomatsko je pokrival pet nordijskih in tri baltske države. Po vrnitvi domov oktobra 2000 je bil nekaj časa vodja sektorja za analize v zunanjem ministrstvu. Od decembra 2000 do novembra 2004 je bil državni sekretar za obrambno politiko in mednarodno sodelovanje na ministrstvu za obrambo. Po zaključenem mandatu se je vrnil na zunanje ministristvo, kjer je najprej delal v sektorju za varnostno politiko ter bil član delovne skupine za predsedovanje OVSE, od septembra 2006 do avgusta 2010 pa je vodil sektor za načrtovanje politik in raziskave. Od septembra 2010 do avgusta 2015 je bil četrti slovenski veleposlanik v Turčiji, akreditiran ne-rezidenčno v Libanonu, Siriji, Azerbajdžanu, Iraku in Iranu. Po vrnitvi domov je od septembra 2015 do avgusta 2016 na zunanjem ministristvu vodil sektor za evropske države. Od septembra 2016 je šesti slovenski veleposlanik v Makedoniji. Februarja 2017 je postal častni občan mesta Štip, kjer je od oktobra 1981

Ne bom komentiral dejanj sedanjega predsednika ...
So me pa v osnovni šoli učili enega spoštovanja in obnašanja in temu obnašanju so takšne reči tuje.

nanjem ministristvu leta 1988. Doktoriral je na Univerzi v Celovcu leta 2000 in pridobil naziv doktor filozofije. Leta 2004 je bil na Fakulteti za družbene vede Univerze v Ljubljani izvoljen v naziv docent, leta 2009 v naziv izredni profesor, spomladi leta 2015 pa ga je Senat Univerze v Ljubljani izvolil v naziv redni profesor za področje diplomacije. Izvirno razvija znanstveno disciplino sociologija diplomacije in hkrati poučuje diplomacijo tudi za osnovnošolce. Od leta 2005 predava diplomacijo na kranjski Fakulteti za državne in evropske študije. Predaval je na številnih univerzah v tujini (med drugim na Univerzi Columbia v New Yorku, Dunajski diplomatski aka-

kovanje veliki zlati častni znak z zvezdo za zasluge za Republiko Avstrijo in leta 2013 srebrno medaljo Slovenske vojske.

Njegova prva zaposlitev je bila v politiki, in sicer je bil od novembra 1980 do oktobra 1981 profesionalni član predsedstva slovenske mladinske organizacije. Zatem je delal v gospodarstvu, in sicer kot nekdanji štipendist v VIPAP – Tovarni celuloze in papirja Krško, najprej kot novinar od februarja 1982 do junija 1985 in potem kot direktor administracije do oktobra 1987. Od oktobra leta 1987 je v diplomatski službi: do junija 1991 v Beogradu v zveznem sekretariatu za zunanje zadeve, od junija do decembra 1991 pa v Celovcu kot zadnji

Za to, da se v tako avanturo spustiš oziroma da vanjo vstopiš, moraš imeti široko, čvrsto, visoko osnovo, saj greš v to zato, da nekaj prispevaš. Na osnovi vsega, kar si storil, kar imaš, kar si poznal. In imeti moraš pristne stike s širokim, raznovrstnim krogom ljudi. Ljudi moraš čutiti.

do februarja 1982 služil vojaški rok. Njegova bibliografija v sistemu COBISS beleži 429 vpisanih enot, od tega več kot sto znanstvenih in strokovnih člankov s področij diplomacija, mednarodni odnosi in obrambno-varnostne ter sorodne teme. Aktivno obvlada angleški in nemški jezik ter nekaj slovanskih jezikov. Tako pravi biografija diplomata, ki je najavil kandidaturu za predsednika Republike Slovenije in ki se je v mladosti navduševal nad Beafli. Toda to sodi na konec intervjuja, pogovor sva seveda začela z najbolj aktualno zadevo.

PB: Konec aprila ste javno oznanili kandidaturu za predsednika republike. Kakšni so prvi odzivi?

MJ: Zelo sem vesel številnih izrazov podpore, čestitk za pogum in za vsebinsko popestritev predsedniške tekme. Javljajo se mi prijatelji, znanci, kolegi in celo ljudje, s katerimi se leta nismo srečali. Med vsemi pa je še posebno veliko gospodarstvenikov.

PB: Ste pisatelj, pesnik, redni profesor na Fakulteti za družbene vede Univerze v Ljubljani in dolgoletni diplomat. Zakaj se človek z zelo uspešno profesorsko in diplomatsko kariero odloči kandidirati za predsednika republike?

MJ: Ravno zaradi vsega naštetega. Po dejstvih sodeč sem dosegel veliko. Precejšen del od tega nisem načrtoval, ampak se je to zgodilo skozi moje življenje, skozi mojo kariero. Pred kakšnimi 15 leti sem začel

razmišljati, kako znotraj tega, kar se mi dogaja na poklicni in osebni poti, postaviti nekakšen okvir gradnje kariere za naprej. Okvir, ker v življenju pač izbiraš med tistimi možnostmi, ki se ti prikažejo in ki jih tudi sam ustvarjaš. Potem se ti iz tega kot kakšna kita iz pramena las plete usoda. Lanskega 22. junija sem bil star 60 let, in ko so me moji najbližji vprašali, kako se počutim, se rekel: »Odlično! Vstopil sem v drugo polovico svojega življenja.« Vstopil sem kot redni profesor, kot drugi veleposlanik, kot nekdo, ki ima ogromno publikacij, knjig in ki je v nekem diplomatskem mednarodnem merilu zelo znan. Na ta način sem prišel v nekakšen zenit. Glede na starost, glede na uspešnost na posameznih področjih, kot gospodarstvenik, kot novinar, kot športnik, kot diplomat, kot pisatelj in nekaj malega tudi kot politik. V tem smislu lahko rečeva, da ničesar več ne potrebujem. Drugo polovico življenja lahko živim na osnovi teh dosežkov in pobiram sadove v korist vseh tistih, ki se znajdejo v teh posameznih profesijah. S tega vidika menim, da je to najboljša iztočnica za to, da se podam v državniško tekmo.

PB: Kakšen mora biti državnik?

MJ: Imeti mora izkušnje in izpričane dosežke na številnih področjih. Če govoriva o kandidaturi za predsednika republike, je to ključno. Za to, da se v tako avanturo spustiš oziroma da vanjo vstopiš, moraš imeti široko, čvrsto, visoko osnovo, saj greš v to zato, da nekaj prispevaš. Na osnovi vsega, kar si storil, kar imaš, kar si poznal. In imeti moraš pristne stike s širokim, raznovrstnim krogom ljudi. Ljudi moraš čutiti. To vse imam. To pomeni, da grem v to ambicijo sproščeno, samozavestno, ob velikem zavedanju vsega tistega, kar sem si do zdaj ustvaril in kar me čaka na tej poziciji, če bom izvoljen. Hkrati pa to ni nikakršna nuja. V to sem se spustil sproščeno, s samozavestjo in brez kakršnegakoli pritiska, da to moram doseči. Da bo, če tega ne bom dosegel, zaradi tega konec sveta.

PB: Kaj na vašo kandidaturu pravi vaš šef Karl Erjavec?

MJ: Na samem začetku sem zunanjega ministra Erjavca kot mojega predpostavljene ga seznanil z mojo namero o kandidaturi. Minister je to sprejel z razumevanjem.

PB: Ali boste do volitev ostali veleposlanik?

MJ: Čas do volitev vidim v dveh delih. Na začetku oktobra bodo pristojni organi seznanili javnost z uradnimi kandidati za predsednika republike. Takrat bom predčasno zaključil svoj veleposlaniški mandat v Makedoniji in se vrnil na zunanje ministrstvo. Tako se bom lahko posvetil volilni kampanji.

Do začetka uradnik postopkov nadaljujem svoje delo slovenskega veleposlanika v Makedoniji. V skladu z razpoložljivim časom, ki bo odvisen od mojih veleposlaniških aktivnosti in programa, se bom predstavil slovenski javnosti kot diplomat, ki je najavil kandidaturo. S tem želim premišljeno, zmerno in nevsiljivo predstaviti smisel moje kandidature in sebe kot človeka, ki se poteguje za predsedniško funkcijo.

PB: Volitve so relativno blizu. Imate do jeseni dovolj časa, da boste postali znani širši javnosti? Da vas bo torej volilo dovolj ljudi?

MJ: Volitve bodo verjetno neke v sredini novembra. To pomeni dobrega pol leta časa, kar je zadosti. Poleg tega sem slovenski javnosti relativno znan z različnih vidikov.

V minulih nekaj letih predvsem po komentiranju dogajanja v Turčiji, na Bližnjem vzhodu, migracijske krize in podobnih tem, ki so se vse tikale Turčije, prehajale skozi Turčijo oziroma so imele izvor v tamkajšnjem širšem regionalnem kontekstu. Zdaj se mora ta moja relativna prepoznavnost v slovenski javnosti prestaviti v kontekst moje ambicije, da postanem peti predsednik Republike Slovenije.

PB: Na katere volivce računate?

MJ: Seveda računam na vse volivce.

[smeh]

PB: Na tiste na levi, na desni, na sredini?

MJ: Kot rečeno, računam na vse volivce. Želim si podpore čisto vsakega volivca. Predvsem si želim podpore in pozivam, vabim vse tiste, ki želijo, da gre Slovenija z mano in jaz s Slovenijo naprej in navzgor. Pri tem ni pomembno, kakšno je njihovo versko, politično prepričanje, etnično poreklo. Če rečem drugače, želim si čim večje raznolikosti, ker to je danes tisto, kar je podoba Slovenije kot uspešne države. Kot države, ki ima kapital bogastva moralnih vrednot. Tako Slovenijo vidijo tujci, diplomati.

PB: A tako jo vidijo diplomati?

MJ: Da. Vidijo jo kot uspešno državo, ki je lahko za vzor. Ne govorim o tem, da nihče ne vidi slabosti, ki jih imamo, ampak Slovenija ima še vedno podobo, imidž uspešne države, ki je lahko model, ki je lahko za vzor. To je zelo pomembno. Menim, da je taka podoba rezultat velike raznolikosti med vsemi nami. Prepričan sem, da je imel Prešeren, ki govori o slovenščini celi, to v mislih.

PB: Prevladuje splošno mnenje, da so letošnje volitve že vnaprej dobljene za Boruta Pahorja. Tako menda menijo tudi v političnih strankah.

MJ: To je zame dodaten izziv, motivacija. Nimam ambicije iti v tekmo, na kateri bi sam tekel, na kateri bi tekli takšni, ki so

manj sposobni od mene. Iz takšne tekme ne moreš potem ničesar potegniti. To je eno. Če pa komentiram na načelni, splošni ravni, v slovenski ustavi piše, kdo ima volilno pravico. Zdaj vnaprej govoriti, da se ve, kdo je zmagovalc, se najmanj demotivira, češ, ne spleča se iti v tekmo, saj vemo, kdo bo zmagal in zaradi česa. Ampak s tem se gre proti duhu ustave. Duh ustave vabi tekmece. To je šport! In če ima nekdo vtis, da bo zmagal, mu je

S svojim delom sem dokazal, da se lahko človek iz povsem preprostega socialnega okolja povzpne na vrh s svojim delom, s pozitivnim odnosom.

po mojem v še veliko večje zadovoljstvo zmagati v konkurenci.

PB: Letos je izšel vaš roman *Iskanje izgubljene duše*, drugi del vaše knjige o diplomaciji *Dama v belem*. Glavni protagonist v njem pravi takole: »Zakaj smo elita? Zašto, ker smo izbrani in ker se srečujemo z izbranimi. Ko enkrat vstopiš v to profesijo, ne izstopiš več. Ostaneš v njej. Vsi hočejo vanjo, noben pa iz nje. To je velik in pomemben privilegij, biti v njej, in z njim si neobčutljiv na dogajanje v zunanjem svetu. Ta zunanji svet se te komaj tiče.« Moje vprašanje je, ali se ne bojite, da vas ljudje ne bodo dovolj množično podprli, ker pač prihajate iz privilegirane elite diplomacije in univerzitetnih profesorjev?

MJ: To je dobro vprašanje. Takšna vprašanja me veselijo. Veste, jaz sem odrasčal v vasi Pohanca na meji med občino Brežice in Krško, ob čarnem potoku, ki se mu reče Močnik, in ob čudovitem gozdu, ki se mu reče Črna mlaka. To je bil ves moj svet. Odraščal sem tako, da sem pomagal pri sosedih pri vseh kmečkih opravilih. Bili smo edini na vasi, ki nismo bili kmetje. Sem pa bil zato vsak dan pri kom pri kakšnih opravilih, kar se je potem nadaljevalo skozi vse moje življenje. Ko sem odrasčal in sem postajal vedno bolj vpleten v različne službene obveznosti, je bilo tega seveda manj, ampak še vedno ohranjam živ stik z vsem tem. O tem ne nazadnje priča dejstvo, da smo leta 2006 izdali obsežno monografijo o moji rojstni vasi, zdaj pa pravljamo drugo. Hočem povedati, da sem zrasel iz preprostega podeželskega fanta, ki se je navduševal nad Beatli in ki je bil zgrožen nad atentatoma na Martina Luthra Kinga in Kennedyja. To sta bila dogodka, s katerima je politika vstopila v moje življenje. Prej o politiki sploh nisem imel pojma, neke do poznih gimnazijskih let se je

sploh nisem zavedal. Potem sem s svojim delom, zanimanjem, ustvarjalnostjo prišel do tega, kjer sem sedaj. S svojim delom sem dokazal, da se lahko človek iz povsem preprostega socialnega okolja povzpne na vrh s svojim delom, s pozitivnim odnosom. Malo pa moraš imeti tudi sreče, da se izogneš tistim, ki ti nagajajo in te spotikajo, na dolgi rok moraš vzdržati. Na koncu prvega romana, citirali ste iz drugega romana te trilogije o diplomaciji, glavni

protagonist nekako takole pravi: »Spominim se prijateljevega komentarja iz mladih let: 'Občudujem vašo skoraj svetniško potrpežljivost.'« Veliko moraš imeti potrpežljivosti in morda niti ne tako jasn cilj, ampak jasno predstavo, da greš naprej, da greš navzgor in da boš to dosegel s svojim delom. To pomeni, da seveda sem del elite, ampak ostajam z obema nogama čvrsto na realnih tleh v tisti moji rojstni vasi in pa v vsem tem, kar to simbolizira v Sloveniji. V slovenskem podeželju in v dejstvu, da smo vsi od tam izšli. Z veseljem bom odgovarjal na takšna vprašanja, kaj to pomeni, zakaj sem pripadnik elite in kako sem do tega prišel. Veste, dva tedna po izidu drugega dela trilogije o diplomaciji je izšel dvojezični prevod mojega prvega dela te trilogije, albansko-arabski prevod tega romana, in če štejem moje knjige, kjer sem avtor, soavtor, urednik, prevodi in ponatise, je to 39. knjiga zapored, ki nosi moje ime, izšle pa so v sedmih jezikih. Menim, da moramo Slovenci ali pa slovenščina cela, kot pravi Prešeren, stremeti k temu, da bo čim več ljudi na ta način v eliti.

PB: Kako se vam zdi razpita fotografija sedanjega predsednika Boruta Pahorja na ograji stopnišča v Kairu? Sam menim, da se to ne spodobi za predsednika države.

MJ: Predsednik države je v državi, kot je Republika Slovenija, najvišja funkcija in zahteva najvišjo moralno, etično in osebnostno integriteto ter prinaša avtoriteto. Zato mora vsakdo, ki je na takšnem položaju, premisliti, kako se obnaša, kako dela. Za vsakim dejanjem mora biti premislek. To pomeni, da so dejanja resna, hkrati pa lahko tudi sproščena, odprta in prijazna. V osnovi pa mora biti tudi neka spoštljivost. Ne bom komentiral dejanj sedanjega predsednika, to ni moj namen in tudi ni namen moje volilne kandidature. So me pa v osnovni šoli učili enega spoštovanja in

obnašanja in temu obnašanju so takšne reči tuje. Še posebej, če bi mi šlo pri tem – pa mi ne gre; ne vem, kako je s predsednikom – za neko ceneno popularnost. Aristotel je rekel, da mora dober voditelj delati prave stvari. Ne pa si prizadevati, da poskuša ustreči vsem. Predsednik mora kot voditelj imeti posluš in občutek za ljudi, s seboj ju mora prinesiti na funkcijo, ne si ju šele tam ustvariti. Zato sem tako poudaril svojo preteklost, druženje s sosedi kmeti, tako z

MJ: To ni odvisno od mene. S tem bo počel vsakdo, karkoli bo hotel. Bil sem član predsedstva slovenske mladinske organizacije od 1. novembra 1980 do 6. oktobra 1981, potem sem šel odslužit vojaški rok. Vsi, ki so zdaj v vrhu slovenske politike, so vstopili v politične vode in aktivnosti pozneje kot jaz. Torej so bili takrat aktivisti, mlajši od mene, in smo glede tega na istem.

PB: Očitki pa, glede na slovensko politično folkloro, gotovo bodo.

Po naravi, po prepričanju sem asket. Znam uživati, ne pretiravam v nobeni stvari, razen v eni. Če s čim pretiravam, pretiravam z delom.

vsemi najpreprostejšimi kot tudi najvišjimi prebivalci. Ker imam ta občutek, ker s tem živim že vsa desetletja, se potegujem za predsedniško funkcijo. Ne potegujem se pa za to, da bi potem, ko bi imel predsedniško funkcijo, potoval okrog in spoznaval ljudi. Voditelj mora ljudi voditi, peljati jih mora skupaj s seboj naprej navzgor in jim pri tem poskušati pokazati tisto, kar misli, da je pravilno, dobro, korektno, in četudi se to ne ujema z nekim splošnim prepričanjem ali pa morda še zlasti takrat. Kot kandidat za predsednika ne vidim nobene potrebe, da bi počel tisto, s čimer bi poskušal ustreči vsem. To ne gre.

PB: Borut Pahor je v intervjuju za *Playboy* na začetku leta 2008 – tega leta so bile konec septembra državnoborske volitve, ki so Socialnim demokratom prinesle relativno zmago in njemu položaj predsednika vlade –, razkril svojo zasvojenost s športom in precejšnje uživanje energetskega pijač. Imate vi kakšno tako razvado?

MJ: [smeh] Mislim, da nimam nobene razvade. Po naravi, po prepričanju sem asket. Znam uživati, ne pretiravam v nobeni stvari, razen v eni. Če s čim pretiravam, pretiravam z delom. Če je razvada, naj bo to delo, pošteno pristno delo, lahko tudi za lastno zabavo. Ampak naj bo vse, kar počneš, tudi za dobrobit drugih.

PB: Tudi vi ste, tako kot Borut Pahor, vstopili v politiko v prejšnjem sistemu.

MJ: Tako je. Leta 1980 sem bil izvoljen za profesionalnega člana predsedstva slovenske mladinske organizacije in sem bil zadolžen za obveščanje in propagando ter za spremljanje dogajanja na Koroškem in Dolenjskem, tako da sem dobila prepotoval obe regiji.

PB: Vam bo zdaj, ko ste kandidirali za predsednika republike, kdo očital, da ste politično delovali v prejšnjem sistemu?

MJ: Glejte, očitki ... Meni je glede očitkov pravzaprav vseeno. S tem se ne ukvarjam. Ukvarjam se s pozitivno vsebino, z dosežki. Vse svoje življenje vse počnem v dobro svojih najbližjih, v dobro Republike Slovenije in njenih državljanov, zato je smotno, da to počnem naprej.

PB: Kako pa vidite pregovorno slovensko zavist? Se srečujete z njo? Živel ste v zelo različnih družbah, od Skandinavije do Turčije in Bližnjega vzhoda in zdaj Makedonije, v stiku ste z veleposlaniki in gospodarstveniki ter običajnimi ljudmi z vsega sveta. Smo Slovenci kaj posebnega glede zavisti ali je to splošen pojav?

MJ: Kakšnih 20 let se sploh ne ukvarjam več s takšnimi vprašanji, z zavistjo in vsemi takšnimi termini, ki imajo negativen prizvok – zavist, maščevanje, podtikanje. Jaz sem to, pa če mi verjamete ali ne, odmisli. V mojem življenju, v mojem vrednostnem, miselnem sistemu te reči ne obstajajo. Je pa res, da me enkrat na leto prime sveta jeza, ampak potem stopim pred ogledalo in se sam sebi nasmejim. O tem sploh ne razmišljam. To sem prerasel. Deloma načrtno, precej pa, ker sem tak po naravi. Ko se srečujem s takimi pojavi, se mi vse skupaj zdi smešno. Ne ljudje, ampak taki pojavi. Je pa tega veliko in to je predvsem kvarno. Škodi predvsem človeku kot takemu. In če rečem bolj široko, morda mistično, kozmično, to je taka potrata ustvarjalne energije za vse. Odkar se spomnim, sem vsem, od sosedov, sošolcev, kolegov do prijateljev, ki so me prosili za pomoč, pomagal. Nikoli nisem rekel ne. So pa to lahko zelo hude reči. V prvem in drugem delu trilogije o diplomaciji o tem precej razglabljam, to razgrinjam in razgaljam, predvsem to škodljivo in nepotrebno izgubljanje energije in časa. Ne nazadnje, če greva tudi po verskih knjigah, vse podarjajo dobroto.

PB: Kaj menite o govoru Vinka Mödnerdorferja, predsednika odbora Prešernovega sklada, ki je na letošnji podelitvi Prešernovih nagrad dejal, da slovenska umetnost umira, da velik del odgovornosti za to nosi politika, umetnost pa je izrinjena na rob družbe, kulturniki pa so navkljub temu, da ogromno prispevajo k delovanju, bogatenju te družbe, socialni problem?

MJ: Poslanstvo vsake umetnosti, kulture kot take pa tudi sestavnega dela civilne družbe je, da opozarja. Ter da ustvarja umetniške dosežke, presežke, s katerimi se zapišemo v čas in prostor. Na proslavah v Makedoniji ob Prešernovem dnevu sem Prešerna postavil ob bok Leonardu da Vinciju in pa tistemu kromanjoncu, ki je v altarmirski jami narisal tistega fenomenalnega bika. Vsak umetnik s svojim delom teži k temu, da se zapiše v čas in prostor za čim daljši čas in za čim širši prostor. Ampak hkrati je pa dolžnost, da skozi to posredno in pa neposredno opozarja na položaj umetnosti in kulture v družbi. Pri tem je seveda verjetno treba do določene mere pretiravati, da je ta položaj bolj jasn, očiten in da se tudi to politike kaj prime. V tem smislu ocenjujem ta govor.

PB: Se vam torej zdi, da je Mödnerdorfer pretiraval glede položaja kulturnikov?

MJ: Ne morem reči, ker nisem svobodni umetnik in ne vem, kako je živeti samo od pisanja knjig. Jaz ne bi mogel.

PB: Sem v stiku z zelo različnimi umetniki in vem, da jih je pri nas kar nekaj navkljub skoraj nenehnemu ustvarjanju res v precejšnji socialni stiski.

MJ: Iz lastne izkušnje ne vem, kako to zglada. Rekel sem, da imam 39 knjig, na katerih piše moje ime. Morda bi pet, šest knjig od vseh teh izšlo, če bi bil odvisen od kulturne politike, od velikih založb in od urednikov, ki to vzamejo ali pa ne vzamejo v roke. V tem smislu si zlahka predstavljam, da to mora biti res in da bi človek takega kova na eni taki proslavi – mi nimamo pomembnejše kulturne proslave v Sloveniji, ki se tiče samo kulture – govoril nekaj, kar ni res. To je bilo veliko opozorilo in treba ga je vzeti izjemno resno. Če pa upoštevava, da prav gotovo ni bil on na letošnji proslavi prvi, ki je to rekel, da so bila takšna opozorila že v preteklosti, bi rekel, da se mora politika zamisliti. Odpraviti moramo revščino, tako na Slovenskem kot po vsem svetu. To je moje izhodiščno geslo. Ta civilizacija, kromanjonska, homo sapiens kot najrazvitejši del kromanjoncev, mi smo prišli z razvojem tako daleč, da to res ni potrebno. Razvoj današnje tehnologije zagotavlja hrano in spodobno prežive-

tje za vse. Seveda je to veliko težje pri sedmih, osmih milijardah ljudi kot pri petih, ampak trendi itak kažejo, da se bo demografsko gibanje umirilo in začelo zmanjševati. Svet je danes tako razvit, posplošujem, da ne bi bilo nikomur več treba stradati, biti brez vode in biti brez stanovanja.

PB: Za pokritje bančne luknje se je v Sloveniji lahko našlo nekaj milijard evrov, kulturnikom pa se očita nekaj milijonov, ki gredo na leto za plačilo njihovih prispevkov za socialno varnost. Za ljudi, ki nam nedvomno zelo bogatijo življenje. Kako si lahko država Slovenija dovoli, da imamo lačne otroke?

reagiram na vaše vprašanje z nekakšnim prilagajanjem. Slovenija kot država, ki je uspešna – kazalci so jasni in znani ne samo za danes, ampak za daljše obdobje –, si tega ne sme dovoliti. Ponavljam in lahko napišete tudi z veliki črkami – si tega ne sme dovoliti! V Sloveniji je treba ustaviti revščino. Pika. Ne govorim o tem, da je treba vzeti lastnikom, da je treba povečati davčne stopnje, kar bi povzročilo manjšo konkurenčnost. Ne govorim o tem. Govorim o tem, da je treba v Sloveniji ustaviti revščino. To ni nikakršen strukturni problem, ki bi zahteval velike posege in pa premike v ravnotežju med proračunskimi porabniki.

PB: Kako konkretno pa bi to naredili?

MJ: Recimo s pregledom programov socialne pomoči. Z zastoj malico za vse otroke v šoli. S konkretnimi ukrepi. Tudi v zdravstvu. Zdaj lahko tukaj ugibava, ampak reforma zdravstvenega sistema je reforma kot vsaka druga. Projekt, ki ga je treba preštudirati, narediti tri simulacije glede na obseg, velikost, zahtevnost zdravstvenega področja, glede na zmogljivosti in finančne vire ter na tisto, kar ljudje potrebujejo. Slovenija je socialna in pravna država, piše v ustavi. To je treba urediti. Se pa povsem strinjam z vašimi občutki. To je povsem nesprejemljivo.

In to, da ljudje živijo na cesti. Letošnjo zimo, ko je bilo krepko pod ničlo, me je pretreslo, ko sem videl v središču Ljubljane v podhodu pri Mestnem gledališču ljubljanskem v spalni vreči spati klošarko. Kako si lahko to dovolimo?

MJ: Konkretno ste me vprašali tisto, kar so ključne točke mojega programa. Te so zapisane tudi pred menoj na listu, tako da ne

Reforma zdravstvenega sistema je reforma kot vsaka druga. Projekt, ki ga je treba preštudirati, narediti tri simulacije glede na obseg, velikost, zahtevnost zdravstvenega področja, glede na zmogljivosti in finančne vire ter na tisto, kar ljudje potrebujejo.

PB: Pravite, da je Slovenija pravna država.

MJ: Tako piše v ustavi.

B: Kaj menite o TEŠ 6? Projekt naj bi prvotno stal okrog 650 milijonov evrov. Govoril sem s strokovnjakom za takšne velike energetske sisteme in dejal je, da naj bi en megavatt stal približno milijon evrov. Kako lahko pridemo do skoraj milijarde in pol? Glede tega poteka parlamentarna preiskava, a pri nas je prepogosto mnogo hrupa za nič, trese se gora, rodi se miš. K temu lahko dodam številne bančne malverzacije, bančna posojila, ki so bila dana na lepe oči in za katere se je ob odobritvi lahko utemeljeno predpostavljalo, da jih nihče ne bo vračal, pa izropana podjetja ... Le redki posamezniki so za to odgovarjali, tako iz gospodarstva, bank kot iz politike. Ni nobenega ukrepa, kot ga mora človek uporabiti pri vzgoji otroka. Ali pravna država deluje? Bo pri TEŠ 6 kdo odgovarjal za izgubljene, izginule, da ne rečem ukradene milijone evrov?

MJ: To so težke teme, težka vprašanja ...

PB: Seveda ...

MJ: ... ampak pri tem se človek ne sme izogniti težkim besedam. To, o čemer sprašujete oziroma ste naglas razmišljali, to so pojavi, ki se ne smejo dogajati v urejeni državi. V spodobni, civilizirani, kulturni državi se takšne reči ne smejo dogajati. Seveda vem, da vam s tem nisem konkretno odgovoril, tudi noben predsednik republike, primerljive s Slovenijo, vam na to ne bo mogel dati konkretnega odgovora. Ampak, prvič, to se ne sme dogajati, in drugič, najvišje politične avtoritete morajo biti tiste, ki s svojim opozarjanjem in pa s svojim konkretnim delom morajo zagotoviti, da se to ne dogaja. Takšne zadeve ne smejo biti rezultat nikakršnih kupčij, strankarskih, političnih, lobističnih. O primeru TEŠ 6 mislim, da gre za lignit majhne energetske kakovosti in ki hkrati zelo onesnažuje okolje. Torej, Slovenija ima tisto, česar veliko držav na svetu nima. Zrak, vodo, zemljo, les. Bogastva, ki so nam dana. Iz teh bogastev je treba z znanjem kovati naprej.

PB: Ampak ostaniva pri TEŠ 6. Tukaj je nekdo očitno konkretno lagal.

MJ: Očitno so bila konkretna prikrajanja, ki so ustrezala političnim interesom, lobijem. Naj dam primerjavo. Moja vas je na meji med Brežicami in Krškimi, moja mama je iz vasi Vrbina, kjer stoji nuklearka, 500 metrov od njene hiše. Nuklearka je edina investicija iz bivšega sistema, ki je stala več kot milijardo in še danes deluje. In nuklearka v Krškem je danes, če govoriva o zanesljivosti, varnosti, med desetimi, med morda celo petimi odstotki naj-

bolj varnih nuklearnih elektrarn na svetu. Tako pravijo poročila Mednarodne agencije za jedrsko energijo. Torej, v čem je potem razlika in zahtevnost pri TEŠ 6, da se ta projekt ne bi mogel urediti tako, kot se je pri nuklearki?

V Sloveniji z istimi ljudmi, isto mentaliteto. Hočem povedati, da je to nesprejemljivo in da je take stvari treba urediti. In za to imamo izvršno oblast, imamo vlado.

PB: Nekajkrat ste že omenili, da mora iti država skupaj z vami naprej in navzgor. Kaj imate s tem v mislih?

MJ: Če bi strnil svojo predsedniško ambicijo, program, vsebino, bi rekel takole: blaginja, svoboda, sožitje. Tu se naslanjam na ge-

sla francoske revolucije: bratstvo, enakost, svoboda. In pa na tisto, kar je po tem povzel Prešeren: edinost, sreča, sprava. Blaginja pomeni: Slovenija mora biti socialna država, kot piše v ustavi. Svoboda pomeni: Slovenija mora biti pravna država, kot piše v ustavi. Kajti le v državi, ki temelji na spoštovanju prava, smo edino lahko svobodni. Potrebno je sožitje med državljani in državljkami Slovenije ne glede na veroizpoved, socialno poreklo in tako naprej. Hkrati pa je potrebno sožitje med ljudmi in naravo. Samo iz sožitja ljudi z naravo lahko izhajajo napredek, stabilnost, varnost, uspešnost. To je popolnoma jasno. Je pa v minulih letih z razmahom glo-

In ni dobro, da se človek v neki sprevrženi obliki žene samo za dobičkom in da gre ta dobiček vedno bolj v roke nekih ožjih skupin lastnikov, torej kapitala. Slovenija kot država in mi vsi skupaj smo preveč ranljivi, da bi se smeli prepustiti tem trendom in tem pritiskom.

balizacijskih gibanj po koncu hladne vojne prišlo do polnega zanikanja tega osnovnega človeškega sožitja z naravo. In kadar ni tega sožitja, se dogajajo katastrofe. Te katastrofe so tudi ponazoritev, da tudi človek nima kakšne velike prednosti. In ni dobro, da se človek v neki sprevrženi obliki žene samo za dobičkom in da gre ta dobiček vedno bolj v roke nekih ožjih skupin lastnikov, torej kapitala. Slovenija kot država in mi vsi skupaj smo preveč ranljivi, da bi se smeli prepustiti tem trendom in tem pritiskom. Za to ni nobene potrebe. Imamo pa ogromno potencialov. V tem vidim priložnost, da se stori korak naprej in navzgor v razvojnem smislu. In na to morajo politiki na vseh mestih, zlasti na najvišjem, opozarjati. Če poenostavim, vse, kar je dobro za Slovenijo, je dobro za Ameriko kot najbolj razvito globalizirano družbo. Hkrati pa marsikaj od tistega, kar je dobro za Ameriko, ni dobro za Slovenijo. Ko je propadel Detroit kot središče ameriške industrije, se je to pač nekako preuredilo na širšem ameriškem trgu. Ampak Detroit je po nekih parametrih kot Slovenija. Nič se ne bo uredilo, če Slovenijo napravimo v tem smislu.

PB: Kaj pa menite o položaju mladih pri nas?

MJ: V tej državi je treba dati konkretno perspektivo in upanje mladi generaciji. Nesprejemljivo je, da mladi iz Slovenije odhajajo v številkah nad pet tisoč. Razumljivo je, da neki odstotek mladih gre po svetu s trebuhom za kruhom, ker so tako vrhunsko izobraženi in v tako nišnih področjih, da jim v Sloveniji ni omogočen nadaljnji razvoj. To je razumljivo. Ampak najmanj polovica tistih, ki so v minuli letih odšli v svet, bi morala doma najti zaposlitev. Hočem povedati to, da ni dovolj, da se reče, ja, to so zakoni trga, to so mehanizmi svetovne ekonomije.

PB: Kako pa vidite to, da kar nekaj vaših potencialnih volivcev dela zelo veliko, tudi nadure, ne dobijo pa niti plačila za dostojno življenje?

MJ: Tega je zelo veliko in to je nedopustno. V Sloveniji danes, ko gre država svoji 30-letnici naproti, je to nedopustno in je treba samo vzeto ustavo v roke in z njo mahati vsak dan vsepovsod. Slovenija je socialna država. To mora politika urediti.

PB: Kako pa vidite razliko, ki je zlasti očitna v velikih korporacijah, da so šle v zadnjih desetletjih nesorazmerja med plačami v nebo in da imajo lastniki korporacij velikanske dobičke ter da ima čedalje manj ljudi v lasti vedno več materialnih dobrin? Kam to vodi?

MJ: Zdaj lahko izbereva katerokoli besedo, samo da ne bo žaljiva, ki opisuje pregrešnost teh dejanj. Katerokoli.

PB: Nedavno sem prebral mnenje dr. Rudija Rizmana, da ima to opraviti

z oživiljanjem politike iz tridesetih let prejšnjega stoletja, ki je pripeljala do državljanskih vojn in nato do svetovne.

MJ: Svet je v negotovih gospodarskih, političnih, diplomatskih razmerah. Obstaja vtis, da se razmere poslabšujejo, kar pomeni, da je treba delovati še bolj pretehtano in ohranjati mirno kri, imeti čvrste živce. Slovenija je sicer majhna in neopazna, ima pa prav zato prednosti, da prispeva k tehtnosti in presoji. Zato se potegujem za to

Slovenija si mora prizadevati, da bo Evropska unija obstala, da se bo obnovila, reformirala, da se bo očistila in pomladila, kot bi rekel Ivan Cankar.

funkcijo, ker imam dolgoletne izkušnje iz mednarodnih odnosov, diplomacije, gospodarstva in v mednarodnem kontekstu tudi iz kriznega menedžmenta, delovanja tudi v negotovih razmerah. Slovenija se lahko s svojimi izkušnjami pojavlja kot glas razuma in kot nekdo, ki za sabo nima nobene računice. Slovenija je ena redkih držav na svetu, ki nima do katerekoli države na svetu nobene skrite računice.

PB: Tukaj vas moram vprašati o usodi Evropske unije. Ddr. Rudi Rizman je dejal tudi, da je EU na napačni poti, in sicer po njegovem mnenju zato, ker je svojo prvotno zavezo socialno in demokratično združne družbe skupnosti zamenjala za služenje absolutni vlogi trga in interesom finančnega sveta. In da je EU postala ujetnica ideologije, da je to nekaj najslabšega in najbolj destruktivnega, in sicer ideologije neoliberalistične politike. In da iz tega izhajajo kazenske ekspedicije, na primer v Grčiji in drugod na obrobju EU, ter da si iz tega tudi rojevajo politični demagogi, na primer Geert Wilders na Nizozemskem, Marine Le Pen v Franciji in ne nazadnje Donald Trump v ZDA.

MJ: Evropska unija je na velikem razpotju. Raje bi uporabil ta izraz, ker sem diplomat in ker ciljам na najvišjo funkcijo v državi. In pri takih položajih je treba zelo izbirati besede. Ne zato, da bi se izmikal resnici, ampak da s svojimi besedami ne daš napačnega signala, da ne spodbudiš napačnih reakcij, ampak daš pravi ton, pravo vsebino in motivacijo. Torej, med nastajanjem tega intervjuja Evropska unija praznuje 60-letnico podpisa Rimske pogodbe. Če ne bi bilo teh velikih kriz v minulih nekaj letih, finančne, gospodarske, migracijske, bi mi morda niti ne opazili te velike konceptualne vsebinske krize in razpotja, na katerem je Evropska unija. Treba je opozoriti na to in potrebna je premišljena

razprava o tem, kako naprej. Ta razprava ne more biti populistična, je pa treba z njo priti do vsakega državljana, državljanke. Ampak v osnovi je treba premisliti, kaj bo v osnovi s to Evropsko unijo in kaj bomo Slovenci k temu prispevali. Slovenija ima izkušnje iz prejšnjih državnih sistemov in mi smo v situaciji, ko to lahko prenesemo pozitivno konstruktivno ter prispevamo k reševanju evropske krize. Mi nimamo nobenih frustracij do nikogar. Imamo neke

negativne zgodovinske spomine, ampak to so dejstva. Iz tega pri nas, vsaj jaz tako razumem, ne izvirajo frustracije kot pri nekaterih drugih državah in narodih. To je velika priložnost, hkrati pa je to naša velika dolžnost. Ne smemo pa nobene stvari vzeti za samoumevno in se s tem igrati. Zlahka je napovedati referendum o čemerkoli, a pri tem je treba misliti na posledice in rezultate. Slovenija si mora prizadevati, da bo Evropska unija obstala, da se bo obnovila, reformirala, da se bo očistila in pomladila, kot bi rekel Ivan Cankar. In k temu lahko veliko prispevamo.

PB: Predsednik republike pri nas nima izvršilne moči, kot jo ima ameriški predsednik, da bi kar takoj svojevoljno podpisoval predsedniške izvršilne ukaze. Ampak kaj bi vi kot predsednik republike na simbolni ravni konkretno zahtevali in pri tem vztrajali?

MJ: Poleg v tem intervjuju že povedanega je treba opozarjati na to, da obstoj Evropske unije neposredno pomeni obstoj Slovenije, slovenstva. Mi bomo sicer verjetno obstali brez Evropske unije, saj smo tudi že zdaj skozi zgodovino. Ampak Evropska unija daje pravni, politični, diplomatski, varnostni, gospodarski okvir, ki je za Slovenijo v zgodovinskem kontekstu najboljši. Že samo ta dejstva so izjemno pomembna in je treba nanje opozarjati. Na ozemlju Evropske unije ni bilo vojne od 15. maja 1945 v Sloveniji, na Koroškem v vasi Poljane. Na to se pozablja, to se jemlje za samoumevno. Če bi Evropska unija leta 1991 ravnala drugače, bi lahko rekli na ozemlju Evrope. A tako ni ravnala, kar je velika izkušnja, veliko opozorilo. Predsednik, ki ima s svojim položajem veliko simbolno moč, mora na ta dejstva opozarjati. Na mir, svobodo, blaginjo, enakost. To so velike besede, ki se jih v vsakodnevem življenju pogosto ne zavedamo in jih ob majhnih problemih zlahka spregledamo. Naprej, skupna valuta,

Današnje generacije lahko potujejo po Evropi tako, kot smo mi potovali pred 40 leti po Sloveniji. To so velike pridobitve in na to je treba opozarjati. In treba je opozarjati na stranpota. Na populizem, na strah pred namišljenimi sovražniki.

schengenski prostor. Današnje generacije lahko potujejo po Evropi tako, kot smo mi potovali pred 40 leti po Sloveniji. To so velike pridobitve in na to je treba opozarjati. In treba je opozarjati na stranpota. Na populizem, na strah pred namišljenimi sovražniki.

PB: Ddr. Rizman tudi pravi, da so namišljeni sovražniki lažni vzroki, na katere kažejo populistični demagogi, da so lažni vzroki migranti in islamska grožnja. Kako gledate na to? Glede na to, da ste službovali v Turčiji pet let.

MJ: Nedavna migracijska kriza je izbruhnila konec avgusta 2015, ko sem prišel iz Turčije. Reči moram, da se v letu 2015 na bližnjevzhodnem prizorišču, da ne rečem

bojišču ali pa v Siriji, ni zgodilo nič tako zelo dramatičnega, da bi povzročilo odhod večmilijonske množice iz tistih krajev. V Turčiji sta bilo takrat dva milijona beguncev, v Libanonu še nekaj več, v Jordaniji malo manj. Ampak sirska kriza, ki je sicer trajala že štiri leta in pol, ni v tisti pomladi in poletju prinesla ničesar, da bi se tako velike množice ljudi premaknile proti Evropi. To je bilo v veliki meri izpeljano zaradi tega, ker so mednarodne kriminalne združbe začutile, da lahko s tem obogatijo. In hkrati ustvarijo pritisk na Evropo. Ta pritisk je bil morda tudi del nekih globalnih preigravanj, ne vem, prevelike pozornosti temu ne bi posvečal. In hkrati, ker gre za pripadnike druge veroizpovedi,

za pripadnike iz drugega geografskega dela sveta, ki tudi po videzu odstopajo od Evropejcev, je bilo zlahka spodbuditi ksenofobične strahove pri vseh nas. Imam cel kup prijateljev različnih veroizpovedi iz različnih delov sveta, nekateri tudi že dolgo živijo po Sloveniji in so pridobitev zanj. Če pa bi mi kdo rekel, da bo čez dva dni tretjina Slovencev iz drugega dela sveta, bi se pa tudi zamislil. To se seveda ne bo zgodilo. Ampak s tem se zlahka straši.

PB: Kako vidite žičnato in panelno ograjo na slovenski južni meji? Doma sem iz Bele krajine in kot kandidatu za predsednika vam poročam, da so tam nekaterim ljudem zelo otežili življenje, komu pa ga tudi do skrajnosti onemogočili.

MJ: Take ograje nimajo mesta tam, kjer so. To je treba povedati jasno in glasno. Hkrati pa je treba zagotoviti, da bodo državotvorni organi, ki so zadolženi za varovanje notranjega reda v državi in zunanje meje, opravljali svojo funkcijo. In to jim je treba omogočiti materialno in delovnopravno. Zdaj to govorim seveda na načelni ravni, izvedbe

no to tudi ni stvar predsednika republike. Nisem pa za uporabo takšnih prijemov, kot je ta ograja. Pri tem nam ne pomaga veliko izgovor, da je takšno ograjo postavila tudi Madžarska. Takim pojavom se je treba upreti z jasnimi argumenti, z jasno rešitvijo in pa predvsem v duhu tistega, kar je Evropska unija: prost pretok kapitala, blaga, ljudi. Da se v duhu odprtosti in raznolikosti bogati vsaka družba. Hkrati pa je seveda treba zagotoviti pravno urejeno in v praksi učinkovito prestopanje meja.

PB: Kot predsednik bi postali vrhovni poveljnik slovenskih obrambnih sil. Poročila pravijo, da je Slovenska vojska precej podhranjena, da ni povsem operativno sposobna in da naj bi v prihodnjih desetih letih potrebovali zanjo dve milijardi evrov.

MJ: Potem ko sem leta 1975 postal bruc na tedanji Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo, je bil istega leta odprt študij obramboslovja in sem se jeseni 1979 vpisal še na obramboslovje, bil sem takrat v tretji generaciji in sem, če se prav spominim, diplomiral kot 48. obramboslovec, kot novinar pa okoli mesta tisoč. Diplomiral sem leta 1983 in sem slabih 20 let pozneje postal državni sekretar na ministrstvu za obrambo. To sem bil od 8. decembra 2000 do zadnjega oktobra 2004, zadolžen za obrambno politiko, predvsem pa za članstvo v zvezi Nato. V tistem času na koncu našega mandata – mi smo bili prva ekipa, ki je vzdržala ves vladni mandat – je znašal delež obrambnega proračuna malenkost nad 1,7 odstotka. Potem se nisem natančno ukvarjal s temi rečmi in sem bil osupel, ko sem pred pol leta izvedel, ko so se te razprave znova razplamtele, da se je delež za obrambo v proračunu zmanjšal za več kot za polovico. To je osupljivo. Naša ambicija je bila, da bi odstotek proračuna za obrambne namene počasi zrasel na dva odstotka. Takrat smo prejeli zelo veliko očitkov, češ, raje za maslo kot za topove. To je vsečna politična krilatica, ki zlasti z globalnega vidika nevzdržne oboroževalne tekme sicer ni čisto brez osnov, to že moram reči. Ampak pogledajte, v 13 letih smo prišli z 1,7 na 0,8 odstotka. Razlika 0,9 odstotka, kje je? V katerih šolah, v katerih vrtcih? Nikjer je ni. To je škandalozno. In seveda, to je dopustila politika.

PB: Kam je po vašem mnenju šla ta razlika?

MJ: Nimam pojma. Lahko ugibam, ampak nimam pojma. Situacija v šolah pa sigurno ni boljša, v zdravstvu tudi ne. Masla ni nič več. Hočem poudariti en vidik tega populizma, ki ga je tudi takrat del politike blagohotno ..., no, vsaj molčal je, če že drugega ne. Danes nimamo od tega nič. To, da je danes

nesorazmerje znotraj obrambnega sistema – plače, investicije, vzdrževanje – slabše, kot je bilo takrat, to mi ni jasno. To kaže na neko nerazumevanje politike, zdaj posplošujem, te ključne funkcije države.

PB: Ali je vaše stališče, da je treba vojski dati več sredstev?

MJ: Vojska, kakršna je danes, ni v stanju zagotavljati obrambe države. Da, treba je dati več, ampak s premislekom. Treba je vedeti, za katere namene, in to je treba jasno

Vojska, kakršna je danes, ni v stanju zagotavljati obrambe države. Da, treba je dati več, ampak s premislekom.

povedati slovenski javnosti. Govoriva o približno osem tisoč pripadnikih obrambnih struktur, ki so tudi prebivalci in prebivalke te države. Kot državni obrambni sekretar sem v času referenduma pred Natom prepoznal Slovenijo. Imel sem kakšnih sto pogovorov.

PB: Ste bili za Nato ali proti?

MJ: Za, seveda. V najbolj odročnih vaseh sem se kot visoki predstavnik vlade pogovarjal o članstvu v Natu. Kaj je bil tipičen vzorec teh pogovorov? Prvih 15, 20 minut v odročnih delih Slovenije so me kritizirali po dolgem in počez kot predstavnika vlade, ki je kriva za to, da ni služb, da so zaprli šolo, vrtec ... In po tem, ko smo prišli do tega, da obrambni sistem nima s tem nič, Nato pa še manj, smo se začeli pogovarjati o Natu. Nikogar nisem prepričeval, da mora glasovati za članstvo v Natu, sem pa vsakomur razložil, kaj pomeni članstvo v Natu in kaj nečlanstvo. Politika je dolžna od najvišjega pa do najnižjega uradnika pojasnjevati občanom in občankam, kaj sprejema, kaj počne, in jim potem prisluhniti ter to vgraditi v delovanje države.

PB: Kaj pa pravite na to, da je Nato s svojimi oporišči povsem obdal Rusijo in Kitajsko? In na to, da se orožarska tekma spet stopnjuje, številne države se oborožujejo, EU pa se očita, da se premalo? Kam bomo ljudje z vsem tem orožjem? Je to varnost, je to prihodnost, da se silne milijarde vlagajo v novo orožje? Kje se to konča? To orožje bo nekoč nekdo hotel uporabiti.

MJ: Samo da popravim, Nato nima teh vojaških oporišč okoli Kitajske, to so kvečjemu ZDA.

PB: Toda ZDA so ključni člen Nata.

MJ: To drži. Ampak te reči nimajo zveze z Natom. To sem hotel reči, čisto zaradi konteksta. Mislim, da je po tisti veliki širitvi Nata leta 2004, ko smo tudi mi postali člani zve-

ze Nato, prišlo v Natu do nekaterih vsebinskih sprememb, pa morda ne načrtno kot del politike. Velik del držav iz bivšega vzhodnega bloka je postalo članic zveze Nato in seveda je to nekako samo po sebi prineslo drugačno razporeditev do Rusije. To je dejstvo. Hkrati menim, da je bistveno premalo dialoga med Natom in Rusijo oziroma med Zahodom in Rusijo, med Evropsko unijo in Rusijo. Rusija je največja država na svetu, je sosed Evropske unije in ši-

rok, razvejen dialog je osnova za sožitje in neko normalno delovanje. To, kar se zdaj dogaja v mednarodnih odnosih, kaže, da je tega dialoga bistveno premalo, kar sproža neke apetite in ravnanje, ki sodi politično v stare čase, hkrati pa povzroča neko negotovost in strah. In to je narobe. Mir na širšem evropskem prostoru je odvisen od stalnega dialoga z Rusijo, hkrati pa opozarjanje na spoštovanje mednarodnega javnega prava in pravnih načel. Glede oboroževalne tekme menim, da Nato nima neke neposredne povezave z oboroževalno tekmo, je pa oboroževalna tekma nekaj, kar je očitno v človekovi naravi. Ampak to ni dobro in to je dolgoročno škodljivo. Poleg tega oboroževalna tekma odvzema sredstva za to, da bi človeštvo lahko napredovalo, da bi se blaginja povečala. Oziroma povzroča svetovno revščino. To je svetovni problem.

PB: Kako pa vidite podpis tedanjega ministra Rupla pod vilensko izjavo leta 2003, s katero je tedanjih kandidatka za članstvo v Natu podprlo invazijo na Irak pod pretvezo lažnih dejstev, ki jih je tedanji ameriški državni sekretar Colin Powell predstavil v Združenih narodov, kar je nato do konca podrl domine na Bližnjem vzhodu?

MJ: Najmanj trije poudarki. Verjamem državnemu sekretarju Colinu Powellu, ki je pozneje zgroženo bled v kamere razlagal, da ni vedel, da gre za lažnive podatke. Menim, da njemu kot osebi lahko verjamem, da je bil zaveden, in če smo pripravljeni to verjeti, potem so bili zavedeni tudi ministri desetih držav kandidatki, ki so takrat to podpisali. To je eno dejstvo. Naslednje dejstvo je, da bi morala o pristopu k vilenski izjavi razpravljati odbor za zunanjo politiko v slovenskem parlamentu in pa odbor za obrambo. To je bila napaka. Tretjič, invazija na Irak je bila skrajno nedomišljena, osnovana samo na vstopu in sesutju režima. In ničesar več ni bilo. To je bila največja

napaka od vseh. Bil sem v Iraku dvakrat, spremljal sem Irak iz Turčije, ker sem bil v Iraku tudi akreditiran. Režim je bil diktatorski, nečloveški, ni spoštoval človekovih pravic, in ko je odslužil, se ga je sesulo. Napaka je bila, da je potem v državi nastal kaos, ker se nihče ni ukvarjal s tem, kako zagotoviti nadaljevanje institucij iraške države po spremembi oblasti. Enako nedomišljeno je bilo razsutje oblasti v Libiji.

PB: Ali lahko potemtakem sklenemo, da temu svetu vladajo nedorasli ljudje, ki nedomišljeno delajo po svetu kaos in za to ne odgovarjajo?

MJ: V današnjem svetu smo priča velikemu pomanjkanju svetovnih voditeljev z moralno in tudi siceršno avtoriteto. To je ne nazadnje tudi problem Evrope. Po odhodu generacije velikih voditeljev, ki je imela neposredne izkušnje iz druge svetovne vojne, smo se znašli v situaciji, ko voditelji dejansko ni v smislu veličine.

PB: Ali bi moral biti predsednik konkretnjši pri konkretnih stvareh?

MJ: V principu prav gotovo. In jaz bom. Hkrati pa se seveda ne bom oglašal pri vsaki stvari. Predsednik mora znati tudi molčati. Pri konkretnjših pa je treba biti jasen.

PB: Se pravi, da ne boste vajenec pri vsakem delu v Sloveniji?

MJ: Vse to sem opravljal v svojem dosedanjem življenju. Ni dela, ki ga ne bi opravljal. Z Romi, Slovenci, Bosanci, Nemci, Angleži, kjerkoli in kadarkoli. Dva dni lahko naštevam.

PB: Kako pa vidite posredovanje dr. Drnovška pri Romih?

MJ: O dr. Janezu Drnovšku lahko rečem, da je bil edini od slovenskih politikov v minulih 30 letih z močnimi državnimi potezami, ki jih je tudi izkazoval in ki so bile v svetu sprejete. Na najbolj oddaljenih geografskih območjih je bil on sprejet kot državnik in je bila Slovenija na ta način prepoznavna.

PB: Kako pa vidite njegovo udeležbo leta 2006 na inavguraciji prvega indijskega predsednika, predsednika Bolivije Eva Moralesa ...

MJ: ... ko je piskal na piščal. Kapo dol!

PB: Kako pa je bilo sprejeto njegovo posredovanje pri reševanju Toma Križnarja v Sudanu?

MJ: Odzivi so bili mešani. Nekateri v bruselskih krogih so predsedniku Drnovšku zamerili, ker je pri tem soliral. Ampak ne vem, s kom bi se lahko posvetoval. Moram posluševati, in sicer menim, da so to geste, ki so hvale vredne in ki kažejo na to, da konkretni nosilec najvišje politične funkcije v državi ima občutek za človeka v stiski. Je pa treba pri tem seveda biti pozoren,

kako daleč se gre in da se ve, da predsednik republike ne more vsakemu državljanu, ki se znajde v stiki, na ta način pomagati. Mora pa pri izstopajočih primerih, v katerih se slovenski predsednik postavi za nekoga, ki se znajde v ekstremni stiski, hkrati pa s tem postane vzor obnašanja v mednarodni skupnosti.

PB: Kot veleposlanik ste bili pet let v Turčiji. Kako komentirate to, da je turškemu predsedniku Erdoganu nedavno uspelo na referendumu za spremembo ustave, ki prinaša uvedbo predsedniškega sistema?

MJ: Zmaga turškega predsednika pomeni nadaljevanje zgodovinske tradicije močnih

Zmaga turškega predsednika pomeni nadaljevanje zgodovinske tradicije močnih vladarjev na tem prostoru.

vladarjev na tem prostoru. Želeli si je treba, da bi predsedniški sistem koristil Turčiji in širšemu mednarodnemu okolju.

PB: Kako pa ste doživeli to državo, ljudi, kulturo?

MJ: Turčija je izjemno bogata država, ljudje so odprti, srčni, preprosti, prijazni. Morda tudi zato, ker sem jim sam po obrazu malce podoben. Vsepopovsod so me imeli za svojega. [smeh] V arhaični Turčiji je priimek Jazbec Jazbek in pomeni mojster peresa in pa mojster poletja. To je bila zelo zanimiva vez z njimi. Turčija je le dedič dvatisočletne imperialne tradicije, ki je bila bogata, ki je bila tolerantna in je srkala vase raznolike kulture, kar človek čuti. Kot pri vseh družbah, ki imajo velike potencialne, ki so kompleksni, je tudi v Turčiji tako. Taki potenciali so tudi zelo ranljivi in to se danes tudi kaže.

PB: Dejali ste, da ste asket. Ste si navkljub temu privoščili obisk tradicionalnega hamama?

MJ: Bo za predsedniškega kandidata sramota, če vam povem, da si nisem? [smeh]

PB: Ste si v Turčiji sploh privoščili kaj od sladkosti življenja?

MJ: Sem. Zmerne količine odlične hrane, sirov, rib, zelenjave, sadja, sladice pijače, vina. Zmerne količine v neizmerni količini ponavljanj.

PB: Baklave so vam všeč?

MJ: Seveda, seveda. Smo pa mi odraščali ob baklavah iz bosansko-makedonskega prostora, turške baklave so veliko bolj sladke. Skoraj imam rajši makedonske.

PB: Kako pa je z ljubeznijo pri diplomatih? V vaši trilogiji o diplomaciji piše, da diplomati ne vedo, kaj je to prava ljubezen, tista, ki človeka prevzame in ostane v njem za vedno ...

MJ: Zdaj bom v svoji nečimrnosti malce užaljen, saj v skoraj treh urah pogovora skoraj nisva govorila o mojih knjigah, ampak bom šel preko tega. [smeh] Veste, vesel sem, da je drugi del diplomatske trilogije izšel. Čaka me še tretji del, ki ga imam v glavi in ga bom zlahka napisal po kosih, po delih. V obeh delih eksperimentiram z diplomacijo, kot je dejal Dement Bitenc, v proustovskem slogu. Zanima me diplomacija kot čustva, kot emocije, kot zbir, preplet vsega tega, kar krasi človeka, kar ga bogati in kar ga žene v strah, obup, stisko in kar mu daje upanje, življenje, ambicijo. Rekel bi, da sta tu dve

plati, s katerima se to ponazori. To sta dobroti in ljubezen. In seveda, v obeh teh dveh mojih knjigah je veliko izzivanj, zato ker načrtno razgaljam diplomacijo, diplomate, nikakor pa ne žaljivo. Razgaljam, da bo vsakomur jasno, kaj je to diplomacija, z enega posebnega vidika. Glede ljubezni menim, da to v veliki meri drži. To pa zato, ker prihajajo diplomati iz vseh družbenih slojev. Zato. Ne pa zato, ker bi bili nekaj posebnega.

PB: Ni kaj, treba je prebrati romana. Kako pa je pri vas z ljubeznijo?

MJ: [dolga prisrčen smeh]

PB: To je res zelo osebno vprašanje, toda ste predsedniški kandidat in zato zelo izpostavljeni ...

MJ: A ta moj pristni, močni, polni smeh ne pove dosti? Ni zadosten odgovor, mora biti bolj direkten? Nekje na začetku junija bo izšel v Makedoniji slovensko-makedonski prevod mojih izbranih pesmi, predstavljen bo tudi v Sloveniji, in če vam ta moj pristni smeh ni bil dovolj, počakajte na tiste pesmi.

PB: Katero skladbo bi si zavrteli, če bi bili izvoljeni za slovenskega predsednika?

MJ: Ha! Katero? [poglobljen razmislek] *The Long And Winding Road* [na izust odrecitira besedilo pesmi]. Tukaj sva pa pri Prešernu, dragi novinarski kolega, pri poetu, ki je bil velikan in eden največjih umov slovenstva, segal je daleč čez obzorja slovenstva, danes pa bi imel enake probleme kot takrat. V svojih pesmih, ki so nedosegljiva mojstrovina človeštva in s katerimi presega kvantno mehaniko časa in prostora, je vse to kazal skozi ljubezen do domovine, ljubezen do ženske in ljubezen do vrhovnih idealov. Jaz v tej pesmi vidim to in to je moj pristop k življenju.

 PLAYBOY SHOP.com

Ekskluzivno iz Playboya. Kupujte zdaj.

TEKST JAKICA JESIH FOTO JAKICA JESIH, GWEN MARCHE,
ANDRES AGUADO ALVAREZ DE SOTOMAYOR, MIHA GODEC,
CASA MARCOS, PROFIMEDIA, PROFIMEDIA/
HUBER IMAGES SHUTTERSTOCK

VETER, PESEK IN ZVEZDE

»Kaj počneš, zakaj ničesar ne objaviš, pogrešamo fotke,« se občasno pritoži kakšen prijatelj na Facebooku, odkar sem se pred slabim letom preselila na Fuerteventuro v Kanarskem otočju in nekoliko onemela na svojih socialnih omrežjih. Iskreno, pa naj se v tem izjemno fotogeničnem okolju še tako neverjetno sliši, zato ker fotk nimam. Tukaj življenje teče drugače kot doma, v njem se bolj uživa in manj fotka. Lajki prijajo, a doživetja ne potrebujejo razkazovanja.

Nayra Martinez Moreno, Espe Barreras in Elisabeth Diaz na tekmi v jezdenju valov z veslom

SUP-tekma v Corraleju v organizaciji domačega kluba Onexe za državni SUP-pokal Španije ter pokal Kanarskih otokov.

Šola surfanja Manawai Slovenca Marka Mrzlikarja

S havajskim kanujem na Lobos

Corraleška Flag Beach je raj za kajtarje.

Neskončna peščena plaža v Cofetih je baje ena najdaljših v Španiji, zelo verjetno pa tudi ena najsamotnejših.

Neskončne plaže

Peščene, večinoma svetle, le redke tudi s temnim vulkanskim peskom. Nekatere z ležalniki za nekaj evrov na dan, večina pa je divjih; vzhodne za sončne vzhode, zahodne za očarljive romantične zahode. Vse so precej vetrovne, a v kamnitih zavetjih, coralitih, je zatišno in hitro tudi prevroče. Kopanje? Morje ima pozimi od 19 do 20 stopinj Celzija, poleti le kakšno stopinjo več. Na večini urejenih plaž vihrajo zastave, ki so pretežno rumene do rdeče barve, odvisno od moči vetra in stanja morja; reševalci iz vode skrbno bdijo, da valovi koga ne odnesejo. Z nekaj zdrave pameti je kopanje varno, zlasti tam, kjer to počno tudi drugi. Z bodyboardi (boogy-boardi) na majhnih valovih pa je še nekoliko bolj zabavno.

Po nekaj minutah dežja Fuerteventura ozeleni. Pogled z vulkana nad Villaverdejem proti zahodu.

Vulkani

So povsod naokoli in so lahko dostopni, z njih se razprostirajo božanski razgledi in omogočajo odlično kopensko rekreacijo. Na njihovih pobočjih srečamo na desetine veveričk, ki nam banano pojedjo iz roke.

Tukaj aplikacije za Facebook, Messenger, Instagram in pošto živijo na drugem ekrančku, tako da je na prvem prostor za Windguru, Magic Seaweed, Whatsapp in šnelkurs španščine, kajti prioritete so jasne. Na Fuerteventuro se pride po veter in morje. Šele potem po ležanje na plaži, prijetne temperature in odlično hrano, čeprav otok ponuja najmanj vse to. Manj kot pol ure vožnje sem ali tja se najdejo najboljši valovi za surfanje ali sup surf, pravi veter za jadranje na deski in kajtanje, na mestni plaži in v domačem zalivu je vetru navzlic morje mirno in vodni športi so dostopni vsakomur, četita vulkanov se vzpenja namesto Šmarke ali Slavnika za večerni hike, samotne hribovske ceste vabijo skejtarje, temne noči so za štetje zvezd ... pa veter, veter, veter. Življenje poteka zunaj in po načelu 'work hard, ride harder'. Zato ni čudno, da so si Fuerteventura za svojo novo prebivališče izbrali številni ljubitelji

vetra v laseh, pa tudi evropski in svetovni prvaki v raznih športih z desko, ne nujno vodnih. Tudi Nemec Carl Fölster, evropski prvak v longboardu, številni prvaki v supanju, vključno z Nemko Sonni Hönscheid, trikratno zmagovalko prestižne havajske preizkušnje Molokai-2-Oahu in dvakratno zmagovalko Euro-Toura, ki s svojo družino živi v Lajaresu že od leta 1986. Na Fuerti redno trenira tudi Iballa Ruano Moreno, ena od sester dvojčic, ki se lahko pohvalita s 25 naslovi PWA svetovnih prvakinj v jadrnanju na deski (disciplina wave). In to ne brez razloga. Razmere za trening so tukaj zahtevne in raznovrstne ter zato izjemno privlačne. Navdihujoče je gledati, kako radi imajo ti ljudje morje in to, kar počnejo, pri tem pa se le malo zmenijo za trenutne razmere, ki kdaj tudi niso prave. Kajti če niso prave za njihov šport, so prave za vsaj enega od drugih, in uživati znajo v vseh, da so le mokri, na 'morski' deski ali tisti s koleščki.

Sveža gora Tindaya in spomenik toleranci

Spomenik, ki je, ironično, postal povod za burne lokalne razprtije. Tindayo, visoko 401 meter in s tipično piramidno obliko je razpoznavna že od daleč (zgoraj), so prvotni naseljenci otoka častili kot sveto goro, vzpon nanjo pa je zaradi dragocenih arheoloških najdb danes mogoč zgolj s posebnim dovoljenjem. Leta 1985 je baskovski umetnik Eduardo Chillida dobil idejo za spomenik toleranci, ki bi opominjal na človeško majhnost v primerjavi s svetom okoli nas. Za uresničitev projekta je potreboval goro, v katero bi zavrtali in jo izdolbili. Veličastna prazna notranjost, oblikovana v tri velike dvorane, ki bi jo v dnevnem ritmu gibanja zemlje osvetljevala sončna oziroma lunina svetloba, bi pomirjala in sproščala. Primerno goro je iskal v Čilu, na Finskem in v Švici ter jo končno našel v sveti gori Tindaya na Fuerteventuri. Okoljevarstveniki, antropologi in arheologi so skočili v zrak, občinarji pa izračunali, da bi se investicija 75 milijonov evrov ob skromni vstopnini povrnila že v desetih letih. Medtem je Chillida umrl in po številnih burnih razpravah so leta 2010 projekt (dokončno) opustili, nedavne demonstracije pod Tindayo pa kažejo, da zadnja beseda vendarle še ni bila izrečena.

Skraini jug otoka, polotok Jandia s svetilnikom na prepadnem klifu

Novogradnja (vsaj na severu otoka) lepo sledi sodobnim oblikovalskim trendom, a po otoku še vedno prevladuje star, tradicionalen slog. Večina posestev je lepo urejenih, terenec je obvezen.

Vremenska napoved?

Fuerteventura je najstarejši in drugi največji otok Kanarskega otočja in z bližnjim Lanzarotom leži najbližje Afriki. Celotno Kanarsko otočje je vulkansko in vulkani so tisti, ki še najbolj zaznamujejo prav Fuerteventuro. Gran Canaria in Tenerife ter manjši otočki La Gomera, El Hierro ter La Palma še nekoliko dlje proti zahodu so zaradi pogostejših padavin bolj zeleni in rodovitni, medtem ko sta Fuerteventura in Lanzarote precej bolj kamnita, suha in pusta.

Rjava je moja nova zelena, drevesa so redka in še redkejša so tista divja, v naravi. Fuerteventura je sorazmerno nizek otok, vulkani večinoma ne presegajo višine 200 metrov (najvišji je Pico de la Zarza na jugu, visok 807 metrov) in zato se tukaj oblaki težko držijo. Tudi zato ne, ker tukaj neprestano piha. Nočna mora za vse, ki ne marajo vetra. Raj na zemlji za jadralce na deski, kajtarje, jezdece valov. Ko tukaj veter pade na 10 do 15 vozlov, se razume, da danes ne piha.

Če izvzamemo teh nekaj bizarnih nalivov, na Fuerti vsak dan sije sonce, in če ga slučajno kdaj za nekaj ur prekrijejo oblaki, vsi vemo, da to grozno vreme ne bo trajalo.

Sto kilometrov dolg in okoli 30 kilometrov širok otok leži na zemljepisni širini Floride in ponuja nadvse prijetno klimo. Decembra in januarja temperature redko padejo pod 15 stopinj Celzija, pa še to le zvečer na močnem vetru. Preostalih deset mesecev so dnevne temperature med 20 in 30 stopinj Celzija, a je ozračje sveže. Avtomobili in stanovanja se hladijo z odprtimi okni, ogrevanje ne obstaja,

klimatskih naprav ni. Dežuje redko, včasih do naslednje kaplje mine mesec ali dva (ali tri) in polurna ploha povzroči manjšo naravno katastrofo. Prst (oziroma vulkanski pesek) je po mesecih sonca namreč tako zbit in izsušen, da ne prepušča vode, tako da ta obstane na površini in zalije okolico, tudi ceste. Takrat mestne oblasti navadno zaprejo šole, saj je promet ohromljen in pot do šole nevarna, toliko bolj zaradi z vulkanov polzečega kamenja, ki zna obiti na cestah. Če izvzamemo teh nekaj bizarnih nalivov, na Fuerti vsak dan sije sonce, in če ga slučajno kdaj

za nekaj ur prekrijejo oblaki, vsi vemo, da to grozno vreme ne bo trajalo. Odkar sem tukaj, še nisem pogledala vremenske napovedi.

Pod Unescovo zaščito

Mogoče se sliši kot promocijsko sporočilo, ampak ni tako mišljeno, saj je obiskovalcev na otoku dovolj. Zadnjih pet let Fuerteventura beleži stalen porast števila tujih turistov za

Topel pesek, kristalno morje. Fuerteventura se lahko pohvali z najlepšimi plažami med vsemi Kanarskimi otoki.

Notranjost otoka: tipična gričevnata pokrajina

Betancuria

A imeti za sosede farmacevtsko družino Bayer ali vodilne BMW-jevega Minija pač stane, mandljev rogljič v Golosu pa je tudi dovolj dober razlog, da se zapeljemo v Lajares.

Svetilnik Punta La Entallada

Plaža Cotillo

Dve veverici je pred leti baje naselil neki Nemec, zdaj jih je na tisoče.

približno pet odstotkov na leto. Leta 2016 jih je bilo tri milijone, v Sloveniji pa okoli štiri. Za boljšo predstav o (ne)sorazmerju turistov in prebivalcev – v Sloveniji živita dva milijona ljudi, na Fuerteventuri 110 tisoč, od tega približno 20 tisoč tujcev, ki so tukaj našli drugi dom. Zagotovo k vedno večji privlačnosti Kanarskih otokov, tako med turisti kot priseljenci, izdatno pripomorejo tudi neprimerne razmere v nekdanjih priljubljenih arabskih turističnih krajih, medtem ko je tukaj (in naj tako tudi ostane) varno in mirno. Španska oblast razmišlja, da bi zaradi ohranjanja narave omejila letno število obiskovalcev, pa ne samo na Kanarskih otokih, ampak tudi na celinski Španiji in Balearih. Statistika poroča, da je letališče na Fuerteventuri lani gostilo okoli dva milijona potnikov, največ Nemcev in Angležev.

Calima

Calima (zgoraj) sicer ni razlog, zaradi katerega bi človek sedel v letalo in obiskal Fuerteventuro, je pa zanimiv naraven pojav, ko močni vetrovi nad severno Afriko saharski pesek prinesejo nad Kanarsko otočje. Pojav lahko traja nekaj ur ali nekaj dni. Takrat se skorajda lahko gleda v sonce, nebo je soncu navkljub belo, peščenega prahu je še nekoliko več kot običajno, sončni zahodi pa dobijo mističen, rahlo meglen čar.

Aloe vera

Če Fuerteventura kaj ni, potem ni ravno zelo rodovitna, dasiravno vulkanska prst ob pravi količini vode omogoča dobro rast. A dežja je malo in zato v glavnem raste le tisto, kar se zaliva. Kulvirana aloe vera sicer potrebuje le malo vode, iz nje pa nekaj lokalnih podjetnikov izdeluje zelo kakovostne kozmetične izdelke. Rastlina, ki je bolj čebula kot kaktus (čeprav bi ob mesnatih listih in bodicah prej pomislili na slednje), raste v nasadih, divjo pa najdemo povsod. Vsebuje: 13 vitaminov, 13 mineralov, 16 encimov, 21 aminokislin ... deluje protibolečinsko, krepi imunski sistem, razstruplja ...

FUERTEVENTURA, KANARSKI OTOKI

Surfarja v Corraleju

Vodni in drugi športi

Tukaj ni kaj dosti dodati: valovi so, veter piha. Sever Fuerte diha z jezdenjem valov in drugimi vodni športi. Izposojevalnic opreme je skorajda več kot barov. Vodni športi so eden glavnih razlogov za obisk tega otoka tudi za rekreativce, ki bi se z njimi radi srečali prvič. Surf, windsurf, kajt, sup, sup surf (ali kakšen drug vodni šport, za katerega pred prihodom na Fuerteventuro še nisem niti slišala). Slovenski surfarji imajo najraje Manawai v Corraleju, v katerem osnove, pa tudi marsikaj več od tega, uči Marko Mrzlikar. Domačinom in tujcem, ki tukaj živijo dlje časa, je namenjena Escuela Náutica Corralejo, nekakšen dom vodnih športov, kjer po občinsko krepko subvencionirani ceni pod vodstvom izkušenih trenerjev (raznih kanarskih prvakov, udeležencev olimpijskih kampanj) omogočajo kakovostne treninge različnih vodnih športov. Pod njenim okriljem deluje tudi klub Onexe, nekajkrat na teden moje najljubše športno zatočišče.

PWA-regata svetovnega pokala, freestyle, na plaži Sotavento na jugu otoka

Jugovzhodna stran otoka, okolica Costa Calme

Plaža Sotavento je krasna zlasti v času plime, idealna je za učenje kajtanja in jadranja na deski.

Mlini na veter so po vsem otoku.

Še toliko bolj bi bila omejitev najbrž smiselna prav za Fuerteventuro, ki je skoraj v celoti kot vulkanska biosfera posebnega pomena pod Unescovo zaščito. Čeprav na prvi pogled suha in pusta, je namreč z geološkega in biološkega vidika edinstvena. Vulkani, okoli njih stapa z nizkim rastjem, v morje padajoči klifi ter sipine, nekaj večjih krajev ter številne majhne, tudi od sveta pozabljene vasi. Severovzhodni del otoka delno prekrivajo največje sipine v Evropi, ki jih domači turistični delavci za potrebe dobre zgodbe predstavljajo kot 'iz Afrike s pasatnimi vetrovi prinesen saharski pesek', a je resnična zgodba teh 15 kvadratnih kilometrov nežnega rumenega peska pravzaprav veliko bolj zanimiva. Med zadnjo ledeno dobo je bil današnji plitev preliv med Fuerteventuro in bližnjim Lan-

in opojnih barvah sončnih vzhodov in zahodov, za prešteviline turistične avtobuse pa seveda tudi nujna petminutna fotopostojanka. Njihov vzhodni rob pa tvori kilometre dolgo peščeno plažo.

Otok nasprotij

Večina turistov prileti na edino letališče na Fuerteventuri in se z njega največkrat podajo na sever otoka, v Corralejo, ali na jug, v Costa Calmo ali Morro Jable. Nemci na jug, preostali na sever, z redkimi izjemami. Zelo na hitro bi lahko rekli, da je sever turistično bolj razvit, na jugu pa izstopata omenjeni mesti na vzhodni strani otoka. Zahodna obala je pretežno neposeljena in divja, centralni del otoka je hribovit in poseljen z nekaj simpatičnimi manjšimi kraji, skozi katere se je prijetno zapeljati, a zgolj izjemoma tudi ustaviti. Postanek si zagotovo zasluži romantična (in ze-

V istem mestu prav idilično sobivajo all inclusive turisti, ki jih nizkocenovni letalski prevozniki dostavijo na tedenski hotelski pobeg, ter nabriti surfarji s popolnimi telesi.

zarotom kopno. Vetrovi so odmrle koščke morskih živali, koral in podobnega, ki so se pred tem milijone let nabirali in strjevali na tedanjem morskem dnu, počasi rahljali in sčasoma odpihili na bližnje kopno, današnje sipine. Delci današnjih corralejskih sipin namreč ne vsebujejo kalcita, ki je eden glavnih gradnikov saharskega peska, ampak drobne odmrle morske organizme, nekakšen koralni pesek. Sipine, razglašene za naravni park, se začenjajo takoj na obronkih Corraleja, med turisti najbolj priljubljenega kraja na severu otoka, in so del vsakdanje sprehajalne rutine, nekoliko odmaknjene od cestnega hrupa tudi priljubljeno zbirališče za vadbo joge, meditacije ali zgolj za uživanje v miru

na) Betancuria, nekdanje upravno središče otoka, danes pa vasica z nekaj lepo urejenimi hišami in muzejem. Še najbolj poseljen je sever, kjer v istem mestu prav idilično sobivajo all inclusive italijanski, skandinavski ali angleški turisti, ki jih nizkocenovni letalski prevozniki dostavijo na tedenski hotelski pobeg iz evropske zimske sivine in ki se običajno gibljejo v starostni skupini upokojencev ali mladih družin. Poleg njih so nabriti surfarji s popolnimi telesi in le eno mislijo: »Kateri spot danes dela?« A ne samo ljudje, ki se na istem kraju znajdejo s tako različnimi motivi, celoten severni del otoka vibrira v duhu nekakšne neukročenosti, ki nikakor ni sama sebi namen, in se spretno zliva s špansko lahkotno-

Casa Winter nad naselbino Cofete z nekoliko drugačno energijo, kadar se želimo vrniti v preteklost ali izzvati svoj pogum.

Corralejo ob calimi, fotografiran z mestnega vulkana Morro Francisco.

Tipična pokrajina

stjo bivanja, kjer je jutri, mañana, prav enako v redu kot danes.

Iz Corraleja, ki je še pred nekaj desetletji slovel kot majhna ribiška vasica z nekaj deset avanturističnimi obiskovalci na leto, danes pa lahko na glavni turistični ulici po nakupu Cartierjeve ure zavijemo tako na tapas kot na kebab (a je kitajskih stojnic na srečo veliko manj kot v turistično bistveno bolj razvitih regijah Gran Canarie ali Tenerifov), nas peščena pot odpelje na tako imenovano North shore, divjo severno obalo, ki povezuje Corralejo z manjšim in bolj idiličnim El Cotillom na severozahodni strani otoka. Le minuto ali dve vožnje iz Corraleja je severna obala kamnita, samotna, vetrovna in valovita, s tisoči zvezd obsijana in v napačnem trenutku na napačnem mestu tudi nevarna. Je zbirališče

tistih najpogumnejših, ki znajo brati valove in se izogibati čerem, najsi bo na deski z jadrom ali brez. Pa tudi tistih, ki so si zaželeli osame, na poti k sebi ali le stran od ljudi. V El Cotillu, ki z nekaj večjimi hotelskimi kompleksi sicer počasi izgublja svoj nekdanji ribiški čar, je manj gneče, zato ostaja bolj prvinski, njegovi obiskovalci pa se ne štejejo med turiste, ampak popotnike. Pot jih popelje do lokalnega svetilnika in okoliških mirnih lagun, v katerih se je mogoče kopati tudi takrat, ko vse naokoli razgrajajo valovi, zagotovo pa tudi v nasprotno smer – do ene najlepših evropskih plaž, morda največjega bogastva tega malega ribiškega kraja, kjer kilometri lomečih se valov vznemirjajo surfarje, božanski sončni zahodi pa zaljubljenca in fotografe.

Če iz Corraleja uberemo proti El Cotillu nekoliko bolj udobno asfaltirano cesto, nas pot vodi skozi še en simpatičen kraj, Lajares. Sicer je brez morske obale, a s šarmantnimi griči, ki ponujajo poglede na vulkane in rjavo neskončnost z morjem v daljavi, ter nekaj najdražjimi parcelami, kar jih je trenutno mogoče kupiti na otoku. A imeti za sosede farmacevtsko družino Bayer ali vodilne BMW-jevega Minija pač stane, mandljev

Kozje meso v restavraciji El Horno Villaverde

Kozji sir in kozje meso

Na Fuerteventuri lažje najdete kamelo kot kravo, še najlažje pa na stotine koz, ki se prosto pasejo po vsem otoku in so z leti postale tudi nekakšen njegov zaščitni znak. Znajdejo se na nalepkah na avtomobilih, kot logotipi lokalnih znamk, predvsem pa kot neizčrpen vir kozjih dobrot – mladega sira in kozjega mesa na sto načinov. Na žaru opečen ali ocvrt mlad kozji sir z marmelado iz kaktusov je klasika.

Otok Lobos

Nenaseljen otoček, le tri kilometre stran od Corraleja, do katerega vas za dobrih deset evrov večkrat na dan odpelje vodni taksi, z nekaj simpatičnimi zalivi, kristalno modrim morjem, obilico podvodnega življenja, lahko dostopnim vulkanom, peščeno plažo in romantičnim svetilnikom, v katerem bi si človek želel kdaj tudi prespati. V edini restavraciji pa z najboljšo paello daleč naokoli.

Otok Lobos

Odlična kulinarika

Ne samo kozje dobrote in eksotičen gofio, ampak tudi tukajšnji krompiček papas arrugadas (moj najljubši je v majhnem plažnem baru Torino v El Cotillu), ribe in druge morske dobrote (zmagovalec je karpacho hobotnice z morskimi ježki, parmezanom in oljčnim oljem v restavraciji El Horno v Villaverdeju, na zgornji fotografiji), jabolčna pita v italijanski pekarni Bakery na glavni corraleški promenadi, melanzane alla parmigiana v surferskem Da Uliju, rakci s česnom kjerkoli, bolj ali manj vse v rustični Casi Marcos, kruh in slaščice v zakotni (edini) pekarni v Villaverdeju, corraleška Santa Ana pa za druženje z domačini in vse tisto, česar se ne najde na turističnih menijih.

Gofio

Ne tako davno so v rodovitnejših dolinah gojili žita, moko iz praženih semen, gofio, pa uporabljali v različnih oblikah, od juh do sladice. Še najpogostejše so jo kot našo polento stresli v vodo, v kateri so pred tem kuhali ribe, močniku podobno in silno nasitno jed z blagim okusom po ribah pa pojedli s krljji čebule namesto žlice. Gofio je bila jed revežev in danes redko zaide na krožnike domačinov, pa tudi na jedilnih listih restavracij v prvih turističnih vrstah ga ni. Če vprašamo za gofio escaldado, nam ga bodo v večini restavracij vseeno z veseljem pripravili.

Zaselek Ajuy

roglič v Golosu pa je tudi povsem dober razlog, da se v Lajares pripeljemo od koderkoli.

Divji sever, zeleni jug

Medtem ko je sever otoka kljub turističnim naselbinam divji in neukročen, se človek na jugu počuti ravno nasprotno. Kljub divji naravi peščeno pustega polotoka Jandia, ki s svetilnikom na klifnatem obronku opozarja na kopno, ter hribovito vulkansko verigo, ki ločuje vzhodni od zahodnega dela otoka, sta največja kraja Morro Jable in Costa Calma veliko bolj zmerna, urejena, turistična, nemška. Z drevesi in travo, postrizeno na pet centimetrov. Zelene barve. Za ljubitelje tovrstnega turizma zagotovo prijetna destinacija, a ne ravno moja najljubša. Veliko bolj vznemirljiva je slavna plaža Sotavento nekaj kilometrov južno od Costa Calme, kjer se ob plimi del plaže, nekakšna laguna, napolni z vodo in postane naraven bazen dovolj velikih razsežnosti, da v njem domujejo šole jadrarnja na deski, kajtanja in drugih podobnih vodnih športov. Nad vsem skupaj kraljuje imponantno velik windsurf center Rene Egli,

Coralito z zaslonom proti vetru; zadaj otok Lobos

nepojasnjenih strašnih (predvsem na nenavadnem pokopališču) in ljudeh, ki izginjajo (uradno naj bi jih odplaknili smrtonosni morski tokovi), kajti vsi vemo, da legendam pač ni povsem verjeti. Cofete so eden tistih od sveta pozabljenih krajev, ki so celo v sončnem vremenu zaviti v nekakšno skrivnostno meglico. Prav ta je med drugo svetovno vojno morda pritegnila naciste, da so si v edinem omembe vrednem posloplju daleč naokoli, v vili Casa Winter, uredili zatočišče pred vojnimi grozotami, z radoživimi dekleti in vsem, kar sodi zraven. Ali je general Franco zgolj zamižal na eno oko ali tudi prikimal

Ko se dan nagne v večer, kraji spet oživijo, v barčkih hrskajoče rdečim turistom strežejo rum z medom in koktajle za pet evrov, surfarjem pa pirčke za dober evro.

ki vsako leto gosti eno od postojank svetovnega pokala v jadrarnju na deski PWA, na kateri sta lani (upajmo, da bosta tudi letos) nastopila tudi naša Jan Kosmina v slalomu in Sebastijan Jankovič v freestylu.

Legende strašijo

V nasprotju z vzhodno obalo Fuerteventure, kjer je poleg omenjenih mest tudi upravno središče otoka Puerto del Rosario, je zahodna obala bistveno bolj pusta in večinoma tudi nenaseljena. Še zlasti južni del, polotok Jandia, kjer prek prelaza po nekaj kilometrih prepadne ceste prispemo v Cofete, edino naselbino daleč naokoli. Cofete bi z lahkoto dobile vlogo v kateri od Hitchcockovih grozljivk, pa ne samo zaradi urbanih legend o

in kdaj prišel celo na obisk, ostaja še ena od cofetskih skrivnosti. Teh pa na otoku sredi Atlantika s tem še ne zmanjka. Domačini radi pripovedujejo o skrivnostni svetlobi iz Mafasce, ki naj bi se sicer pojavljala tudi na preostalih kanarskih otokih, a je na Fuerteventuri nekako najbolj doma. Še danes ni jasno, ali gre za še eno lokalno legendo ali morda za resničen pojav, naravnega ali bolj misterioznega, zunajzemeljskega izvora. Generacije domačinov namreč pripovedujejo o nekakšni luči, včasih pa celo snopih svetlobe, majhnih in drugih ogromnih, ki se v spokojnih nočeh občasno prikažejo, ne da bi komurkoli želeli kaj žalega. Običajno pojav traja nekaj sekund, svetloba je lahko pri miru, kdaj drugič se premika z veliko hitrostjo. Iz oseb-

Sarmantri El Cotillo z zalivčki in dolgo, peščeno plažo ter daleč najlepšimi sončnimi zahodi

Jutro na mestni plaži v Corraleju

Najstniško življenje na Fuerteventuri

Corraleške sipine, največje v Evropi

Leche leche, kanarska kava s sladkim kondenziranim mlekom na dnu

ne izkušnje lahko potrdim, da se v Cofetih doslej še nikoli nisem počutila prijetno in tudi pripadajoča neskončna peščena plaža, baje ena najdaljših v Španiji, zelo verjetno pa tudi ena najbolj samotnih, ne odtehta tesnobnega občutka. Luč iz Mafasce še ni posvetila name, a se ponoči (pre)redko sprehajam po samotnih poteh. Kako strniti mračnijaške Cofete s skrivnostno lučjo v pravi španski triler, nam na Youtubeu prikaže napovednik z naslovom La Luz de Mafasca.

Nazaj na sever

Kajti tam je veliko bolj zabavno in ne straši. Ljudje so dobre volje in se na cesti pozdravljajo, čeprav se vidijo prvič. Mesta se tam začnejo v nov sončen dan prebujati med deveto in deseto dopoldne, pa se to nikomur ne zdi čudno, saj je bistvo življenja v uživanju in prezgodnje vstajanje ni na listi užitkov. Če komu paše, je sončni vzhod na corraleški strani, morda z vrha mestnega vulkana Mor-

ro Francisco ali pa s sipin, vreden celo kakšne ure spanja manj.

Turiste jutro zasači v bližnjem baru z napi-som Illy, kjer ob pravih ritmič naročijo svoj prvi mali leche leche, kanarsko kavo s sladkim kondenziranim mlekom na dnu, ter angleški zajtrk, medtem ko na televizijskih ekranih, obešenih na stenah, občudujejo atraktivne surfarske posnetke in si morda po tišem želijo, da bi tako znali tudi oni. A zelo verjetno ne bodo, saj je jezdenje valov prav nesramno zapleteno početje. Prav tedaj pravi surfarji svojo prvo kavo z mlekom pijejo v hostlih ali doma, medtem ko v aplikacijah Magic Seaweed in Windguru na razbitih ekranih starih samsungov še enkrat preverjajo, kdaj bo danes plima in kdaj oseka, koliko in od kod piha ter kam se spleča odriniti.

Turisti se po zajtrku odpravijo na mestno ali katero od drugih bližnjih plaž (na Fuerti jih je za 150 kilometrov), na izlet po otoku ali na bližnji otoček Lobos, deskarji pa naložijo opremo v kombije in se prepustijo najpomembnejši postranski aktivnosti na svetu. Če ste doslej verjeli, da je to nogomet, pomislite ponovno.

Ko se dan nagne v večer, kraji spet oživijo, v barčkih hrskajoče rdečim turistom strežejo rum z medom (Ron Miel) ali koktajle za pet evrov, surfarjem pa pirčke za dober evro. Oboji so polni zgodb, ki si jih turisti pripovedujejo daleč v večer ob papas arrugadas, legendarnih kuhanih krompirčkih z različnimi omakami (mojos), ob svežih ribah in rakah, ob vrhunskem kozjem mesu in mladem kozjem siru. Surfarji pa si najdejo kakšno dobro akcijsko ponudbo ali pa si doma skuhamo pašto ali zakurijo žar. Nikomur ni nič hudega, jutri jih čaka podoben sončen dan.

Hollywood na obisku

Če ste se ob gledanju Exodusa (na fotografiji) režiserja Ridleyja Scotta spraševali, kje za vruga so posneli Sinajski polotok, ni treba več daleč. V filmu poleg Christiana Bala nastopajo tudi Cofete, El Cotillo, polotok Jandia in corraleške sipine. Leta 2015 je Robert Zemeckis na Fuerti snemal Allied z Bradom Pittom. V novi Vojni zvezd, ki jo bodo začeli snemati v naslednjih mesecih, bo Fuerteventura odigrala vlogo planeta Tatooine, kjer mladi Han Solo sreča Luka Skywalkerja.

Slovenci na Fuerti

Ni razloga, da ob tisočih Italijanih, ki so se v zadnjih letih preselili na otok, ne bi čarov Fuerteventure odkrili tudi Slovenci. Kar nekaj jih že več let živi tukaj in razen redkih izjem so vsi našli svoj prostor pod toplim corraleškim soncem. Bili so moji vodniki, ko sem prišla sem, in so še vedno odlična družba ter neusahljiv vir informacij. Večina jih kruh služi tukaj, drugi izkoriščajo prednosti interneta za delo na daljavo. Na zgornji fotografiji: Marko Mrzlikar in prva ura jezdenja valov.

TEKST DUŠAN LUKIČ FOTO PORSCHE

ADIO, DIESEL!

ova generacija priključno hibridne panamere je velik korak, pravzaprav skok, v pravo smer.

Dobrih deset kilovatnih ur, kolikor jih je v bateriji na voljo vozniku za električno vožnjo, v vsaj 2,2 tone težkem avtomobilu z gumami širine 265 milimetrov spredaj in 295 zadaj, ki zmore

4,6-sekundni pospešek do 100 kilometrov na uro, zdrži presenetljivo dolgo. Realen doseg, če je voznik primerno varčen in če so hitrosti v znosnih okvirih, znaša okoli 35, morda celo 40 kilometrov. Ampak tale panamera gre na elektriko vse do 140 kilometrov na uro, njen 100-kilovatni (136-'konjski') elektromotor pa je dovolj zmogljiv, da jo zlahka

požene tudi do avtocestne hitrosti. V mestu se na elektriko odlično znajde, če izvezamemo to, da nima možnosti nastavitve moči regeneracije in je zato treba redno uporabljati stopalko zavore. A to ima tudi pozitivne lastnosti: Porschejevim inženirjem je pri kalibraciji sistema uspel manjši čudež in občutek na stopalki, naj si bo v električnem ali v hibridnem nači-

Si predstavljate avto, ki udobno prevaža štiri potnike, na primerni cesti se vede kot športnik in takrat, ko voznik tako želi, nima nobenih emisij? Ja, takšna je Porschejeva panamera E-hybrid.

nu vožnje, je pri zaviranju vedno enak in odličen, ne glede na to, ali avto zavira le z regeneracijo ali tudi s klasičnimi zavorami.

In ko cesta postane primerna, sta na voljo načina sport in sport plus. Pri obeh bencinski V6 deluje neprestano, nivo baterije pa sistem ohranja dovolj visoko, da mu lahko pomaga tudi z elektromotorjem, pri drugem je vse

podrejeno čim boljšim zmogljivostim. Hkrati 2,9-litrski biturbo, ki zmore 330 'konj', tudi najbolj agresivno polni baterijo, da bi bilo elektromotorju na voljo čim več energije. Zvok, ki v teh načinih prihaja iz izpuha, je povsem športen, osemstopenjski dvosklopčni PDK, ki v električnem načinu prestavlja domala neopazno, pa je tu odločen in oster.

Pri takšni vožnji panamera omogoča krepko nadpovprečen vozniški užitek za ta avtomobilski razred.

Porabo pa je v vsakdanji uporabi relano nemogoče napovedati: lahko je skoraj 0, če voznik dela le krajše vožnje in redo polni baterijo, lahko je normnih 2,5 litra, lahko pa tudi več – a kaj dosti prek desetice se,

PORSCHE PANAMERA 4 E-HYBRID

Tole je čisto preveč uživaški avto, da bi kdo želel prepustiti voznikov sedež komu drugemu. In čisto preveč varčen, da bi si kdo zaželel dizla.

razen če tank izpraznite pri največji hitrosti na avtocesti, le težka povzpne.

Ob tem razveseli, da si je ob standardnem 3,6-kilovatnem vgrajenem polnilniku mogoče doplačilno omisliti 7,2-kilovatnega, kar pomeni, da se panamera E-hybrid na javnih polnilnih postajah napolni prijetno hitro, v dobrih dveh urah.

Če vas manj zanima vozniški užitek in bolj udobje, si lahko omislite za 15 centimetrov (pri medosni razdalji) podaljšano različico executive. Koliko pomeni teh 15 centimetrov? Več kot na kakšnem drugem področju! Ponazorimo takole: če sovoznikov sedež pomaknete povsem naprej, lahko potnik zadaj desno noge popolnoma iztegne, če le ni

dvometraš. Potem si vključi masažne sedeže, dvigne stranske in zadnje zavese, na tablici nastavi glasbo za vrhunski avdiosistem in uživa, z vožnjo in kabli pa naj se ukvarja voznik.

A dvomim, da se bo to res dogajalo: tole je čisto preveč uživaški avto, da bi kdo želel prepustiti voznikov sedež komu drugemu. In čisto preveč varčen, da bi si kdo zaželel dizla.

BRZINA.si - pravo mesto za vse, ki nam
avto pomeni **več kot prevozno sredstvo**

www.brzina.si | **041/236-831** | **info@brzina.si**

AST, Linea Corse, Moton, Motul, Rota, Rundfahren, QSP

VISOKA KAKOVOST PO KONKURENČNIH CENAH!

Dobrodošli v svetu visokih hitrosti!

VAŠI MOŽGANI IN UMETNOST

AVTOPORTRETI, OBRAZI, UMETNOST UMA

Začnimo z enim od velikih citatov iz umetnostne zgodovine, ki se ga pripisuje Magrittu: »Obraz ni obraz, če ni obrnjen

proti vam.« K temu se bomo še vrnili, a najprej kratek skok v tukajšnjo stand-up komedijo, k izjemnemu Perici Jerkoviću.

Stand-up komik v Sloveniji ni ravno oseba, za katero bi pričakoval, da bo v tebi zbudila globoke misli o nadrealističnem slikarju Renéju Magrittu (1898–1967), eksistencialističnem filozofu Jeanu-Paulu Sartru (1905–1980), nevroznanstvenem vidiku

prepoznavne obrazov in zgodovini samoupodabljanja. Vendar pa Perica Jerković ni navaden komik. Obstajajo komiki, katerih edini cilj je biti smešen. Obstajajo pa tudi takšni s sporočilom, filozofsko naravnani, ki komedijo uporabljajo za to, da te prisilijo k razmišljanju. Lenny Bruce (1925–1966) je bil najbrž najlepši primer tega – ni bil posebno smešen, bil pa je prebrisan in uporniški opazovalec. Louis CK (1967), trenutno najuspešnejši komik na svetu, je še en primer takšnega komika, čeprav je njegov intelekt zamaskiran v plast nezaslišanih, potencialno žaljivih stvari, ki jih bruha iz sebe. Dave Chappelle (1973) ponuja pravi politično-sociološki uvid, vendar z getovskim naglasom, ki poslušalca razoroži in omogoči, da se globoke ideje infiltrirajo in med smehom poletijo skozi odprta usta občinstva. Obstajajo komiki, ki zvenijo (ali so videti) zabiti, a v resnici skrivajo precej pronicljivosti: Steven Wright (1955), Mitch Hedberg (1968–2005). V Jerkovićem solo nastopu *Zgodovina selfi butla* je združeno vse zgoraj naštet. Moj notranji umetnostni zgodovinar je od smeha padel na svojo umetnostno-zgodovinsko rit in začel razmišljati. K mojemu zanimanju za samoupodabljanje dodajmo še divji trend selfijev, ščepec Magritta (mojega najljubšega umetnika, čigar velika retrospektiva se je 23. januarja končala v pariškem centru Pompidou) in intervju,

Selfiji, ta divji fenomen, opredeljen kot »avtoportret, ustvarjen z namenom, da se objavi na spletu«, je v resnici krik za pozornost v svetu, ki ga preplavljajo podobe in informacije.

ki sem ga nedavno opravil z nevroznanstvenikom, nobelovcem dr. Ericom Kandelom (o njem boste izpod mojega peresa brali v naslednji številki Playboya). Za ta sila nenaladen, a presenetljivo primeren koktajl sem letos dobil navdih na stand-up nastopu, ki je bil veliko inteligentnejši, kot bi bilo treba.

Jerković je v predstavi uporabi ogromen umeten iphone, ki stoji za njim pokončno kot monolit, obkrožen z opicami, z začetka filma *2001: Vesoljska odiseja*. Po potrebi prikazuje začetni zaslon, telefonske klice prijateljev (na katere odgovarja z dobro naučeno koreografijo – vključno z izjemno imitacijo Slavoja Žižka, ki jo izvede ptica oponašalka Klemen Slakonja), fotografije

(vključno s selfiji) in umetnine, pred katere se postavi in o njih razpravlja kot kakšen profesor. Tema predstave je, kako so selfiji, ta divji fenomen, opredeljen kot »avtoportret, ustvarjen z namenom, da se objavi na spletu«, v resnici krik za pozornost v svetu, ki ga preplavljajo podobe in informacije. Nekaj statistike: po svetu se zajame približno 93 milijonov selfijev na dan. Povprečen milenijec bo v življenju naredil več kot 25 tisoč selfijev. Leta 2015 je bilo v Google naloženih 24 milijard selfijev. To je veliko (večinoma nezanimivih) avtoportretov. Selfiji so lahko tudi smrtonosni: od leta 2014 je med zajemanjem selfijev umrlo vsaj 127 ljudi, vsi pa so bili mlajši od 33 let. (Ne, v bizarne

Louis CK

Prof. dr. Eric Kandel

René Magritte: Sin človekov

podrobnosti ne gremo, četudi kakšnega bralca to nemara mika.)

V vsej tej poplavi podatkov, ki se bojujejo za našo pozornost, začutimo ob 16 vseh, ki jih prijatelji namenijo našim duck-face avtoportretom, določeno mero samouresničitve. Pri tem se mešajo občutek obupa, nečimrnosti, hrepenenja po pozornosti in patosa: kot plavalec med divjimi valovi, obkrožen s kilometri odprtega morja, ki z eno premočeno roko maha, z drugo pa se občuduje v ogledalu. To je tudi moderen način označevanja: tako kot vrezovanje ime na v drevo – kar pogledate na tisoče obiskovalcev, ki škljocajo selfije pred *Mono Liso* (in si pri tem ne nujno vzamejo čas, da bi pogledali sliko) – je selfi dokaz, da smo nekje bili ali, če smo nekoliko bolj melodramatični, da smo nekdo.

To ni nič novega. Tisočletja portretiranja so ohranila iste cilje. Namesto palic za selfi-

je in te demokratične svetovne instant galerije, ki ji rečemo internet, so pretekla obdobja uporabljala svinčnike, čopiče in dleta ter so razumela, da bo spomin na to, kakšni so umetniki in njihovi modeli videti navzven, omejen na sposobnost umetnikov in na zavedanje, da bo izdelke videlo relativno malo ljudi. Za stvaritev resnične podobnosti (čeprav realizem ni bil vedno cilj) je bila potrebna umetniška žilica, zato so bili selfiji v obdobju pred fotografijo omejeni na umetnike in so se pogosto pojavili v obliki vrezanega podpisa namesto slik. V razpravo je zato treba vključiti naročene portrete, saj obstaja veliko manj zgodovinskih avtoportretov kot portretov. Do 18. stoletja so bili umetniški materiali dovolj dragi, da so umetniki le redko slikali ali klesali, če za to niso bili plačani.

kazani tako, kot so si predstavljali sami sebe ali kot so hoteli biti ohranjeni v spominu: pogosto lepši, kot so bili v resnici, in obdani s pozitivnimi atributi, s katerimi so v življenju imeli kaj opraviti ali pa ne. Ko je Piero della Francesca okrog leta 1465 naslikal stranski portret Federica III. Montefeltra, se ni le zgledoval po profilnih portretih rimskih cesarjev na kovancih, temveč je tudi skril v bitki iznakaženo desno stran obraza tako, da je pokazal samo levo. Greben Federicovega nosu je bil zdrobljen, med turnirjem pa je izgubil desno oko – če bi bila njegova podoba ovekovčena od spredaj, bi bila neprimerna za otroke. Airbrushing ima dolgo tradicijo. Danes fotografije, na primer, 'urejamo' v Photoshopu. Selfiji, tako kot portreti, niso popolnoma zvesti zapisi videza, temveč

Predstavljajte si, da bi obstajala samo ena vaša fotografija, samo ena fotografija na internetu, da se ohrani vaša podoba. Precej dobro bi premislili, kakšna naj bo, ne?

Voditelji držav, duhovščina in bogati mecenati so naročali portrete, da bi ohranili svojo podobo, toda – če pustimo ob strani uradno državno propagando – ti so bili pogosto le za družino in častne goste in niso bili namenjeni širši javnosti, zagotovo pa ne sterilnim stenam galerij na stotine let v prihodnosti.

Portrete, tako kot selfije, so oblikovali tisti, ki so jih ustvarili. Predstavljajte si, da bi obstajala samo ena vaša fotografija, samo ena fotografija na internetu, da se ohrani vaša podoba. Precej dobro bi premislili, kakšna naj bo, ne? Raziskava med 2000 ženskami je pokazala, da ženske porabijo povprečno 16 minut na dan za ustvarjanje selfijev (le kje dobijo ideje za te raziskave?), kar pomeni, da je pred vsako zadovoljivo sliko veliko izbranih. Tisti, ki so naročali portrete, so želeli biti pri-

Lenny Bruce (1925–1966) je bil kontroverzen stand-up komik, norčeval se je iz morale na polovici 20. stoletja. Dustin Hoffman ga je upodobil leta 1974 v filmu *Lenny*.

PLAYBOY

CLASSIC

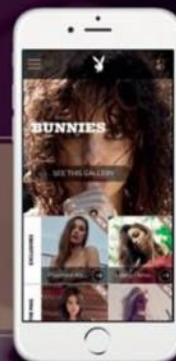
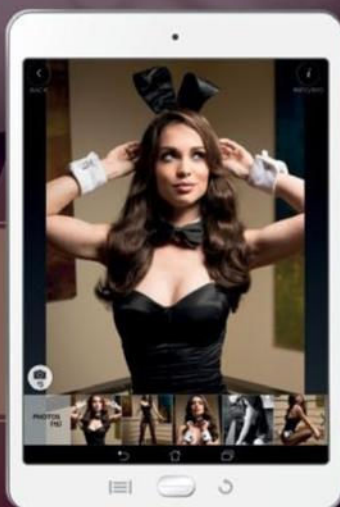

GET IT ON
Google Play

App

Download on the
App Store

Playboyeva dnevno osvežena zmagovalna vsebina!

Piero della Francesca: portret Federiga III. di Montefeltra

njegova različica, previdno izbrana glede na to, kako si želimo, da bi nas videli drugi.

Toda kako pravzaprav 'vidimo' obraze? Dr. Eric Kandel, prejemnik Nobelove nagrade iz leta 2000 za dosežke v nevroznanosti za področje spomina (to mu je seveda uspelo ob pomoči ogromnih morskih polžev), je v intervjuju omenil podobnosti pri tem, kako možgani obdelujejo umetnost in obraze. Pravzaprav je isti del možganov pristojen za umetnost in prepoznavo obrazov.

Spodnji temporalni girus nam pomaga razločevati in razvrščati to, kar vidimo. Ta del možganov se deli na več pododdelkov, vključno s fuziformnim girusom, imenovanim tudi

del njihovih možganov zgrabi panika, ker je čisto mogoče, da sem kakšna prikazen.

In tako pridemo do Magritta.

Poglejmo Magrittovo sliko *Sin človekov* iz leta 1964. Prikazuje anonimnega poslovneža v polcilindru in obleki, njegov obraz pa je skrit za lebdečim zelenim jabolkom. Magritte je bil velik občudovalec filozofa Jeana-Paula Sarta. Sartre je pisal o izzivalni naravi izmenjavanja pogledov med ljudmi.

Če nekoga nočemo pogledati v oči, je tako, kot da ne bi hoteli sprejeti njegove človečnosti, duše, obstoja. Če nekomu ne naklonimo svojega pogleda, če pred njim skrijemo svoj obraz, je to za nas ljudi neverjetno strašljivo (kar vprašajte moje hčerke).

Občutek imamo, da osebe ne razumemo, če ne vidimo njenega obraza. Ali ste prepoznali poslovneža z Magrittove slike *Sin človekov*? Ja, morda zaradi obleke, boste rekli.

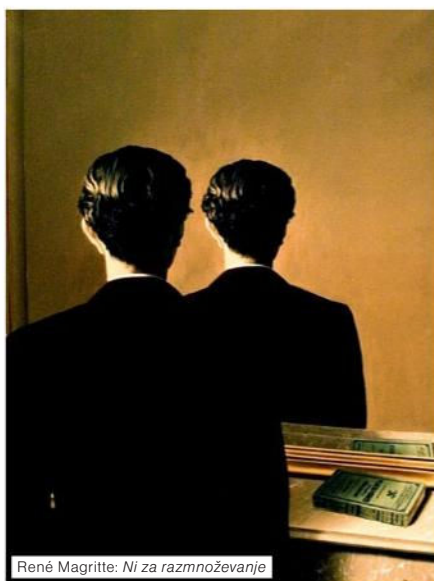

René Magritte: Golconda

Na portretih, avtoportretih in selfijih ustvarjamo različico samih sebe, za katero želimo, da jo svet vidi, in po kateri naj si nas zapomni.

fuziformno območje za obraz, ki je specializiran za prepoznavanje obrazov (v nasprotju s predmeti in naravo, ki so v domeni parahipokampalnega območja za prostor). Ekstrastratno območje za telo razloči človeško telo od drugih predmetov, medtem ko stranski okcipitalni kompleks analizira jasne oblike v nasprotju z abstraktnimi ali nedoločnimi. Preučil sem Kandelovo pronicljivo analizo stranskega okcipitalnega kompleksa, ki govori o tem, kako možgani na presenetljive načine obdelujejo oblikovno in abstraktno umetnost. Kot se je izkazalo, je isto območje v možganih pristojno tudi za prepoznavo obrazov.

Ko se s hčerkama igram skrivalnice, ju ne moti, če se skrivam v temačnem kotu in skočim vem, ko se približata. Če pa si pokrijem obraz, tudi pri belem dnevu, sta popolnoma iz sebe. Z logičnega vidika jima je jasno, da sem to jaz, toda ko je moj obraz zakrit,

René Magritte: Ni za razmnoževanje

Kaj pa neka druga Magrittova slika z naslovom *Golconda*? Ta upodablja ulico v predmestju s stotinami identičnih poslovnežev v polcilindrih, lebdečih na različnih višinah na nebu – kot da bi deževalo poslovneže. Njihovi obrazi nimajo izraza. Na njegovi sliki *Ni za razmnoževanje* je upodobljena zadnja stran glave moža, ki strmi v ogledalo – ogledalo, ki prav tako odseva le zadnjo stran njegove glave. To je material za grozljivke.

Na portretih, avtoportretih in selfijih ustvarjamo različico samih sebe, za katero želimo, da jo svet vidi, in po kateri naj si nas zapomni. Gre za obliko umetnosti – in ker so predmet te umetnosti obrazi, je pač tako, da avtoportreti dvojno zaposlijo isti del možganov. Nekoga razumemo, ga prepoznamo, si ga zapomnimo, ga »preberemo« samo, če vidimo njegov obraz. Če nekomu odredimo pogled na svoj obraz, mu odredimo svojo človečnost, smo le prikazen.

»Obraz ni obraz, če ni obrnjen proti vam.« Oseba ni oseba, če ne moremo videti njegovega ali njenega obraza. In na podlagi različice obraza, ki jo previdno izberemo, preden jo pokažemo, se pretvarjamo, da smo to, kar smo. 🚫

S FIDŽIJEM NA ZMENKU Z GOLFOM

Znanca ljubljanske ulične rap scene Fidžija smo ujeli na zmenku. A glavne vloge na zmenku tokrat ni imelo dekle.

Fidži je te dni namreč snemal video za Volkswagen in avto-magazin.si, kjer sta bila glavna igralca novi Volkswagnov golf 7 in retro VW golf 1, s katerima je na piknik odpeljal svoje deklet, v vloge katere je nastopila novinarka Avto magazina in blogerka Katja Štingl - MadKat.

»Snemanje je bilo zelo zanimivo in polno raznih pripetljajev, ki mi bodo prišli prav pri pisanju besedil za novo ploščo, ki jo snemam. Pri novem golfu 7 me je zelo navdušila opcija ACC, ki meri oddaljenost in hitrost spredaj

vozečih vozil. To bi mi v mojem avtu res prišlo prav, saj mi nikoli ne bi bilo več treba skrbeti, da bom zbil kakšnega pešca ali zadel avto pred seboj. No, saj ne, da bi se mi to že kdaj zgodilo. (smeh) Retro golf 1 pa je itak želja vsakega moškega, naš je bil še bolj poseben, ker je imel premično streho in bi ga po snemanju odpeljal kar domov,« nam je zaupal Fidži, ki v videu igra za spanega fanta, ki ga punca v novem VW golfu 7 nestrpno čaka pred hišo, saj tako kot vedno zamuja in je čisto neresen. »Drugače nisem tak. (smeh) Do punc sem spoštljiv in jih tudi sam rad zapeljem na kakšen piknik.«

Cabrio lepota nam je posodilo podjetje Jakelj Classic iz Bleda.

To nam je potrdila tudi Katja. »Snemanje s Fidžijem je bilo zelo zabavno, veliko smeha in nepredvidljivih situacij, ki so popestrile snemalni dan celotni ekipi. Na začetku sem potrebovala malce časa, da sem se sprostila v vloge njegove punce, potem pa so zadeve hitro gladko stekle,« je za Leo povedala blogerka, ki ji je pri golfu 7 najbolj všeč to, da lahko za določene ukaze v avtomobilu le pomiga s prstom ali zamahne z roko. »Prestavljanje med glasbenimi postajami na radiu še nikoli ni bilo enostavnejše. Ko ti kakšna pesem ni všeč, samo pomigaš s prstom kot s čarobno paličico in že je tu glasba po tvojem okusu.«

Kakšen je bil zmenek, si boste kmalu lahko ogledali v videu na avto-magazin.si.

ŠOLA BORILNIH VEŠČIN BORUTA KINCLA

TEKST PLAYBOY FOTO MIHA MALLY, SHUTTERSTOCK

KEMPO ARNIS

Borut Kincl je vrsto let sodeloval kot trener slovenskih vojaških specialnih sil in je gostujoči učitelj elitnih organizacij ter tekmovalcev na Madžarskem, v Izraelu, Angliji, ZDA, Italiji, na Filipinih ... Njegova sistematika boričnih veščin, pa tudi filozofija, ki je povezana z njo, je pritegnila številne tujce, zato je šola Boruta Kincla našla svoj dom tudi na Malti, v Nemčiji, Italiji, kot kaže, pa mu bo svoja vrata kmalu odprla tudi Švica.

BORUT KINCL je eden najbolj iskanih inštruktorjev realne samoobrambe na svetu, v Sloveniji pa se njegovim šolam lahko pridružite v Novem mestu, Ljubljani, Mariboru, na Jesenicah in v Litiji.

www.kempoarnis.com

SAMOOBRAMBA SE ZAČNE V GLAVI

Morda je slišati preveč enostavno oziroma očitno, a je res – tudi pri borilnih veščinah je ključno to, kaj se dogaja v naši glavi. Ne samo, ali imamo miselnost žrtve, ampak tudi, ali smo psihično zreli za borilne veščine. »V zadnjem času dobim veliko vprašanj, ki se dotikajo učinkovitosti ali primerjave različnih stilov borilnih veščin,« nam pojasni Kincl. »Ljudje so prestrašeni, tarnajo, da je vedno več nasilja, a po drugi strani bi radi sebe in tudi, zanimivo, svoje otroke vpisali v učinkovito samoobrambo. S tem ne bi bilo nič narobe, saj se vsak od nas uči samoobrambo, da bi jo znal in da ga ne bi pustila na cedilu, vendar ima vsak kovanec dve plati. Letošnji dogodki brutalnega nasilja na družbenih omrežjih, ko smo bili dejansko priče umora v živo, pričajo, da smo kot družba zelo zašli. Zato sem resnično v skrbeh, ko dobim vprašanja, kot da živimo v vojni coni: 'Katero veščino moram trenirati, da bom prej pokončal nasprotnika?' Treba je namreč poudariti, da lahko zelo veliko škode naredimo v zelo kratkem času. Če boste še tako neveščemu posamezniku, ženski, otroku porinili v roke nož, pištolo, nekaj škode se bo naredilo. Kaj sedaj to pomeni? Da smo učinkoviti? Zato vsakodnevno ponavljam, da je borilne veščine, samoobrambo treba učiti z veliko odgovornostjo in da je treba predvsem podajati znanje tako in toliko, kolikor je to primerno za posameznikovo starost in sposobnost dojemanja. Imate poplavo različnih klubov. Preverite reference, preverite, kaj je namen določene vadbe in kaj to za vas pomeni.«

POMEMBNI SO DISCIPLINA, SPOŠTOVANJE, STRUKTURA

Kincl je velik zagovornik strukture, ki se naslanja na tradicijo. Zakaj? »V naši šoli dajemo velik poudarek spoštovanju. Ne samo spoštovanju tradicije, starejših in znanja, ampak tudi spoštovanju naše borilne veščine, naše filozofije in tega, kar postajamo, ko treniramo borilne veščine. Seveda so šport, dobro počutje in znanje borilnih veščin dejavniki, ki pripomorejo k boljši samopodobi in večji samozavesti, toda če znanje podajamo brez repa in glave ali pa ne pojasnimo posledic določenega početja, nismo nikomur naredili usluge. Na naših treningih veljajo določena pravila. Kako in kdaj zlagamo tatami, kako se pozdravljamo, kakšni so ukrepi, če kdo zamudi na trening ... Pa na zato, da bi okrog tega zganjali nepotrebno famo, ampak zato, da učimo discipline, odnosa in spoštovanja. Do soljudi, telovadnice – DOJO-a, veščine. Tovrstna ponavljanja zlezejo človeku pod kožo, čez čas se sprogramiramo in stvari vidimo z drugega zornega kota. Odnos in znanje se kažejo že pred vstopom v telovadnico, pa tudi daleč za tem, ko jo zapustimo. To je nekaj, kar potem živi v nas. In dosegamo izjemne rezultate! Otroci izboljšajo ocene v šoli, odrasli napredujejo v službi, žene so doma mirnejše, saj stres pustijo v dvorani. Če imamo na blazinah miselnost zmagovalca, če tam premagamo svoje strahove in tudi nekaj fizične bolečine, bomo to prej ali slej prenesli v vsakdanje življenje. In to je bistvo borilnih veščin. Biti zmagovalec in krmariti svoje življenje. S takšnim odnosom prav gotovo ne izžarevamo energije žrtve, kar je prvi, najpomembnejši korak.« [V nadaljevanju članka so vse besede Boruta Kincla.]

VERBALNI KEMPO

Na žalost pa vsega ne moremo rešiti s pozitivno naravnostjo. Sam ne poznam odgovora na to, ali je dejansko več nasilja in ali le-to narašča v naši družbi ali pa ga morda samo bolj izpostavljammo na dnevni bazi? Dejstvo je, da je prisotno od pradavnine in da je za vedno z nami. Samoobramba je super zadeva, vendar je to že neke vrste zdravilo. Če želimo zmanjšati prisotnost nasilja v naši družbi, sta pomembna preventiva in vzgoja.

Morda bo na prvo žogo slišati kot paradoks, vendar smo ljudje, ki treniramo borilne veščine, veliko bolj mirni kot tisti, ki nimajo priložnosti svojih strahov, frustracij ali slabe volje nikjer sprostiti. Veste, če se človek dobro prepoti in naredi nekaj sklec, se takoj bolje počuti in predvsem se laže in bolj razsodno pogovarja. Ena od prvih lekcij, ki jih učimo pri nas, je, **kako ohraniti mirno kri ali kako žaljivke spremeniti v komplimente.**

Če torej pride do verbalnega nasilja, je največji mojster sposoben žaljivke spremeniti v komplimente in s tem razorožiti nasprotnika. Ljudje smo namreč največkrat žrtev psihičnega oziroma verbalnega nasilja, in če že takrat pokažete, da to na vas nima posebnega učinka, do fizičnega obračunavanja sploh ne bo prišlo. Vedno je dobro, da imate tudi smisel za humor. Če se na primer spravi na vas razjarjen voznik, ker ste mu zasedli parkirni prostor ali pa ga niste videli, da je čakal prd vami, mu lahko mirno odvrnete, da ste na novo zaljubljeni in malo zmedeni. Verjemite, da bo imelo večji učinek, kot če mu boste vrnili s silo. Verbalno nasilje se začne že zelo zgodaj, že v vrtcu. Pogovorimo se z našim otrokom, kaj je prav in kaj ne. Do nasilja imejmo ničelno toleranco!

ZAKAJ JE PREPROSTO NAJBOLJ UČINKOVITO?

Kakšni bralci ste morda že razmišljali, kaj bi storili, če bi bili napadeni, in večina ljudi misli, da je sposobna marsičesa. Realnost pa je takšna, da pri velikem stresu najprej odpovejo človekove finomotorične sposobnosti. Izkusimo tunelski vid, srce začne hitreje biti, začnejo se nam tresti roke in noge, izgubimo občutek za čas in sluh ter ni izključena tudi možnost, da se podelamo v hlače. Kar 98 odstotkov ljudi ob različnih stopnjah stresa doživi šok, ki mu v Kempo Arnisu pravimo Kritična Reakcija Telesa (KRT). Od preostalih dveh odstotkov je en odstotek psihopatov, kar ostane, so ljudje z res izjemnimi psihofizičnimi sposobnostmi. To so neizpodbitna dejstva. Vse to je pogostejše, kot si mislite. Nekaj podobnega ste lahko občutili v šoli, ko ste pisali test, na razgovoru za službo, ob prometni nesreči ali kakšnem drugem travmatičnem dogodku. In če se zavedate svojih omejitev, ste veliko učinkovitejši.

Evolucija je poskrbela, da imamo osnovno samoobrambo zapisano že v DNK. Če nekaj leti proti naši glavi, nagonsko dvignemo roke in se s tem zaščitimo. Če smo tleh, se zvijemo v klopčič. Nagonsko zaščitimo glavo oziroma notranje organe. Ne pozabite pa, da je za vas najpomembnejše, da se nasilju, če se le da, ognete in se zaščitite. Sebe, ženo, otroka. Če pa ne gre brez fizične konfrontacije, si zapomnite tole:

UDARI PRVI

No, to je nekaj, kar je v 'budo' svetu prekletstvo, saj naj nikoli ne bi udarili prvi. Napaka! Ko nam srce bije z 200 udarci na minuto, tresejo se nam roke in doživljamo stopnjo zanikanja, da se grozovitost okoli nas zares dogaja, takrat nismo več sposobni reakcij Stevena Seagala, da bi se za milimeter izognili napadu in napadalca nato s serijo kompleksnih tehnik onеспособili. Ko napadalec pride v našo osebno distanco, to je nekako na 1,5 metra, ni več možnosti blokiranja. Napad je prehitel in v večini primerov nas tudi preseneti.

Zato moramo nasprotnika držati na pravilni distanci. Naš 'borbeni' položaj mora biti neagresiven in pomirjujoč. Da, tudi zaradi morebitnih prič, ki dogodek opazujejo. Tako bo nasprotnik začel delati neumne napake, ki nam bodo omogočale lažje reakcije. No, morda bo celo odnehal. Če pa stopi v naš osebni prostor, takrat moramo sunkovito napasti prvi.

Pogosto dobim ob tem vprašanje: »Kaj pa, če ga bom poškodoval?« Na tem mestu se je treba zavedati, da smo naredili vse, da bi konfrontacijo preprečili oziroma napad ustavili, zdaj je pomembno, da ostanemo v enem kosu in se vrnemo domov k družini. Vse, kar potrebujete, je možnost za beg, kakšna pa bo 'škoda', je odvisno od vašega napadalca. Ženske že sama teorija, opis določene tehnike, boli. Ko pa jih povprašamo, kaj bi storile, če bi kdo napadel njihovega otroka ... No, besede so odveč. Zato je tukaj treba še enkrat poudariti, da je znanje samoobrambe povezano s spoštovanjem in odgovornostjo. Kdaj, kako in zakaj svoje znanje uporabiti. Poškodovati nasprotnika se boste naučili hitro. S posledicami odločitve pa boste morali živeti vse življenje, zato posvetimo veliko časa svojemu osebnostnemu razvoju.

ŠE ENKRAT POUDARIMO: ZNANJE SAMOOBRAMBE JE

VITALNE TARČE

Razen če niste res natrenerirani, se raje ne ubadajte s samo tehniko udarca, temveč bolj s tem, kam boste nasprotnika udarili. Direkt v trebuh bo marsikdo brez težave sprejel. Frce v oči pa nihče ne more sprejeti brez posledic. Oči se mu bodo začele avtomatično solziti, in to je vaša realna možnost. Druge tarče so še: ušesa (onesposobitev ravnotežja), grlo (ne vem, kako se bo boril z menoj, ko pa ne bo mogel dihati) in genitalije.

OČI

**UŠESA
VRAT**

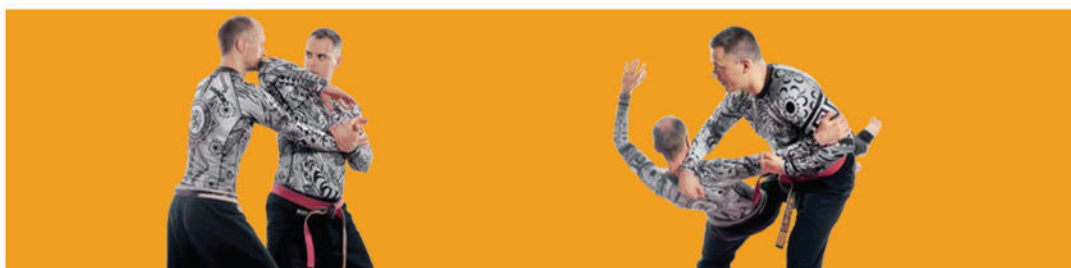
GENTILAJE

UDARCI Najučinkovitejši in najpreprostejši so: volej v mednožje, direkt v grlo, komolec v obraz, prsti v oči.

POVEZANO S SPOŠTOVANJEM IN ODGOVORNOSTJO.

Nihče od nas ni nepremagljiv. Za koga je dovolj en nasprotnik, za drugega več, in če se že zgodi, da bomo kasirali udarce, mojstri borilnih veščin pogosto pravijo, da bi se bilo bolje umakniti napadalcu pod kotom 45 stopinj, speljati njegovo energijo stran in podobno. No, na višjem nivoju poznavanja borilnih veščin in po ogromnem številu izkušenj, je zadeva legitimna. Vendar mi predpostavljamo, da smo že dobili dvakrat po kepi, da doživljamo KRT in da je šlo narobe vse, kar narobe lahko gre. Takrat smo na avtopilotu. Delamo tisto, kar nam je dano instinktivno in kar smo pridobili v milijonih let evolucije. Zbudi se naš reptilni del možganov in telo samo naredi vse, da se zaščiti.

BOJANA MARINOVA

Greštna

FOTO KOSTADIN KRUSTEV

Bolgarka

Rjavooka Bojana, levinja, stara 24 let, je doma iz bolgarskega kraja Teteven, 111 kilometrov oddaljenega od prestolnice Sofije. Ljubi ljubljenje in se rada kopa v domačem morju. Kdo ve, morda jo letos srečate kje na črnomorski obali ...

»Kar težko je verjeti, kako lepo sta zrasli iz dveh majhnih čebulic.«

Miss Junija

PLAYBOY

Bojana Marinova

PLAYBOY

Varieté

Prijatelj pripoveduje o svojem počitnikovanju: »Z ženo sva dopustovala na Azurni obali v prelepem hotelu. Vse je bilo v redu le na hotelskem računu je bilo vsak dan pripisano 20 evrov za sveže sadje. Ker nisem vedel, kaj naj to pomeni, sem račun pokazal hotelirju, on pa mi je odgovoril: 'Košarica vam je bila na razpolago. Prav vam je, kaj pa niste sadja pojedli.'
No, jaz se nisem dal: V redu, vi pa mi dolgujete 100 evrov. 'Zakaj pa?' 'Zaradi tega, ker ste poljubili mojo ženo.'
'Kaj vam pade na pamet, še dotaknil se je nisem!?'
'Pa bi jo, saj vam je bila na razpolago.'«

Dedek in babica se v mesečini sprehajata ob 50-letnici poroke v kraju, kjer sta preživela medene tedne. In spet se zgodi na ograji. Domov grede pravi dedek ponosno: »Bolje kot tedaj, kajne?«
»Drži,« pravi babica, »ampak takrat še niso poznali električnih pastirjev.«

Franc pride iz gostilne in ga zbije mercedes. Pade po tleh, dobi nekaj odrgnin, sicer pa mu ni nič hujšega. Voznik skoči iz avtomobila: »Je kaj narobe? Ste se poškodovali? Tule imate sto evrov za bolečine.«

Franc mu odvrne: »Gospod, a se vi večkrat peljete tod mimo?«

Blondinka pride v fitnes in zagleda bodibilderja, ki ravno sleče majico, in navdušeno reče:

»Vau, kakšne prsil!«

»To je 100 kil dinamita!« ji ponosno pove mišičnjak in nato sleče še trenirko.

Blondinka osupne: »Ooo, kakšne noge!«

»To je 100 kil dinamita!« spet odgovori bodibilder.

Ko sta v prostoru sama, sleče tudi spodnje hlače. Takrat blondinka kriče zbeži. Mišičnjak jo ulovi in vpraša:

»Zakaj si nenadoma zbežala?«

»Ustrašila sem se. Toliko dinamita, pa tako kratka vžigalna vrvica!«

Blondinec se poroči. Po štirih mesecih in pol njegova žena rodi otroka.

On začuden: »To ne štima, poročena sva šele štiri mesece in pol, pa si že rodila!«

Ona: »Kaj ne štima? Jaz štiri mesece in pol, ti štiri mesece in pol – to je devet mesecev, torej štima!«

On: »Aha, štima.«

Po dveh letih žena rodi črnega otroka.

On: »To ne štima!«

Ona: »Kaj spet ne štima?«

On: »Midva sva belca, a rodila si črnčka?!«

Ona: »Otroka sva naredila ponoči. Če si hotel imeti belega, bi ga morala podnevi.«

On: »Aja, mhm, torej štima.«

Nekega dne se on zbudi in zagleda na koncu postelje izpod odeje gledati šest nog.

On njej: »To ne štima!«

Ona: »Kaj spet ne štima?«

On: »Poglej, izpod najine odeje štrli šest nog!«

Ona: »Ti si pa res smotan! Vstani in preštej noge od zunaj!«

On zunaj postelje:

»1, 2, 3, 4. Ja, ja,

vse štima.«

Mož sedi pred televizijo in se dere: »Ne, ne, budalo, kaj delaš, cepec, idiot, bik zarukani! Budalo, ne, ne, ne!!!«

Žena se oglasi iz kuhinje:

»Ne glej spet nogomet,

če te tako razburja!«

Mož: »Gledam posnetek z najine poroke.«

Kmeta, vsak s svojo ženo pod roko, se srečata na ulici in eden potoži drugemu:

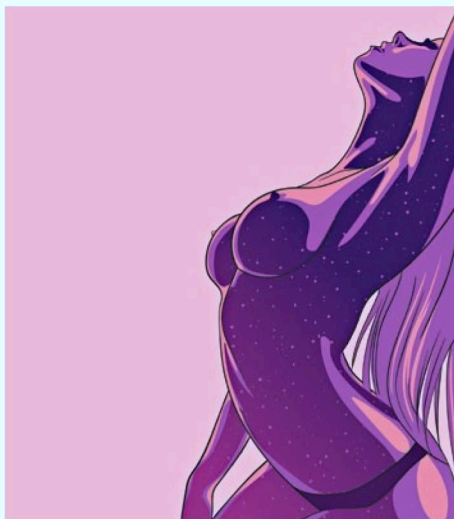
»Ti, blazne probleme imam z žrebcom. Noče in noče več naskočiti kobile! Le kaj naj storim?«

»Poskusi ga pred skokom skrtčati s sirkovo krtačo po hrbtu!«

Čez nekaj dni se kmeta srečata sama in drugi kmet vpraša prvega:

»Je moj nasvet pomagal?«

»Lepo te prosim, nikoli več mi ne dajaj takšnih nasvetov, kadar je moja žena poleg!«

Aleš Rozman

TEKST TINA TORELLI FOTO GAŠPER PODBREGAR

Gladiator in gospodar

Zakaj je Aleš Rozman edini Evropejec in eden od le treh motošportnikov prostega sloga, ki s štirikolesnikom izvajajo salto nazaj? Odgovora ni mogoče enostavno pričarati iz rokava, čeprav ima njegov nastop z zajcem iz klobuka precej skupnega. To je klasična zgodba o junaku, ki mora prek tisoč ovir in težkih preizkušenj, da bi premagal pošast in osvojil srce lepotic. Je zgodba o uspehu, ki bi jo Aleš Rozman lahko za mastne denarce predajal iskalcem sreče na predavanjih o veliki skrivnosti. Slaba novica je, da velik uspeh leži za

devetimi gorami in devetimi vodami smole, ovir, frustracij, zavrnitev, nevoščljivosti, posmehovanja in bolečine. Dobri novici sta, da je v življenju mogoče čisto vse in da je danes lekcija zastoj. Član skupine Masters of Dirt, najboljših freestajlerjev na svetu, se je ob prižganem diktafonu razgovoril, listek z 20 vprašanji je odpihnil veter ob vznožju doskočišča na Brniku in 20 vprašanj intervjuja je postalo 20 etap dirke za sanjami. Na začetku je bilo težko, na sredi skoraj nemogoče, konec pa ... konca ni, a karkoli je, je res lepo.

Začel je z motokrosom, ko je imel štiri leta in v njem vztrajal kar 18 let. Trikrat je bil državni prvak, dirkal pa je tudi v evropskem in svetovnem prvenstvu v razredu MX3. Apokaliptičnega leta 2000 je napolnil svojo motokrosistično polnoletnost in medtem ko se je napovedoval konec sveta, je on stopil na novo pot. Takrat se je instinktivno odločil za disciplino, ki mu je prinesla mednarodno prepoznavnost in mu do zadnjega kotička zatrpala urnik. Začel je z motokrosom prostega sloga ali FMX, treniral kot nor, postal vrhunski, a kariera ni stekla. Fantov, ki so skakali z motociklom, je bilo že leta 2000 precej, tistih, ki bi si upali na štirikolesnik, pa je še danes le za vzorec. Leta 2006 se je zato spopadel s štirikolesnikom, da bi dobil več dela. Niti enega dneva v življenju ni zapravljal za malodušje, treniral je, kolikor se je dalo, in uporabil vso mogočo iznajdljivost, saj si je kot renesančni umetnik, ki je hotel izklesati kip, najprej moral zgraditi cesto, da bi lahko z gore pretovoril kos kamna. Leta 2013 so se končno sestavili vsi koščki sestavljanke in na njegov naslov je prispelo vabilo v razvpito skupino Masters of Dirt. Razen na njihovih šovih danes nastopa tudi po vseh drugih največjih freestail eventih po vseh svetu. Salta nazaj mu je odprla veliko vrat na elitnih FMX dogodkih, kjer promotorjev sploh ne zanima, kako dober je voznik v klasičnih trikih. Letos je predsedal na Yamaho, kar mu je tudi precej olajšalo nastope izven Evrope - štirikolesnik te znamke si je namreč mogoče izposoditi v večjem delu sveta - na pot tako Aleš vzame le dele, ki bodo originalno vozilo spremenilo v peklensko mašino za skoke.

1. Kako se je začela in končala tvoja motokrosistična kariera?

Kot sin motokrosista sem začel tipično pri štirih in zaradi poškodbe rame začasno nehal pri osemnajstih. Zjutraj sem se zbujal z izpahnjeno ramo in ta mi je padla iz sklepa vsakič, ko sem se usedel na motor. Odločil sem se, da je dovolj, vse skupaj je bilo drago in na tehničarji je bilo nenadoma več slabega kot dobrega. Starša sta se rešila finančnega bremena, jaz pa sem začel skakati z BMX-om. Zanimal me je prosti slog, vse drugačno, skoke pa imam v krvi. V Ameriki se je že naredila freestail scena, gledal sem posnetke skupine Crusty Demons in zelo dobro vedel, kaj hočem.

2. Kako si se nečesa tako pionirskega lotil s čiste ničle?

Tukaj, kjer smo danes [pokaže na motokros stezo na Brniku], sem postavil prvo rampo, ki sem jo prerisal s televizije.

Uspelo mi je zdržati cel mesec brez poškodbe, kar je veliko, nato pa so me en dan prišli poslikati z Obsešna. Bil sem živčen, dan je bil vlažen, lesena rampa pa je v dežju drsela. Eden od skokov se mi je ponesrečil, bil sem prekratek, zakopalo me je v doskok in dan se je končal na urgenci.

3. Kako dolgo bolniško so ti zapovedali zdravniki?

Zaradi zlomljene golenice so mi ukazali celo leto bolniške in meni je bilo tako, kot bi me dali v zapor. Ko sem bil končno spet na nogah, je prišlo vabilo za nastop na Koprski noči. To bi bil res pravi povratek, če ne bi pri zadnjem triku zgrešil tačke z nogo, udaril v tla in mi ne bi počila titanova palica, ki mi je držala skupaj golenico.

4. Kako si se psihično spopadel z novo zaporno kaznijo?

Pavzo sem izkoristil za to, da sem raziskal svoje opcije. Prek Romana Jelena sem prišel v stik z Italijanom, ki je imel rampo v Bassanu in se je strinjal, da bi po rehabilitaciji prišel k njemu. Eno leto sem živel v kombiju ob progi in vsak dan treniral, kolikor sem le lahko. Na progi v Paeseju so imeli na progi velike table tope za trike in tam sem brez ambicij in iz čistega veselja delal obenem najboljše čase. To so opa-

zili člani ekipe Martin Racing, v kateri se je kalil tudi Carioli, in mi plačali startnino za prvo MX-dirko, na kateri sem zmagal kar s svojim freestail motorjem s porezanimi strehnicami. Po tistem sem od njih dobil vse od motorja naprej in za njih odvozil dve MX3-sezoni. Ker po dveh letih v ekipo nisem prinesel sponzorskih sredstev, se je naše sodelovanje končalo, spakiral sem kovčke in se vrnil domov.

5. Kako si nato predsedal na štirikolesnik in kdaj si zaslužil svoj prvi honorar?

Pri nas doma smo čez čas začeli prodajati prve homologirane štirikolesnike v Sloveniji, korejski Kymco, in v roke sem dobil novo igračo. Že prej sem v Italiji spoznal fanta, ki si je doma postavil rampo, da bi skakal s štirikolesnikom. Poklical sem ga in predlagal mi je, da bi skupaj nastopala na šovih. Ker doma nisem imel rampe in trikov nisem mogel natrenirati s svojim štirikolesnikom, sem se spet usedel v kombi in via Italija. Od dneva, ko sem izvedel svoj prvi skok, pa do najinega šova je minilo le 14 dni in v žep sem pospravil prvih 500 evrov v življenju.

6. Zakaj je tako malo fantov, ki skačejo s štirikolesniki?

Trike poznaš iz motokrosa, a ko jih poskušaš izvesti s štirikolesnikom, si spet na začetku. Ti paše ali pa ne, srednje poti ni, a večina motoristov se na štirikolesnik ne bi nikoli usedla. »Kako lahko letiš po zraku s to kravo, vsa čast!« mi rečejo. V Dupljah pri mami sem si po prvih šovih v Italiji postavil svojo rampo in doskok. Prvič sem lahko nemo-teno treniral in se naučil novih trikov. Ko sem se naslednjič vrnil v Italijo, sem bil že veliko boljši od Italijana in spet sem imel problem. Prej sva bila kot rit in srajca, potem pa so se odnosi ohladili. Z lažjo je dosegel, da sem mu vrnil štirikolesnik, in od takrat ga nisem več slišal. In to je samo ena v vrsti takšnih zgodb.

7. Z dna lahko samo odskočiš in ti ... skačeš.

Res je, a trenutek je bil negotov, ker nisem imel denarja. V Italiji sem imel dovolj kontaktov, da sem lahko začel nastopati sam, a spet sem potreboval prikolico, rampo, štirikolesnik ... Kompletно vse. Predsedal sem na CanAm in uvoznik mi je pomagal. Na začetku, ko nimaš nič, ti marsikdo pomaga, ko pa ljudje vidijo, da nastopaš in si v domišljiji rišejo velike denarce, njihovi apetiti narastejo. Nihče ne vidi, koliko

denarja porabiš za premike, trening, material ... Pritiski me niso zlomili in nekaj denarja sem zaslužil kot oblikovalec in tehnični urednik revij, tako v Italiji kot v Sloveniji. Vsega, kar danes znam, sem se naučil sam, s

spleta ali še prej iz revij in s televizije. Pri štirinajstih sem že barval čelade s tehniko air brush. Samo za motošport pa to ni dovolj, sploh če ima človek takšno smolo, kot sem jo imel, zdaj že lahko rečem, nekoč. Po dveh letih na CanAm-u sem dobil na uporabo novi štirikolesnik KTM in prav tega so mi po šovu v Palermu skupaj z vsem, kar sem imel, ukradli iz kombija. Včasih sem že pomislil, da mi hoče vesolje s tem, da vedno najde način, da mi odtuji dirkalnik, nekaj dopovedati. Pa sem potem dopovedal samemu sebi, da so to le preizkušnje na poti do cilja.

8. Kdaj in kako si našel izhod iz začaranega kroga?

Prvi žarek je posvetil, ko so mi na Ski-Sea predlagali, da bi poskusil še z motornimi sanmi. Bil sem navdušen, ker se mi je tako pokrila še zimska sezona. Prej s sanmi sploh še nisem nikoli skočil, na testu pa se mi je posrečil že prvi skok. Še več, bilo mi je všeč! Še isto zimo sem odšel na X-games v Aspen, kjer sem spoznal prave ljudi in tako sem naslednja tri leta pozimi nastopal na X-games v Tignesu.

9. Od žarka do več žarkov - kdaj je posijalo sonce?

Leta 2013 sem izvedel, da bo imela skupina Masters of Dirt nastope

Aleš Rozman je edini Evropejec, ki mu štirikolesnik uspe prisiliti v salto nazaj.

v Beogradu, Zagrebu in v Ljubljani, ter se ponudil kot domačin, kar je vedno zanimivo, saj domačin pritegne domačo publiko. Moj predlog je bil sprejet in še isto leto sem v družbi največjih freestajlerjev nastopil v Zagrebu in Ljubljani. Doma sem bil v stresu že na treningu, saj je bilo zaletišče zaradi majhne dvorane zelo kratko. Toda bil sem zraven. Masters of Dirt so kot velika družina, ki ne spusti vsakogar medse. Takrat je bil v skupini še Američan, ki je s štirikolesnikom že delal salto nazaj, a se je kmalu po šovu v Ljubljani odločil, da ne bo nadaljeval. Bil sem ob pravem času na pravem kraju in postal njegova zamenjava. Že leta 2014 so me potrdili za vse šove. Vmes mi je uspelo še poravnati vse svoje dolgove in končno nisem bil nikomur več nič dolžen. More je bilo ko-

10. Koliko adrenalina čutiš pred skokom?

Vedno čutiš nekaj strahu in še toliko več strahospoštovanja, to pa ne glede na to, kolikokrat si že skočil in koliko nastopov si dal čez. Prvi

skok v novem okolju pa je vedno najtežji. Ko se okolje spremeni, se spremeni vse. Posebnost tega športa je, da namreč šele v zraku ugotoviš, ali boš prekratek ali predolg, meja med obojim pa je zelo zelo tanka. Ko začneš trenirati nov trik, se ga učiš postopoma. Tu ni hitrega napredka, ni bližnjic. Tipska dolžina od odskočne rampe pa do vrha odskočišča je 22 metrov in te sem zdaj že vajen, a če bi mi rampo zdaj kdo premaknil bliže, bi se mi v glavi spet odvila bitka. Možgani se nečesa navadijo in nato uskladijo z roko, ного, vsako mišico in

živcem. Vse je v občutku, tega pa je težko doseči.

Posebnost tega športa je, da šele v zraku ugotoviš, ali boš prekratek ali predolg.

11. Vas je zato tako malo?

Fantov, ki skačejo s štirikolesniki, ni malo, nas je pa

res samo za vzorec, ki delamo trike na to 22-metrsko razdaljo, ki je standardna razdalja vseh večjih šovov. tako kratki dvoranski razdalji. V Evropi smo samo trije. Takšnih, ki skačejo na svoji rampi in krajši razdalji pa je seveda veliko, a oboje je težko primerjati. Zaletišče v dvorani je kratko, prilagajanje dvoranskim razmeram pa zahteva leta izkušenj, ko si že doživel prekratka zaletišča, travo, pesek, veter, dež in druge moteče faktorje.

12. In še vedno si edini Evropejec, ki izvaja salto nazaj. Kakšen je proces učenja tega trika in zakaj ti je uspelo, kar drugim ni?

Tega trika se lahko začneš učiti le v doskočišču iz pene [angl. foam-pit], druge poti ni. Dokler ne začutiš rotacije, bi bilo vsaka druga podlaga smrtno nevarna. Ker sem v Dupljah na njivi že imel svoj doskok, sem sklenil, da tam naredim še bazen iz pene. Potreboval sem nov izziv, hkrati pa bi mi salta nazaj odprla vsa vrata. Njiva je bila pre-majhna za bazen mer 18 m krat 10m, zato sem vzel v najem še del sosednjega travnika. V Slovenj Gradcu sem dobil 16 ton odpadne pe-ne, najel tovornjak in se lotil dela. In seveda sem potreboval tudi dviga-lo – iz pene se še sam težko pobereš, štirikolesnik pa ima 170 kil.

13. Koliko časa je trajal projekt bazen?

Bazen me je stal veliko denarja in celo leto garanja. Še v istem tre-nutku, ko je bil nared, jaz pa pripravljen na prvi skok, sem dobil prvo prijavo inšpektorja z ministrstva za kmetijstvo. Odskočna rampa ni deset let nikogar motila, niti hrup motorja ne, pena pa je očitno bila prehud problem. Bolj ko sem dokazoval, da so vsi papirji v zve-zi z zemljiščem urejeni, več popolnega nesočutja je bilo na drugi strani. Dopisovanje z njimi se je vlekel dolga tri leta, dokler mi ni nekdo svetoval, naj plačam prvo kazen in čakam na drugo, tretjo ...

Nakazal sem 750 evrov, a že čez mesec dni je sledila druga, sku-paj z dvojnim zneskom pa je prispel tudi precej kratek rok, ki je do-ločal, do kdaj mora biti vse odstranjeno.

14. Kako človek na hitro pospravi železno konstrukcijo in peno, ki je bila prej stisnjena v bale?

V bazenu je bilo za podlago tudi 1400 gum, ki sem jih nabral pri vulkanizerjih po vsej državi. In kar je pomembnejše: do tistega tre-nutka še enkrat samkrat skočil v ta bazen. Edini denar, ki sem ga dobil nazaj, je bilo 200 evrov, ki mi ga je Dinos plačal za železo. V težkih trenutkih, ko me je vse žrlo, sem razmišljal, da bi vse skupaj zažgal – spodaj pod njivo je bil glavni vod za elektriko in Tržič bi do-živel električni mrk. Ni mi preostalo drugega, kot da peno sam od-vozim. Dva meseca sem na svojo prikolico nalagal toliko pene, koli-kor je pač šlo, in tako vse pospravil do konca. In moj park za tre-ning se je spet spremenil v travnik.

15. Kako si si opomogel od frustrirajoče vojne z inšpektorji?

S fanti sem se zmenil, da naredimo doskok tu na Brniku, dobil pa sem tudi dvomesečno delo v zabaviščnem parku na Kitajskem. Tam me je vsak dan zjutraj pobral avtobus, peljal na prizorišče, pustil v

V svojem lastnem akcijskem filmu Aleš Rozman igra dvojno vlogo. Člani družine Masters of Dirt so gladiatorji in gospodarji obenem. Gladiatorji, ki v areni lovijo milimetre, da jih doskočišča ne bi zmlela. Gospodarji kocin podivjanih množic, ki zahtevajo vedno več kruha in vedno več iger. Slovenec Aleš Rozman je posebnost tudi znotraj skupine, saj je edini Evropejec, ki si svoj štirikolesnik upa prisiliti v salto nazaj.

parku in zvečer pobral. Sliši se monotono, a rutina je bila za nekaj dobra, v bistvu odlična: po 175-ih šovih v dveh mesecih še nikoli nisem bil tako navožen in tako sveto prepričan, da je čas za salto nazaj.

16. Kje si našel bazen s peno?

Prek Mastersov sem spoznal človeka, ki je v Linzu imel takšen bazen. Prva salta nazaj mi je še kar uspela in že prvi dan sem jo ponovil vsaj 20-krat. Nekako mi je uspelo prepričati telo, naj ostane na motorju med rotacijo. Tja sem se nato še nekajkrat vrnil, dokler nisem bil prepričan, da lahko poskusim tudi brez pene, doma na trdem doskočišču. Rampa na Brniku je čudno stala. Doskok ni bil okej. V glavi sem začel premleovati vse nasvete, ki sem jih dobil od prijateljev, in z nobenim se nisem mogel poistovetiti. Psiha mi ni pustila, da v zraku potegnem nazaj. Še isti dan sem se vrnil v Linza, tam je bilo vse v redu, naslednjič na Brniku pa mi spet ni šlo.

17. Je salta nazaj najtežji trik za voznika štirikolesnika?

V praksi to ni eden najtežjih trikov, je pa vanj najtežje prepričati možgane, saj so prepričani, da se to lahko slabo konča. Največ napak se zgodi, ko na odskočni rampi že potegneš motor nazaj, nato pa se v zraku premisliš in ustaviš rotacijo - takrat je nesreča neizbežna. Velika blokada je bil tudi moj strah, da bi se poškodoval, s tem pa bi bilo moje kariere pri Mastersih konec, nastopile bi finančne težave in dolgovi in spet bi bil na začetku. Še enkrat sem poklical Avstrijca, ali lahko pridem v njegovo peno, vse perfektno, a zgodba na Brniku se je ponovila. Vedel sem, da me od uspeha loči le še psihološka blokada, zato sem pozimi prebral na stotine knjig o samozavesti in premagovanju strahu.

18. Mi lahko katero svetuješ? Glede na to, da si danes edini Evropejec, ki izvaja salto nazaj?

Haha, niti ne. Rešitev ni prišla iz knjig. Moje težave so bile že splošno

znane in Italijan, pri katerem sem občasno skakal, se je domislil rešitve. Če bi na doskok naložili nekaj sena, bi preliščil možgane in bi mogoče šlo. Na Brniku sem samo iskal izgovore, zato sem šel v Italijo, kjer bom čutil več odgovornosti do sebe in tistih, ki so mi poskušali pomagati. Hotel sem samega sebe pritisniti ob zid. In tudi sem. Kupček sena me seveda ne bi zaščitil, če bi šlo v zraku kaj narobe, a moji možgani so se mu odločili zaupati.

19. Kako si se počutil po prvi uspeli salti nazaj?

Ni besed. Od srca se mi je odvalila velika skala in dokler ni bilo to za mano, sploh nisem vedel, koliko teže prenašam na ramenih. Končno sem zadihal. Naredil sem še dva skoka in oba sta mi uspela. Dva skoka brez sena na doskoku. Bil sem odrešen samega sebe.

20. Sliši se klišejsko, vendar ali lahko torej skleneva, da je v življenju mogoče čisto vse, če le vztrajaš, zaupaš vase in imaš pred očmi jasen cilj?

Lahko tako skleneva, a treba je tudi vedeti, da ni nikoli konca. Čim dosežeš en cilj, se pred tabo že pojavi nova preizkušnja. Tako pač je, če se v življenju odločiš za razvoj. Je že res, da mi je uspela salta nazaj brez pene, sena in drugih bergel, pa me je pritisek večerne dvorane še vedno presenetil. V sistem sem moral vračunati še moteče faktorje: mobilni doskok, močne reflektorje in pošasten hrup v dvorani. Glava ti spet govori, kaj vse bi šlo lahko narobe, srce pa mora ostati močno in mirno. Do rezultata sem prišel po težji poti, a zdaj vsaj ne igram na srečo. Moj cilj ni bila le salta nazaj, temveč tudi užitek od nastopanju. Če bi me bilo vsakikoli na smrt strah, moje početje ne bi imelo smisla, jaz pa bi bil bolj slab zabavljak. Tako je, športniki si na teh dogodkih pravzaprav služimo denar kot zabavljaki, a kako boš zabaval druge, če se ne zabavaš sam? 🍀

Casopis, ki mi je blizu.

Prenovljeni Večer
z novim tednikom
Štajer'c.

BOŠKINAC

TEKST BORUT OMERZEL FOTO DEAN DUBOKOVIČ

Boškinac S Paga z ljubeznijo

Butični hotel Boškinac intimno kraljuje nad Staro Novaljo pod košatim borovim gozdom, nad vinogradi in nasadi oljk. Je ravno prav daleč od prometne ceste, da je naravno dišeča oaza miru in spokojnosti, ter je za prijetno kratek sprehod oddaljen od morja. Ponaša se z vrhunsko restavracijo in svojimi odličnimi vini. Kot celota oddaja toplino in domačnost. Ima dušo.

Lastnik butičnega hotela Boškinac v Novalji je Boris Šuljić s svojo ženo Mirelo. Gospod Boris je eden od stebrov razvoja celotne Novalje, je pionir Zrc s klubom Kalypso. Ta bo letošnje poletje praznoval 30 let delovanja, zato se mu bomo skupaj z življenjsko-poslovno potjo lastnika podrobno posvetili julija. Tokrat se predajmo zlasti kulinarичnim užitek samega Boškincea.

Butični Boškinac, plod sveže ljubezni med Borisom in očarljivo Mirelo konec devetdesetih let, je svoja vrata odprl leta 2003. V celoti zgrajen iz naravnih materialov in tankočutno opremljen v sredozemskem slogu ima osem prostranih sob in tri bogate suite. Gostje lahko uživajo na pokriti terasi, ob bazenu ali pa se sproščajo na kaskadnih terasah, od koder je čudovit razgled na Novaljsko polje. Hotel ima tudi multimedijško dvorano, ki sprejme 50 udeležencev, njegova intimnost pa je kot nalašč tudi za svatbe, obletnice in rojstnodnevna praznovanja.

Restavracija se ponaša s članstvom v JRE (Jeunes Restaurateurs d'Europe, Združenje mladih gostincev Evrope), v katerem je še 13 eminentnih hrvaških gostincev. »Leta 2003 smo začeli zelo ambiciozno,« se spominja gospod Boris, »kuhali smo na ravni Michelina. To je bila

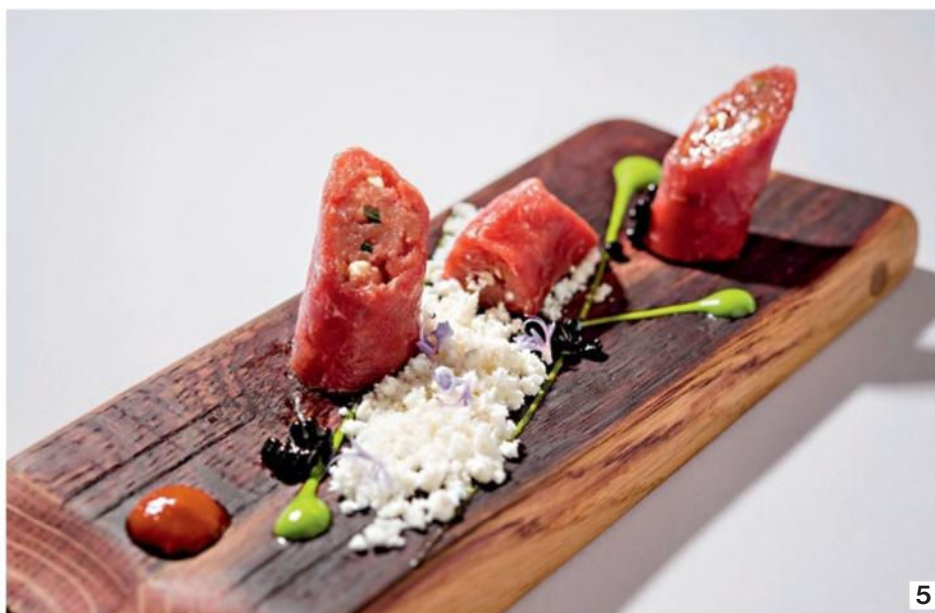

4

5

6

iskrena želja, a razumelo nas je kakšne tri odstotke ljudi. Po tem smo se malo resetirali. Danes smo fine dining restavracija. Pri nas dobiš tudi Boškinac tapas, za kar v našem lepem koktajl baru plačaš 95 kun in je to okej, saj smo do neke mere demokratično ležerni, ne želimo pa prostituirati našega strastnega pristopa h gastronomiji, da bi vedno želeli ugoditi vsakomur. Seveda imamo tudi à la carte, ne le fine dining. Ker vsak dan res ne greš na fine dining, za to tudi ni potrebe. A za prav posebne priložnosti, kot je večerja z najljubšo, obstajajo takšne hiše, kot je naša. Za ars vivendi.«

Na jedilniku izbirate med tremi hladnimi in tremi toplimi predjedmi, dvema juhama, tremi ribjimi in tremi mesnimi jedmi ter tremi sladicami. Playboy vam seveda priporoča, da se gurmansko odločite za degustacijski meni s petimi ali sedmimi hodi in petimi oziroma sedmimi kozarci Boškinčevega vina, posebej pa se lahko prigrasite za Lamb Seven, degustacijski meni, sestavljen izključno iz jagnjetine. Na voljo imate tudi veliko in malo degustacijo paškega sira, hobotnično solato in škampovo rižoto.

»Imamo srečo v nesreči,« pravi gospod Boris, »da ne delamo vse leto, tako da imamo dva, tri mesece renesančno svobodo za ustvarjanje. To je zame pravzaprav najlepši del leta. Večina naših jedi so reinterpretacija siromašne otoške kuhinje in na to smo res ponosni. Med novimi jedmi sem zelo vesel *palježine* (glej fotografijo na strani 4). Za to jed sem potreboval veliko hrabrosti, da smo jo ponudili, o njej sem razmišljal dolga leta. V trenutku moje kreativne norosti smo jo dokončali pred dvema tednoma. Nekoč so jo pripravljali iz žganih jagnječjih nožic z zeljem in slanino, mi smo jo ustvarili iz raguja žganih nožic, kreme brstičnega ohrovt, s česnovimi kalčki in pisanimi njoki.«

Playboyovo omizje se je dalo nato zapeljati (1) sipinim rezancem z mletim rdečim poprom in oljčnim oljem, položenim na humus iz slanika in česna na 'lažnih' špagetih s sipinim črnilom in česnovim musom, na vrhu pa je kraljevala hrustljava korala s sipinim črnilom in postrvjim kaviarjem.

Nato je prišel na mizo (2) tatarec jadranskega škampa, ki je »na emulziji iz bazilike, kruh je prepojen z osnovo iz škampov in popečen, zraven sta žafranova majoneza in češnjev mus. Zlato na škampovem tatarcu je elegantna paša za oči.«

Snedli smo še petelina (3) »iz biopridelave iz okolice Zadra. Celega petelina mariniramo in potem pripravimo s tehniko sous vide. Nato meso še popražimo, da dobimo hrustljivo skorjico. Prsi so samo popečene. Za prilogo damo malo špargljev in cvetačne osnove ter pašeto iz istega petelina.«

Tradicija sušenja hobotnice je specifična tako za Pag kot bližnji Rab, zato nam je chef Matija pripravil tudi to jed. »Na Rabu se je hobotnica uporabljala za pripravo raguja, na Pagu pa se je dodala fritaja z jajci. Mi smo vse skupaj naredili malo drugače (4). Na vrhu je rumenjaki bioorganskega jajca, ki počiva na kremi dimljenega pireja, čisto na dnu je ragu iz sušene hobotnice. Jed je zaokrožena s hrustljivo mrežo s sipinim črnilom.«

Zdaj je prišel na vrsto karpačo iz jagnjetine (5). »Jagnječja biftek in ramstek sta zelo majhna, zato

7

Boškinčev chef je Matija Bregeš, o katerem gospod Boris pravi: »V mladem Matiji sem takoj prepoznal top voditeljsko kapaciteto. Zdaj je drugo leto pri nas, odlično sodelujeva in skupaj z njegovim timom kreiramo nove jedi. Izkazal se je za izjemnega šefa kuhinje.«

8

9

10

11

je iz njiju narejena jed redkost, delikatesa. To je ena od jedi, ki je na našem jedilniku že tretje leto, le preoblikujemo jo. Znotraj so fregola sarda, malo omake, ki je nekoliko pekoča, in emulzija iz drobnjaka. Jed zaokrožijo rožmarinov prah in njegovi cvetovi.«

Jagnjetine, tega paškega ponosa, nikoli ni dovolj, zato smo dobili Boškinčev bestseller, »kročnik (6), ki ga v različnih variantah delamo že zadnjih 15 let, na njem je najboljši, kar lahko dobimo od jagnjetine: prsi so konfitirane in hrustljave, pleča so glazirana, bedro pa kuhano in pečeno. Za prilogo je malo korenja in graha. V kremi je žolca, narejena iz kosti jagenjčka, ki jih kuhamo 72 ur. Smo mojstri jagnjetine. Morda se sliši malo prepotentno, ampak je res.«

Jadranski tun (7) s tremi vrstami sezama in lana na pomarančnem kuskusu z rezanci iz bučk je bil najbolj všeč našemu vrlemu fotografu Deanu, gospod Boris pa je komentiral: »To je jed z à la carte ponudbe, ki je del mainstreama, nekaj, kar se pričakuje, a vedno nosi naš pečat.«

Še enkrat nas je s svojimi lovskimi zavedla hobotnica (8), »kuhana s tehniko sous vide in malo tudi dimljena, postrežena na krompirjevem pireju, začinjenem s tonko. Lovke hobotnice so umetelno postavljene okoli kosov krompirja in salikornije [osočnika], ki ima neverjetno naravno slanost.«

Posladkali smo se z desertom v obliki jabolka (9), v katerem je skutna krema, na podlogi iz mandeljnov pa domači sladoled iz cimetovega cveta. Nato pa »intermezzo, čistka pred desertom, da ne eksplodiraš po sedmih hodih, ki jih vključuje plus degustacijski meni. Rezina kumarice objema kroglico iz mete, v kateri vas čaka presenečenje, džin in tonik v drugačnih agregatnih stanjih, in meta za dekoracijo (10).« Za konec so iz kuhinje prinesli še odlične domače čokoladne praline (11), ki krasijo krzno robustne ovce. »Na Pagu je veliko ovc, okrog 30 tisoč, zato se je porodila ideja, da jih damo izdelati lokalnemu umetniku. Najprej so krasile hotel, potem pa so se z manjšimi prilagoditvami prelevile v izviren servirni krožnik.«

V Boškincu se kar nekako spodobi ob hrani piti vina iz vinske kleti Boškinac. Črna sodijo med najboljša hrvaška vina, bela pa so posebnost kot spoj avtohtonih in svetovno razširjenih sort. »Naša posebna misija je gegić. To je avtohtona paška sorta in eksistira izključno na Pagu. Sama po sebi je precej težka za vzgojo, ni hermafrodit kot večina sodobnih sort, ki so dvospolne in se same oprahujejo. Moj gegić je pravzaprav ona, je pretežno ženskega spola in išče oprahujevalce v tistem občutljivem obdobju zanj ali zanj. Takrat mora vladati absoluten mir, ne sme biti rose, dežja, vetra, oprahujevalec mora biti pripravljen, sicer se slabo oprahuje in ima neenakomerno plodovje in nimaš dobre letine, dobrega leta. Zdaj imamo gegića iz leta 2015, ki je narejen absolutno organsko. Posvečen je mojemu očetu, imenuje se Ocu. Gre za pieteto do nje in do vseh generacij, ki so se ukvarjale s tem vinom. To je moj generacijski prispevek vsem, ki so tu preživeli v zelo težkih razmerah, zelo dramatični, težki paški klimi za proizvodnjo vina. Laže je bilo oditi, kakor ostati. Hrabrejši so ostali.«

TEKST DARJO HRIB FOTO SLAVEN RADOLOVIČ, BRUNO SEDEVČIČ

»V glasbi mora biti tudi malo totalitarizma«

Zlatana Stipišića iz Splita danes vsi poznamo pod umetniškim imenom Gibonni. S pevcem, glasbenikom in skladateljem, ki je v 27 letih prodorne kariere postal vodilna glasbena silnica na območju bivše Juge, smo klepetali o novem albumu, prihajajočem koncertu v Stožicah, Oliverju Dragojeviću, redkih politikih, ki razumejo kulturo, pomembnosti jezika v glasbi, širjenju v tujino in o tem, koga noče na svojih nastopih.

G

lasbene scene na ozemlju bivše Jugoslavije si danes brez Gibonnija ne moremo zamisliti. Pesmi, ki tvorijo naš vsakdan že desetletja, so pesmi, za katere morda niti ne veste, da jih poje Gibonni. Večni *Libar*, sanjski *Mirakul*, odmevni *Žedam* in seveda legendarna *Cesarica*, ki jo je Gibonni spisal za Oliverja Dragojevića. Hrvaški poet, doma iz Splita, sicer naj-

nas s tem povabila v svoj edinstveni svet, kjer šteje samo glasba.

PB: Začniva na koncu, pri vašem aktualnem, približno eno leto starem albumu *Familija*, ki sta ga posnela skupaj z Oliverjem Dragojevićem. Kakšni so odzivi?

G: Zgodilo se je nekaj senzacionalnega. To moram povedati, ker o tem nihče ne

bo. Ker lahko imaš skladbo in ta skladba ima lahko dober spot, v katerem gole ženske plešejo okoli bazena, midva z Oliverjem pa imava 21 let, sva ves čas v telovadnici, imava seksi tetovaže in potem ima spot 15 milijonov ogledov. To bi bilo normalno. Ampak midva z Oliverjem nima va teh deklet okoli bazena in ne hodiva v telovadnico, zato v tem rezultatu ni ničesar logičnega. Ljudje so preprosto želeli poslušati zbirko pesmi in to sprejemam kot neverjeten kompliment.

PB: Obstaja kakšen poseben razlog, da je albumu naslov *Familija*?

G: To je najboljši možen naslov. [smeh] Ko samo izrečeš besedo familija, se glasba že začne. V tem je nekaj tako dobrega. Neka pozitivna energija. Naslov opisuje, kako se vidimo. Naslovnico sta naredila Oliverjev sin in moja hči. On je fotografiral, ona je delala dizajn, album pa smo potem posvetili Oliverjemu pokojnemu bratu Aljoši in mojemu pokojnemu očetu.

PB: Vse pesmi na albumu ste napisali vi?

G: Da.

PB: Kako sta z Oliverjem potem določila, kateri do vaju bo pel katero pesem?

G: Pesmi sem mu predstavil pri njem doma. On je potem izbral tiste, ki so mu bile lepše za petje. Oliver je vendarle pevec, je interpret, jaz pa imam rad pesmi, ki imajo dober tekst in niso tako zelo pevske, so bolj kantavtorske. Sploh se nama ni bilo težko dogovoriti.

Album *Familija* je v prvih dveh mesecih kupilo 37.500 ljudi. To je nekaj, kar danes več ne obstaja. Je neverjetno. To je fenomen, ki ga pozna samo še Adele.

raje poje o ljubezni. Zato, ker je ljubezen največja skrivnost. »Rentgena za emocije še niso odkrili,« pove z nasmehom, ko na topel spomladanski dan uživa v kozarcu pomarančnega soka. Romantični upornik, ki dovoljuje, da ga vodita duša in popolna predanost glasbi, je sicer zelo rad na slovenskih odrih. Eden največjih glasbenikov na tem koncertu Evrope, ki se že ogreva za veliki koncert v Stožicah, ko bo 9. junija ob boku prijatelja in stanovskega kolega Oliverja Dragojevića pričaral nastop, kakršnega še nismo videli. Glasbena velikana, podpisana pod aktualni album *Familija*, bosta predstavila hite, ki so krojili njuno kariero, in skladbe z novega albuma ter

piše. Vsi vemo, da je CD umrl. Leta 2013 sem bil v Londonu, ko so zaprli še zadnjo veliko trgovino s CD-ji. Album danes več ne obstaja. Obstajajo singli, YouTube, pametni telefoni. Potem pa se je zgodil fenomen, da je album *Familija* v prvih dveh mesecih kupilo 37.500 ljudi. To je nekaj, kar danes več ne obstaja. Je neverjetno. To je fenomen, ki ga pozna samo še Adele.

PB: Zakaj je album pritegnil?

G: Ko sva z Oliverjem začela snemati album *Familija*, sva ga delala brez večjih ambicij. Vedela sva, da bo nekomu všeč neka pesem, spet drugemu neka druga, nisva pa si predstavljala, da bo toliko ljudi želelo slišati celoten album. Ljudje so očitno hoteli to, kar sva hotela midva – zgod-

PB: Ste pesmi pisali z mislijo, da jih bo pel Oliver?

G: Ne. Vsakič, ko pišem pesem, je tako kot ... Poznaš izraz odprto pismo? Moje pesmi so odprta pisma ljudem, ki so mi bili navdih, da sem te pesmi napisal. Nikoli ne pišem pesmi za pevca, ampak za ljudi, o katerih te pesmi govorijo.

PB: Ste nemudoma vedeli, da si pri tem albumu želite sodelovati z Oliverjem?

G: Zame je to, da on želi peti neke moje pesmi, izziv. On je vendarle naš Frank Sinatra. Pel je nekatere najpomembnejše pesmi v zadnjih 50 letih. In ko vem, da mi je uspelo napisati pesem, ki lahko stoji ob strani teh njegovih drugih najpomembnejših, potem je to velika stvar.

PB: Kdaj ste prvič spoznali Oliverja?

G: To je težko reči. Split ni ravno Los Angeles, je majhno mesto, in ko se tam ukvarjaš z glasbo, srečaš druge ljudi iz posla. Moj oče je bil glasbenik in on se je z Oliverjem poznal iz svojih krogov. Da pa sva se začela pogovarjati o sodelovanju in skupaj igrati, da sva se začela družiti, to pa je bilo nekje okoli leta 1992.

PB: Potemtakem je bila legendarna pesem *Cesarica*, ki ste jo napisali za Oliverja, začetek te skupne poti?

G: Da.

PB: Od kod ste takrat črpali navdih za pesem, ki je danes eden najbolj prepoznavnih Oliverjevih hitov?

G: To pesem sem z lahkoto napisal. Pri tej pesmi je bilo tako, kot če bi črnkega glasbenika na Misisipiju vprašal, kako je napisal bluzovski komad – v krvi mu je. [smeh] To je bila res glasba iz mojih genov.

PB: Se z Oliverjem v čemerkoli ne strinjata?

G: Strinjava se v najbolj pomembnih rečeh. V tem, da imava oba rada glasbo, in v tem, da je uživanje v glasbi pomembnejše od uspeha. Razlike med nama so morda v tem, da on določene aspekte lažje predela. Ko jaz zaznam, da sem na posnetku naredil nekaj narobe, je to zame kot konec sveta, kot sodni dan. On je bolj sproščen, in to je njegova vrlina.

PB: Misliš sem bolj v politiki, športu ...

G: Oliver je totalno apolitičen. Ne sledi političnih zadevam, ne zanimajo ga, njemu se to upira. Jaz pa o politiki veliko vem. S tem se sicer ni hvaliti. Ne zanima me dnevna politika, zanima me harmonija, mir med ljudmi. Jaz sem vsakič, ko zasledim, da se ljudje pripravajo, da so konflikti, žalosten. Oliver je v tem blagoslovljen, on sploh ne ve, da so kakšni konflikti.

PB: Arsen Dedić je sicer rekel, da ste liriki, da niste za barikade ...

G: Ja, on je pričakoval, da bom šel po nje-

govih stopinjah in bom nekakšen revolucionar. Glej, jaz takole gledam na svet – obstajajo ljudje, ki recimo živijo od tega, da delajo sladoled. Ti ljudje imajo radi sonce, mir, junij, julij in avgust. Potem pa obstajajo ljudje, ki živijo od tega, da delajo dežnike. Njim ustrezajo velike nevihte, neprijetnosti. No, jaz delam sladoled. [smeh] Meni odgovarja, da so vsi ljudje v harmoniji, da se imajo vsi radi. Nekdo, ki izdeluje kalašnikovke, ima rad, da je nered, da so vojne, jaz pa za ustvarjanje potrebujem mir in ljubezen. Torej se s takšnim človekom ne bom nikoli razumel. Ker nikoli ne bova govorila istega jezika.

PB: Zato v glasbi niste bili nikoli prav zelo politični?

G: Lotevam se tudi takšnih tematik, recimo v skladbi *Toleranca*, pa *Udica*, a političnih pesmi ne pišem pogosto. Po mojem mnenju morajo o tem peti glasbeniki, ki so v hip hopu, rapperji. Oni pojejo o tem, da se ne strinjajo s kakšnim ministrom, z vlado. Jaz se s svojimi pesmimi nočem vezati na kakšen režim, ker potem, ko ta režim izgubi smisel, ga izgubi tudi moja pesem. Raje se ukvarjam s tematikami, s katerimi lahko vplivam na kakšno mlado osebo tako, da ji dopovem, da konflikt ni rešitev, ampak je rešitev dialog. Če mi to uspe, sem naredil vse. To je moja pot.

PB: Posebno sodelovanje z Oliverjem Dragojevićem pri albumu *Familija* se odraža tudi v skupnih koncertih, kjer ne gre za tipičen nastop pevca in gosta, ampak sta na odru dva protagonista, dva vodilna pevca. Kako ste osnovali koncept takšnih koncertov?

G: Pri oblikovanju koncertov nisva takoj prišla do končne rešitve, ker nisva želela, da nastopa eden in potem drugi, ampak sva želela na odru vzpostaviti interakcijo. Pol ure igra on, pol ure jaz, potem spet on. In so pesmi, ki naju povezujejo. To je zelo neobičajen koncert. Vsekakor pa odigrava vse najpomembnejše pesmi iz najinih karier.

PB: Ker ste eden najpopularnejših glasbenikov na območju bivše Jugoslavije, vam ni težko razprodati koncertov. Povpraševanje je veliko. Koliko nastopov imate skozi leto?

G: Pravzaprav ne veliko. Nisem pohlepen in ne želim priti v situacijo, da glasba, ki je moja največja ljubezen, postane rutina. Meni je v tem trenutku jasno, da imam 9. junija v Stožičah koncert, in lahko se osredotočim, da bo ta koncert res poseben, res nepozaben. Če pa bi to bil eden od mojih 150 koncertov v letu, verjetno ne bi niti vedel, v katerem mestu nastopam. Bil sem že na številnih koncertih velikih glasbenih zvezd, kjer se začuti, da jim je to le eno od

mest na seznamu. Tega ne morejo skriti. Pod odrom pa so ljudje, ki tvoj koncert doživljajo kot praznik. Jaz jim takšnega občutka nočem nikoli dati. Na glasbo imam odlične spomine, nočem jih umazati zato, ker mi nekdo ponuja denar.

PB: Kateri del snovanja glasbe imate najraje?

G: Najlepše mi je, ko sem doma in mi uspe napisati lepo pesem. Ko vem, da je dobra. In obožujem trenutek, ko pridem pred publiko in vidim njihovo reakcijo, ko vidim, da je ta pesem prišla do njih, da so jo začutili. Ta dva trenutka imam najraje.

PB: So države ali mesta, kjer posebno radi nastopate?

G: Na sceni sem že dovolj dolgo, da so se ljudje sami sfiltrirali. Ko si na začetku glasbene poti in igraš v kakšni diskoteki, je tam 700 ljudi in od teh jih je 250 prišlo zato, ker jim je ta diskoteka super za žuranje, 200 jih je prišlo, ker ni bilo nič pametnega na televiziji, zaradi tebe pa jih je prišlo mogoče 250. In teh 250 se potem zabava, vsem drugim je pa dolgčas. S številnimi takšnimi koncerti sem prišel do točke, ko teh 250 ni več 250, ampak več tisoč. V Celju recimo 3000, v Mariboru 5000, v Ljubljani 8000. In to so moji ljudje, tisti, ki niso na mojem koncertu zato, ker pač ni bilo nič dobrega na televiziji. Zato jih varujem kot kapljico na dlani, vedno jih želim prijetno presenetiti, jim dati nekaj, s čimer se jim zahvalim, da so prišli. Ko pridem v katerokoli mesto in me želi slišati nekaj tisoč ljudi, je to tako dragoceno, da tega ne bi nikoli zamenjal za 50 tisoč ljudi, ki me ne razumejo. Zato rad nastopam povsod, ker vedno nastopam pred svojimi ljudmi.

PB: Je slovensko občinstvo v čemerkoli specifično? Ker smo nagnjeni k nostalgiji, nam morda kakšne vaše skladbe prija bolj kot druge?

G: Res ste nostalgiki. Ampak v Sloveniji opažam neko drugo posebnost. Občinstvo na mojih koncertih se je navadilo na posebno atmosfero. Recimo, ko sem na začetku koncerta odlično razporežen in začnem peti kakšno balado, jo na polovici pesmi prekinem, ker sam ne verjamem v to, kar pojem. Ker nisem tako razporežen. Preveč sem dobre volje, da bi pel žalostno pesem. [smeh] Zato jo kar prekinem in Slovenci mi ploskajo, pa čeprav so morda na koncert prišli ravno zaradi te pesmi. Ploskajo, ker me razumejo, ker mojo iskrenost prepoznajo kot mojo vrlino.

PB: Prodirali ste tudi na tuje trge. Kako ste doživljali to glasbeno širitev?

G: Zelo sem se veselil Evrope, ker sem mislil, da z Evropo ne bo več meja. Ampak meje v glavah so ostale. To je vendarle 28 držav, 28 kultur in poenotili smo se le

v tem, da med seboj govorimo angleščino. Evropa je po mojem mnenju premlada, da bi države znotraj imele zanimanje, kaj se dogaja na drugi strani meje. Laibachom je recimo uspelo zgraditi svojo pot, imaš pa potem bende, kot je Siddharta, ki so boljši kot 99 odstotkov nemških bendov, pa zgodba ni ista. Mogoče so prišli prezgodaj. Mogoče bi se morali pojaviti leta 2035, ko bo Evropa pripravljena poslušati, kakšno glasbo delajo Slovenci.

PB: Kaj pa vaš preboj? Z angleškim albumom 20th Century Man vam je šlo zelo dobro.

G: V tujini sem imel več kot 120 recenzij, najslabša ocena je bila 3,5 zvezdice od petih. Če bi bil džezovski glasbenik, bi bil to ogromen uspeh. Ampak jaz sem v popu in v popu so edino merilo lestvice. Imeli smo recimo koncert v klubu v Londonu, bilo je izjemno. Ker sem na žalost kadilec, sem šel po koncertu kaditi na ulico in pol kluba je prišlo za mano, da se spoznamo, da mi povedo, kako fantastični so teksti. Kar je sicer super, ampak v popu, če nisi med top tremi, je tako, kot da te ni. Pop glasba mora biti zelo uspešna, če hoče biti opazna. Ne moreš biti pop glasbenik v klubu. Lahko si džezovski glasbenik v klubu, lahko si bluzovski glasbenik v klubu. Pop glasbeniki v klubu ne obstajajo. Ve se, kje je bilo mesto Georgeu Michaelu. George Michael ne more nastopati v Cvetličarni. Cvetličarno imam rad, ampak tam ne more živeti pop glasba.

PB: Kaj je bila na koncu najpomembnejša izkušnja pri projektu 20th Century Man?

G: Takrat se s tem projektom nisem podal v Italijo, ker se mi je zdela glasba preveč podobna njihovi pop glasbi. Na koncu se je to izkazalo za napako, ker sem imel prav v Italiji najboljše recenzije, bili so najbolj odprtega srca. Podobno smo se recimo bali Amerike, pa smo imeli tam potem razprodan House of Blues. To je neverjeten občutek, ko stojiš v centru Čikaga in je pred tabo House of Blues, na steni fotografije glasbenikov, kot so Keith Richards, Willie Nelson, Slash, vsi ti, ki so igrali tu – to je njihova Cvetličarna. In tam stojim jaz, nad mano pa z velikimi svetlečimi črkami piše Gibonni in poleg imena še *Sold Out*. To je sijajen občutek. Danes mi je žal, da sem se bal Amerike, češ, kaj bom iskal tam, tam imajo ljudje vse. V resnici pa so zelo odprti, vedno ti želijo narediti uslugo, kar tako, za vsak slučaj. Ko izvejo, da si glasbenik, se želijo vsi slikati s teboj, želijo ti vse najboljše in rečejo: »Spomnite se na nas, ko vam bo uspelo.«

PB: Vas v Evropi niso tako lepo sprejeli?

G: Evropa je drugačna. Tu ti rečejo: »Ajde, dokaži se! Misliš, da jaz nisem gledal Sprin-

gsteena na koncertu, kaj boš ti budala meni meglo prodajal?« Evropejci imajo distanco. Na koncu tisti, od katerih pričakuješ najmanj, ponudijo najboljši odziv.

PB: Kaj vam je s turneje po Ameriki najbolj ostalo v spominu?

G: Spomnim se Las Vegasa. Tam je imel Oliver koncert, jaz sem bil osrednji gost. Takrat smo na turneji po Ameriki potovali z letalom. Ker se mi ni več dalo trpati v ta letala, se vedno sezuvati in prebijati čez vse

Laibachom je recimo uspelo zgraditi svojo pot, imaš pa potem bende, kot je Siddharta, ki so boljši kot 99 odstotkov nemških bendov, pa zgodba ni ista.

varnostne preglede, sem predlagal, da najamemo avto in se čez puščavo peljemo iz Los Angelesa v Las Vegas. Ker nisem nič vedel o Ameriki, sem hotel začutiti ta narod. Tako mi krenemo v Vegas z nekim velikim Dodgeovim kombijem. Vozili smo ponoči, ker je bilo čez dan prevroče, čez puščavo, ko nenadoma v daljavi zagledamo nekaj svetlega. Vedno bliže smo tej svetlobi, in ko pridemo do Vegasa, je tam kot podnevi. In prvi veliki pano na vstopu v mesto, svetleč, ogromen – to ni billboard, to je pano – je imel napis Palm Hotels, Oliver Dragojević, special guest Gibonni. Padel sem v smeh. Tam je potem reklama za Davida Copperfielda, pa za neko brezalkoholno pijačo, pa potem za prostitucijo – tri prekrasne ženske zadnjice v bikinkah z napisom 'To imate lahko v svoji sobi' – potem pa malo naprej spet Oliver. [smeh] Čista norišnica.

PB: Ima skladba lahko enak emocionalen naboj, enako moč, če je glasbenik ne poje v materinščini? Antropološko je namreč materni jezik tisti jezik, čigar logiko razumemo.

G: Skrivnost je v vsebini. Verjamem, da je lažje prevesti Cankarja v norveščino kot pa Kreslina. Pri prvem primeru je pomembna vsebina, pri drugem pa atmosfera, slike, ki te pripeljejo do občutka. Zbirke pesmi se velikokrat prevajajo in tam prevajalec ne sme prevajati samo besed, ujeti mora duha pesnika. To pa je zelo težko. Zato mogoče bereš original in je genialno, potem pa bereš prevod in je totalno sranje in se vprašaš, kako je to mogoče, če je isti pesnik. Zato jaz svojih pesmi nisem prevajal v angleščino, ampak sem pisal nove pesmi neposredno v tem jeziku.

PB: Zakaj smo tudi doma bolj preferenčni do pesmi zapetih v angleščini kot pa v materinščini?

G: Nas pač niso učili, da hodimo v kino gledat filme v turškem jeziku, razen če nisi težek filmofil. Ko smo mi bili ekstra mladi,

si recimo nihče ni mogel zamisliti pop glasbe v nemškem jeziku. Ampak Nemci so potem s svojimi kanali, kot je Viva, pa z Big Brotherjem, ki je nemški izum, pa s Stefanom Raabom in s svojim lastnim MTV-programom v petih letih masiranja z nemškim jezikom globalno javnost priučili, da jih nemški jezik v bistvu ne moti. In dobili smo glasbenike, ki pojejo v nemščini, kot je na primer Xavier Naidoo, pa ni čisto nič moteče.

PB: Kako bi lahko potem to lekcijo prenesli v Slovenijo ali na Hrvaško?

G: V času ustvarjanja sem na Hrvaškem spoznal ogromno politikov, šolanih v diplomaciji, in potem sem jim jaz, ki sem šolan v, ne vem, rokenrolu, vedno govoril, da se moramo učiti od Italijanov. Ni italijanske picerije v Evropi, ki ne bi bila kot italijanska ambasada. V Švici lahko vstopiš v italijansko picerijo in imajo nad šankom italijanske zastavice, pica se imenuje *quattro stagioni*, predvajajo pa Zucchera ali Ramazzottija. Tam pojem eno kosilo in že znam 20 italijanskih besed. Zakaj potem po vseh koncih Evrope ne morejo biti slovenske restavracije s slovensko hrano, slovenskimi zastavicami nad šankom, predvaja pa se Siddharta ali kaj podobnega. Čez nekaj let bi se vsi navadili.

PB: Če recimo postanete mentor mladi glasbeni skupini ...

G: Jaz bi jih rešil. Veliko sem se naučil na svojih ranah.

PB: Bi jim svetovali, naj pišejo pesmi v domačem jeziku ali angleščini?

G: Rekel bi jim, naj delajo v kombinaciji.

Na koncu sem imel največ uspeha s skladbami, kot je *Mirakul*, ki so dvojezične. S takšno pesmijo prideš pred katerokoli publiko, poješ v materinščini, refren pa v angleščini in je vsem jasno, o čem govori pesem.

PB: Velika debata o uporabi materinščine je pri nas tudi glede pesmi, ki jih pošiljamo na Evrovizijo, kjer zastopajo Slovenijo.

G: To je debata v večini manjših držav, ki sodelujemo, predvsem zato, ker želijo, da ta debata obstaja, sicer bi vsi streljali iz istega orožja in bi se pokazalo, kako dobri smo. Ko narediš Maji Keuc komad, ki ga poje v slovenščini, potem so Angleži mirni, ker vedo, da jo razume samo dva milijona ljudi in nekaj malo Hrvatov, ki znajo slovenščino zaradi turizma. Ko ona zapoje nekaj v angleščini, pa lahko še tako neumen člo-

vek vidi, da mala poje bolje kot polovica pevk z MTV-ja. Zato ne želijo, da pojemo v angleščini, ker potem vsi streljamo iz istega orožja in bi se pokazalo, da tudi mi znamo.

PB: Saj manjše države zdaj tu in tam pojejo tudi v angleščini – se vam resnično zdi, da je za tem neka zarota?

G: Bom takole rekel – Evrovizija je ena velika torta, ki so se jo veliki narodi navadili jesti. In potem pridemo Hrvati in Slovenci in podobni. Če nič ne pomenimo, zakaj bi po-

ska folk glasba, igrana z eksotičnimi instrumenti. Ta zgodba je meni najbližja. Sicer sem Mediteranec, zato me je zanimala folklor našega območja. Tu sem skušal eksotično prinesiti rokersko energijo in vem, da mi je na svoj način uspelo. Mnoge kritike je to sicer zmedlo, ker ne vedo, kam točno me uvrstiti. Naj me uvrstijo tja, kjer sem – etno z rokersko energijo.

PB: Zakaj ste za hrvaške rokerje avtsajder?

Glasba in demokracija skupaj torej ne delujeta najbolje. V glasbi mora biti tudi malo totalitarizma. Sicer se bo preslišalo na stotine odličnih skupin.

tem torto delili z nami? Če pa nekaj pomenimo, potem pa si bomo torto sami vzeli. Zato je bolje, da nas ni.

PB: V pesmi *Moja kuća svoje mesto naslavlja* z besedami: *Ne viruj onom, ko mrzi kad zine, nemoj da ti takvi mačaju ime*. Kdo može ime mesta Split?

G: Ko s tem verzom naslavljam Split, govorim, naj mesto ne dovoli živeti z idejami nekaterih meščanov, da tu ne sprejemamo drugih. To namreč ni v duhu tega mesta. V duhu Splita je, da sprejema druge ljudi. Vse ljudi.

PB: Kako sprejemate negativne kritike?

G: Lahko mi rečeš, kar želiš. Lahko mi rečeš, da imam krive noge, da si moram pobriti prsi, ker dlake niso več v modi, saj je čas Miša Kovača potekel, rečeš mi lahko karkoli, samo mojo glasbo pusti pri miru. Glasba mi je sveta. Če nekdo napiše, da mu moj album ni všeč, me to bolj boli kot karkoli drugega.

PB: Vas zaboli še danes, po toliko letih na sceni?

G: Na žalost me zaboli tako močno kot na prvi dan.

PB: Od težkega roka v skupini Osmi putnik do mehkejšega roka v Divljih jagodah – kako ste na koncu odkrili svojo pravo ustvarjalno formo?

G: Jaz sem imel od vseh teh bivših hardrokerskih glasbenikov pot, ki je še najbolj primerljiva z Robertom Plantom. Ko je bilo konec Led Zeppelinov, bi bilo njemu najlažje jahati ta njihov zvok. Lahko bi igral na nostalgijo in delal podobne albume, kot je to delal Ozzy Osbourne, ko je zapustil Black Sabbath – delal je isto, samo da je šel ves denar njemu. In vsi se mu klanjajo. Robert Plant je imel drugo pot. Ko enkrat zapustiš bend, potem nisi več omejen z zvokom, z upravljanjem, s tem, da se morajo vsi strinjati z vsako odločitvijo. Svoboden si. Slečeš oklep in greš, kamor te ne-se duša. Robert Plant se je takrat usmeril v tisto, kar ga je vedno zanimalo – britan-

G: Se spomniš, ko je bila pred leti na sceni pevka po imenu Tajči? Ona je pela, da je njen mali opasan, on nosi jakno sa nitnama i pije pivo bez pjene. To je klišejska podoba rokerskega glasbenika, kot so jo šaljivo opredelili Tajči in njena avtorska ekipa.

Največja tragedija pa je, da 99 odstotkov rokerskih glasbenikov sledi temu klišeju. [smeh] Pustimo te klišeje, rok glasba ni kliše, rok glasba je svoboda. Takoj, ko jo spremeniš v kliše, jo ubiješ.

PB: Hrvaška ima ogromno nadarjenih glasbenikov. Kje vidite svoje mesto na tej sceni?

G: Počutim se kot tisti egipčanski Kopti, ki so se zbirali v katakombah in se pogovarjali o ljubezni, milosti in ves čas živeli v strahu, da jih bodo našli Rimljani in pometali levom za kosi. Ko pridem v dvorano pred svoje ljudi, je to kot v teh katakombah. Mi smo na varnem, govorimo, kar mislimo, imamo svoj humor, ki nikogar ne žali, ampak je malo zafrkantski, razumemo se – mi smo familija. Na koncu koncerta ljudem stokrat rečem: »Zapomnite si, ne govorite naokoli, kako dobro vam je bilo na koncertu, da mi ne priletijo kakšni padalci, ker nočem večje dvorane, hočem samo ljudi, ki razumejo to energijo.« [smeh] Slavimo ljubezen, slavimo dobro energijo. Ne mi vozit tistih *moj mali je opasan, pije pivo bez pjene*, ker ta bo slonel na šanku in jamral, da to ni rokenrol.

PB: V Sloveniji pogosto govorimo o mačehovskem odnosu države do glasbe. Imate na Hrvaškem ta odnos kaj bolje urejen?

G: Ne, podobno je kot pri vas. Francis Ford Coppola je s trilogijo *Boter* naredil več za italijansko promocijo, kot si lahko kdorkoli misli. Redki politiki, ki imajo moč, razumejo umetnost, ki je ne morejo posedovati. Raje podpirajo umetnost, ki jo imaš lahko v sefu. Književnost in glasba sta v lastništvu naroda. Ko slišiš neko skladbo na radiu, je od vsakogar – tako od nekoga, ki čisti ulico,

kot od lastnika luksuznega hotela. Torej filma, književnosti in glasbe si ne moreš lastiti. Kako boš moj album skrival v kleti kot neko veliko vrednost, če ga lahko vsaka najstnica kupi na bencinski črpalki? Po čem sem poseben? Politik razmišlja, kje je on v odnosu do mene, ne pa, kje je umetnost v odnosu do naroda.

PB: Na katero svojo pesem ste najbolj ponosni?

G: Na pesem *Udica* z albuma *Familija*. To je najboljši tekst, kar sem jih napisal v življenju. Glasbeno pa sta morda najbolj celoviti skladbi *Libar* in *Posoljeni zrak i razlivena tinta*. Najbolj sem ponosen na pesmi, za katere ne vem, kdaj bom spet napisal kaj podobnega. So pa tudi neke pesmi, za katere mislim, da so izvrstne, pa mogoče niso bile tako slavne. Na albumu *Toleranca* je recimo pesem *Vesla na vodi*, po mojem mnenju odlična pesem.

PB: Kot sva se pogovarjala že na začetku, je format podajanja glasbe danes drugačen kot nekoč. Vi ste veliko ustvarjali v zlati dobi albuma – kako se znajdete v tej novi situaciji?

G: To ni moja situacija. Vzemiva na primer U2 in album *Joshua Tree* – kako naj se ta izrazi z eno pesmijo? Potreben je album. V tem me lahko razume ravno novinar, ker je to tako, kot če bi novinarju, ki piše kolumne, rekli, da naj se izrazi samo z naslovom. Kaj lahko narediš samo z naslovom? Lahko pritegneš, seveda, ampak to ni celotna zgodba. Če mi nekdo vzame album, mi vzame kolumno. Omejuje me na naslov.

PB: To se zdi skupna zgodba vseh uveljavljenih glasbenikov, da kot interpreti ne morejo več podati glasbe kot zgodbe, le kot dražljaje.

G: Še ena stvar je pomembnejša. Ta misel se mi je utrnila pred kratkim in še ni popolnoma razdelana, ampak jo bom poskusil razložiti. Veliko glasbe se ne prime na prvo poslušanje. A včasih nisi imel izbora. Leta 1987 si poslušal radio in slišal bend, ki ti sprva ni bil všeč. Ampak ker ni bilo drugega, si potem to pesem slišal še drugič, tretjič in počasi ti je zlezla pod kožo. Ugotovil si, da je to pravzaprav senzacionalen bend. To se je meni zgodilo s skupino R.E.M. – ko so se pojavili, so mi šli grozno na živce, potem pa me je MTV zmaltretiral, dokler nisem odprl oči in videl, da je to nekaj velikega. Pomisli, da se R.E.M. pojavijo danes. Na iphonu nekega 18-letnega Gibonnija, ki mu bend v prvo ni všeč. On preprosto podrsa po zaslonu in to umakne. Nikoli ne bo resnično odkril te skupine. Glasba in demokracija skupaj torej ne delujeta najbolje. V glasbi mora biti tudi malo totalitarizma. Sicer se bo preslišalo na stotine odličnih skupin. 📌

NAROČITE SE NA

AKCIJA!

AVTO MAGAZIN!

VREDNOST DARILA JE 28 €

AM Ljubljana, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana

Ob prenovi revije prvim 30 novim naročnikom z letno naročnino podarjamo VRHUNSKO MOTORNO OLJE

VALVOLINE
ALL-CLIMATE

Ugodna cena s popustom.
Številko prejmete na dan izida.
Dostava revije je brezplačna.

04/511 64 44

narocnine@adriamedia.si
www.adriamedia.si/narocnine

Letna naročnina (12 števil) je 33,52 € (vključuje 30 % popust).

**30 %
POPUSTA**

**avto
magazin**

ARIJANA MARIĆ

Žumberški slapovi

FOTO VLADIMIR IMPRIĆ

Čudovita Zagrebčanka, ki bo letos dopolnila 33 let, ponaša pa se z merami 88-65-90, obožuje vodo. Vsem nam poleg svojih čarov odkriva skrite, še vedno nedotaknjene in neodkrite lepote hrvaškega Žumberka, v katerega potoke in slapove se lahko potopite tudi z vzponom prek naše Bele krajine. Kdo ve, morda pa Arijano srečate tudi na Kolpi ...

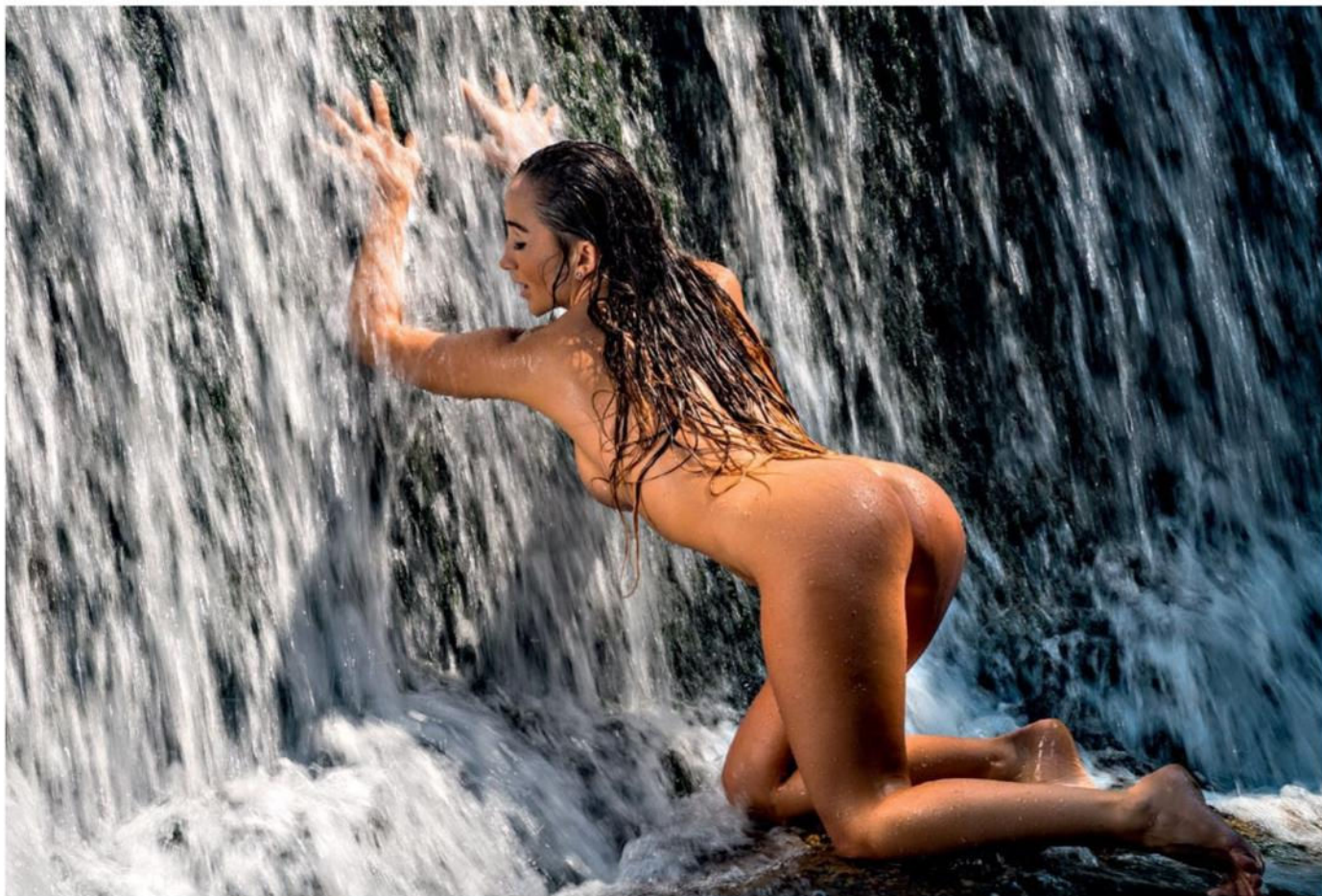

PROMO

TEKST PLAYBOY FOTO BMW MOTORRAD

SVOBODA V RETRO SLOGU

Na samotni gozdni cesti motor mirno brni in nežno reže skozi tišino. Uživaš v trenutku, tu in zdaj, čutiš upor zraka, ki objema telo, in spremembo temperature, ko s sence pripelješ na plano in te s toplimi žarki pozdravi sonce.

V takšnih trenutkih prvinske svobode se človek in stroj zlijeta v eno, v harmonijo gibanja. V resnici ni vseeno, na kakšnem stroju sediš. Če se v tebi ob pogledu na motocikel nekaj ne premakne, potem te vezi ne moreš stikati. Čustva so še kako pomembna, pravzaprav kar nujna, saj je vožnja z motociklom zelo intimno doživetje. Pri BMW-ju imajo s tem ogromno izkušenj. Ob svojem častitljivem jubileju, ko so praznovali 90 let, so naredili fantastičen motocikel BMW R nineT, ki so ga posvetili svojemu najpomembnejšemu izdelku – motorju z dvema valjema pod kotom 180°. Da, prav ta bokserški motor, ki je tako zelo značilen, saj valja štrlita vsak v svojo smer, je ključen za tako velik uspeh. Pred 30 leti so se mu številni posmehovali in ga pošiljali na smetišče tehnične zgodovine, a danes je bolj živ kot kdaj prej.

Tile retro lepote so namenjeni nekoliko bolj samotnim jezdecem za solistične moto užitke, kjer si napolniš dušo sam, brez sopotnice. Seveda se zadaj za hrbtom lahko pelje tudi ona, saj so tile klasiki odlični za enodnevne izlete v dvoje. Vse na njih je posvečeno estetiki, pozornosti do detajlov in sporočilu, da je uporabnost seveda pomembna, ampak tukaj sta v ospredju estetika in zgodba, ki jo prinaša vsak R nineT.

Družina nineT: pure, racer, urban GS in scrambler, štirje različni modeli za štiri različne karakterje motoristov.

BMW nineT poganja zračno-oljno hlajeni boskerski dvovaljnik s 1170 kubičnimi centimetri prostornine, ki zmore 110 'konjev' in 116 njutonmetrov navora. Poraba 5,3 l/100 km. Končna hitrost več kot 200 km/h.

Štirje so: pure, racer, urban GS in scrambler. Vsi imajo enak okvir, ki ga varijo v koprskem Tomosu, kjer so najboljši mojstri varjenja jeklenih cevni okvirjev v Evropi. Pomožni okvir, ki nosi sedež, je prav tako enak pri vseh. Kako zelo univerzalen je ta koncept, kaže tudi pogled na veliko, klasično oblikovano posodo za gorivo in na zadnjo nihajko s kardanskim pogonom in prednjo okroglo luč. Torej, temelj je pri vseh enak, a končni izdelek je vsak zgodba zase.

NineT pure je urban jekleni konjiček z veliko žmohta, a hkrati ne povsem popisan list papirja. Mojstri predelav si lahko dajo duška pri svojem individualnem pogledu na lastnika in njegov bajk. S ceno 12 tisočakov je tudi najcenejši – torej vstopni model v BMW-jev svet retro motociklov.

Model race prinaša bolj radikalno zgodbo, položaj za krmilom je športen, roke so stegnjene daleč naprej v nizko držo telesa, ki se lahko skriva za aerodinamičen poloklep. Takoj nas vrne v osemdeseta leta in na ceste, po katerih je divjal pobesneli Max. V barvah BMW Motosporta je izredno seksi. Najbolj se mu poda voznikovo črno usnje ali pa tudi voznice, v tem primeru nekdanje dirkačice v razredu GP250 Katje Poensgen.

Scrambler, ki je nekakšen križanec med cestnimi in terenskimi motorji, je ta hip najbolj priljubljen med motocikli, ki se spogledujejo z zgodovino. Klasik, obut v cestno-terenske gume, je vroč, doma v urbanih mestnih jedrih in tudi prava petarda za uživanje na asfaltnih ovinkih in po makadamskih prašnih cestah, ki vas popeljejo

tja, kamor z običajnimi motocikli, obutimi v bolj gladke gume za asfalt, ne morete.

Urban GS s širokim kros krmilom pa je posvečen letom, ko je BMW kraljeval na dirki Pariz–Dakar. Je pravi enduro z najdaljšim hodom vzmetenja, ki ublaži neravnine, ki jih srečate na svoji avanturi. Obut v gume s 'kramponi' lahko pride zelo daleč na terenu, za popoln videz pa skrbijo še močna platišča z žičnimi naperami. Da ga ne ustavi prva luža ali blatna past, daje slutiti že pogled na visoko postavljen prednji blatnik. Ne dvomimo, da se bo kdo s tem lepotcem podal tudi na pota tistih prvih pravih dakarskih relijev, ko sta bila voznik in motocikel tesno povezana.

Vse o BMW nineT in njegovih štirih klasikih najdete tudi na www.bmw-motorrad.si.

PLAYBACK

ZDA, 1999

Zapeljiva Denise Luna

FOTO STEPHEN WAYDA

NOVI moto katalog 2017

moto
katalog 2017

www.avto-magazin.si

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

NOVA DEFINICIJA ŠPORTNEGA TERENCA

NOVI KODIAQ

Kombinirana poraba goriva in izpusti CO₂: 5-7,4 l/100 km in 131-170 g/km, emisijska stopnja: EURO 6, specifična emisija dušikovih oksidov (NOx): 0,0545-0,0854 g/km, trdi delci: 0-0,00047 g/km, število delcev: 0-6,11 x 10¹¹. Ogljikov dioksid (CO₂) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanjega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM₁₀ in PM_{2,5} ter dušikovih oksidov.

SKODA.SI